Учителя Петър Дънов

КОЙТО ИМА НЕВЕСТАТА

Беседи

Варна 1998 г.

КОЙТО ИМА НЕВЕСТАТА

"Който има невестата, жених е."
(Йоана 3:29)

В света, от памти века още, съществуват известни институти, известни учреждения, произходът на които е неизвестен. Такива институти и учреждения, такива навици и черти съществуват и в живата природа, във всички живи, разумни същества, а най-много в разумните хора. За да разбере известна идея, известен институт или известно учреждение, човек първо трябва да разбира неговия дълбок вътрешен смисъл. Това разбиране не се постига само с теоретизиране. Теорията сама не разрешава въпросите. Запример, в математиката се казва, че а+в=с. Това равенство още не разрешава задачите. Колкото пъти и да напишете това равенство, или както и да го замествате с живи числа, или каквито пермутации да правите с дадени величини, това пак няма да разреши въпросите. Има само един начин, по който може да се разреши тази задача. Кой е този начин? - Истината. Само истината освобождава човека. И действително, който следва истината, той е свободен човек. Това значи а+в=с.

Всички съвременни учени следват истината, а при това никой от тях не е свободен. Казват, че който има знания, наука, той е културен, свободен човек. Така ли е в същност? От памти века е имало учени хора, философи,

а при все това не са били свободни. Ще кажете, че за да бъде човек свободен, трябва първо да уреди работите си. Работите на много хора са уредени, но те пак не са свободни. Значи, свободата не зависи от това, дали работите на човека са уредени, или не. Работите на хората могат да бъдат уредени, могат да бъдат неуредени, а при това те пак да не са свободни. Значи, за да бъде свободен човек, трябва да е придобил истината, да знае нещо. Докато е млад, човек идеализира нещата, представя си ги в такъв вид, в какъвто не са. Ако започне да мисли за възлюбената си, той си я представя като божество, пише и прекрасни писма, коленичи пред нея, обещава и добър живот, щастие, богатство, само да се съгласи да отиде при него. Той мисли, че с нея заедно, ще влезе в Царството *Божие. Без нея животът му се обезсмисля. Докато се* оженят, всичко е добро; щом се оженят, и двамата започват да се чудят, защо не идва Царството Божие между тях. Те започват да съжаляват, че са се оженили, и казват: Не струва човек да се жени. - Щом не струва човек да се жени, това показва, че тази женитба не е от Бога. Защо? Защото всяка задача, която не може да осмисли живота, тя не е за живота. Ето защо, човек трябва да се стреми към онези задачи, които могат да му дадат начин, метод за разрешаване основните принципи на живота. Много задачи ще се дадат на човека, които той трябва правилно да разреши.

Съвременните хора трябва да знаят, че всичко, което става в живата природа, е разумно. Мнозина мислят, че външните условия са главните фактори. Наистина, външните условия са фактори в живота, но те не са единствени и най-важни. И човек е фактор, макар, че мнозина мислят, какво те не могат да направят нищо. Ако е вярно, че външните условия са единствени и най-главни фактори в живота, питам: защо е дошъл човек на земята?

Защо тогава не се примири с всички външни условия, без да разсъждава, без да търси начини и средства за подобряване на тези условия? Ще кажете, че човек е роб на условията. Щом съзнава това, нека търси начин да се освободи. Как може човек да придобие свободата си? - Който иска да придобие свободата си, той трябва да следва истината. За тази цел човек не трябва да греши. Щом не греши, той ще се освободи от дълговете, които са го заробили. Някой казва: Аз не трябва да правя дългове. - С това въпросът не се разрешава. Лесно е да се каже така. То е все едно да се затвори човек някъде и да каже, че няма да прави дългове. Друг пък казва, че прави много грехове. - Той върши грехове, защото от векове още е складирал в себе си много неестествени желания, които сега бушуват в него и го карат да греши. Той ще престане да греши, когато съзнае, че неестествените желания в него са чужди капитали, с които не трябва да се работи. Някой се влюбил и мисли, че той е родил тази любов. - Любовта не принадлежи на никого. Виждате, че едно животно се е влюбило и постоянно тича подир своята възлюбена. И в любовта на животните има етикеции, учтивост. Хората мислят, че само те имат любов и подобна на тяхната няма. - Не, всички живи същества, колкото малки да са, имат любов. И растенията, и животните имат любов. Любовта на растенията се проявява по различен начин от тази на животните; любовта на животните пък се проявява различно от тази на хората. Както да се проявява любовта на различните същества, тя все е любов. В този смисъл, хората трябва да обичат истината, да разглеждат нещата обективно, без да се заблуждават. Защо ще се заблуждават? Ще каже някой, че всичко може да направи. Щом каже това, той трябва да се подложи на опит. Нека се опита да дигне камък от сто килограма тежест, да види, дали всичко може да направи.

Един от европейските владетели бил много хвален от придворните си, но като разумен и мъдър, той не се подавал на техните ласки, и решил да им докаже своята сила и мощ на опит. Те го хвалили, че всичко може да направи, че може да спре духането на вятъра и движението на морето. "Твоята дума, господарю, на две не става." Той решил да ги изобличи, да им докаже, че не всичко може да направи, затова ги накарал да изнесат трона му и да го поставят на брега на морето, дето ставали най-големите приливи и отливи. Сам той седнал на трона си и наблюдавал, как идвали и се връщали вълните. Когато започнали силни приливи на вълните, придворните му казали: Ваше Величество, приливи идват, трябва да се отдръпнете! - Не се страхувайте, вие знаете, че аз мога да заповядвам на морето. Те пак му казали: Ваше Величество, приливи идват! - Заповядвам на морето да се отдръпне! Обаче, морето не се отдръпнало. - Както виждате, морето не ме слуша. Значи, всичко не ми се подчинява. По този начин царят поставил въпроса ребром и доказал на своите придворни, че техните хвалби не почиват на действителността.

Следователно, всеки човек трябва да постави трона си край морето, да види, подчинява ли му се приливът на вълните или не. Ако приливът не му се подчинява, той трябва да постави трона си далеч от морските вълни. Това показва, че отношенията и възможностите на човека в живота са съвсем различни от тия, които той може да си въобрази. Животът на съвременните хора не е случаен, и трябва да се знае, че случайните неща са разумни, а обикновените - неразумни. Това, което постоянно става, е човешко; това, което случайно става, е разумно, следователно - Божествено. Когато изследват природните явления, учените казват за някой факт, или за някое явление, че е случайно. Обаче, те трябва да знаят, че

случайните неща, именно, са Божествени. Тъкмо когато човек мисли, че няма изходен път в положението, в което е попаднал, вижда, че "случайно" се намира пред такъв. Викат лекар да прегледа някой болен. Лекарят дохожда при болния, пипа пулса му и констатира, че според правилата на медицината, след 24 часа болният ще свърши. Според правилата на медицината е така, този човек не може да живее повече от 24 часа, той непременно ще свърши, и никой не може да му помогне. Случва се, обаче, по някакъв неочакван обрат в болестта, болният се подобрява и оздравява. Много такива примери има в живота.

За изяснение на мисълта си ще приведа следния пример. Един американец, милионер имал млада, красива жена, която много обичал. По едно време жената на милионера заболяла сериозно. Той извикал най-видните лекари, дано и помогнат, но всички вдигали рамене, не знаели, какво да правят. Те се събрали на консулт, и всички единодушно решили, че болестта е неизлечима, и младата жена ще замине за другия свят. Като добросъвестни лекари, те решили да предупредят мъжа на болната за удара, който съдбата му готви, а същевременно той да съобщи на жена си, че часът и е наближил и да се приготви да изпие горчивата чаша. Мъжът се наскърбил, наближил, но нямало какво да прави; влязъл в стаята на жена си и внимателно и съобщил, какво я чака. Очите на младата жена се напълнили със сълзи, но след един момент се окопитила и казала на мъжа си: Няма какво да правя, вен да се подчиня на съдбата си. Ще отида на онзи свят, без да зная съществува ли такъв, или не. Искаше ми се още да поживея с тебе, но не съм господарка на съдбата си. Понеже много пъти си ми казвал, че ме обичал, искам да ми обещаеш нещо. Кажи, моля ти се, можеш ли да ми дадеш обещание за нещо, което да изпълниш? - Кажи,

какво искаш? Ако мога, ще изпълня молбата ти, но предварително нищо не обещавам. Аз искам да постъпя като разумен, като честен човек пред тебе, а не като лъжец. - Искам да ми обещаеш, че след смъртта ми няма да се ожениш за друга, ще ми останеш верен завинаги. - Виж, това не мога да обещая. Може да срещна някоя млада, красива жена като тебе, да се влюбя в нея и да се оженя. Трябва ли тогава да изляза лъжец пред твоята памет? - Тъй ли? Тогава и аз няма да умра! И наистина, това потенциално желание на тази млада жена да не се разделя с мъжа си, било в състояние да я спаси. То предизвикало обрат в нейните сили, и в продължение на 24 часа тя се почувствала по-добре: станала от леглото и започнала да се разхожда из стаята си. Като дошли при нея, лекарите останали изненадани от това, което видели. След десетина дена младата жена била вече напълно здрава.

Казвам: едно мощно желание, колкото дълбоко да е скрито в човека, е в сила да го избави от смъртта; с него той може да преодолее всички препятствия, които се изпречват на пътя му. В тази жена се събудила ревност към мъжа и! Тя искала от него да не се жени за друга, да не обича друга жена. Толкова силно било това чувство в нея, че тя успяла да преодолее смъртта. Но престъпление е човек да изисква от някого той да не обича друг, освен него. Любовта е непреривен процес, тя не може да се прекъсва.

Съвременните хора търсят нещо велико в живота си, искат да се домогнат до любовта, да я придобият, но лекарите, както и хората на старите разбирания, казват, че не струва да се живее, че животът на човека е кратък, в 24 часа той може да замине за другия свят. В някои индуски книги се казва, че не струва да се живее. - Това е крив превод. Не струва да се живее, само когато човек се отклонява от правия път, от пътя, в който има растене и повдигане. Иначе, животът е красив и към него всички се

стремят. Мнозина казват, че животът създава страданията. - И това не е вярно. Може да има в живота някои елементи, които създават страдания, но тия елементи не представят живота. Как е възможно, това, което обичаме, да ни създава страдания? Невъзможно е онзи, който ви обича, да ви създава страдания. Известно е, че любовта ражда живота. Следователно, ако животът създаваше страданията, тогава той не би имал никаква основа. Причините за страданията са в самия човек, но не в живота. От книгата "Бхагават Гита" е преведено на английски следното изречение: "Free from the bonds of action is that man who by means of Spiritual Knowledge hath attached himself to Wisdom and thus torn asunder the illusion of doudt - he indeet is free."

Всички хора говорят за свободата, казват, че всеки трябва да бъде свободен. Свободен човек е онзи, който не се влияе в действията си от външните условия. Някой иска да направи едно добро, но се влияе от външните условия. Този човек е роб на външните условия. Той трябва да се освободи от това робство. Кой може да го освободи? - Знанието. Чрез знанието човек се свързва с мъдростта. Щом се свърже с мъдростта, човек е в състояние вече да разкъса връзките, булото на илюзиите, които го правят роб. Мнозина мислят, че могат да постигнат известни блага без любовта, без мъдростта в живота, вследствие на което очакват всичко на готово. - Не, всеки трябва да приеме в себе си основното положение, че без любов животът не съществува. Любовта ражда живота. Освен това, между любовта и мъдростта има тясна връзка. Следователно, докато не постави любовта и мъдростта за основа на своя живот, човек всякога ще се натъква на противоречия.

"Който има невестата, жених е." - Кой е женихът в природата? - Слънцето. Денят пък е невестата. Ние сме

приятелите на слънцето и се радваме, че слънцето се жени за деня. Следователно, ние всеки ден присъствуваме на сватба, ядем и пием, веселим се, защото слънцето се жени. То всеки ден изгрява и се жени за деня. Казва някой: И аз бих желал да имам този жених, да бъда негова невеста. - Лесна работа. Стани ден, ще се ожениш за слънцето. Докато си човек, ти никога не можеш да се ожениш за слънцето. И тъй, като знаете, какво нещо е денят, и какво - слънцето, вие имате вече представа, какъв процес е сватбата. Какво представя сватбата за съвременните хора? Срещнат се двама души, влюбят се, пишат си приятни, хубави писма, докато се оженят. Щом се оженят, започват да се бият и карат помежду си. Защо се карат? - Мъжът не е доволен, че жената не е наготвила добре. Жената не е доволна от мъжа, че не е купил, каквото искала. - Тази женитба няма смисъл. Обаче, женитбата на слънцето за деня има смисъл, защото от изгрев до залез има ядене и пиене на общо основание. И вечер, като се върнете от сватбата, разправяте на близките си, че сте били на сватба, че сте яли и пили, че сте се веселили: птичките весело чуруликали, песни и музики сте слушали - навред веселие и радост. Кой не би пял, когато слънцето се жени? Това значи истинска женитба! Какво би станало, ако слънцето за един ден само би престанало да грее, т.е. да се жени? Когато женихът идва, всеки ден носи по едно любовно писмо. Толкова години вече, как слънцето и денят се познават! Те всеки ден се срещат, всеки ден има ядене и пиене, музика и песни, в чест на техните срещи.

"Който има невестата, жених е." Радвайте се, когато някой се жени. Не чакайте само вие да се жените, че тогава да се радвате. Ако не се радвате на щастието на другите, вие никога не бихте могли да направите връзка с природата и ще казвате, че женитбата е глупава работа. Едно време хората са се женили, като възрастни, като стари, а сега

гледат, колкото е възможно по-млади да се женят. - Може ли стар човек да се жени? - Старите хора, именно, се женят, а не младите. - Ама нали млади моми и момци се годяват и женят? - Не, в природата не съществува такъв закон. Апостол Павел казва: "Сгодих ви за Едного." Това показва, че някои християни са сгодени от две хиляди години насам. Така трябва да си обяснявате нещата. Ако не ги обяснявате така, вие ще опозорите един институт, какъвто е връзката ви с Христа, връзката ви с разумната природа. В човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа има свещени неща, които трябва правилно да се изяснят, за да порасне човек в себе си. Така само човек може да придобие свободата си, да стане свободен, да не греши. Всеки трябва да бъде пионер за свободата, да ратува за нея, но не само за себе си, а за всички живи същества. Трябва ли в днешните времена да се подържа робството? Какво донесе робството за човека? - Страдания и нещастия. Нима мъжете не могат да поправят своите погрешки? Нима жените не могат да поправят своите погрешки? Нима учителите не могат да поправят своите погрешки? Нима свещениците не могат да поправят своите погрешки? - Всички хора са в състояние да поправят своите погрешки. Недоразуменията между хората произтичат от малки причини. Случвало се е любов между двама млади да се развали за малко червен пипер. - Как? - Младата булка турила в яденето малко повече червен пипер, отколкото трябвало, вследствие на което любовта между нея и възлюбения се развалила. При друг случай младата булка турила в яденето повечко масло, отколкото трябвало, и любовта между двамата се развалила. Щом любовта може да се разваля от такива дребни, малки поводи, това не е любов. Това са чувства, настроения, разположения, но не и любов. Вие трябва да си съставите ясна представа за човешките чувства, за човешките мисли

и постъпки; вие трябва да разбирате проявата на ума, на сърцето, да ги различавате. Вие трябва да разбирате човешките способности, да ги различавате, и като художници да поставяте всяка способност на своето място. Затова, именно, сте изпратени на земята да се учите, да придобиете велика наука.

Казвате: До кога ще учим? - И на 120 г. да станете, пак ще учите и няма да се подпирате на тояга. Съвременните хора взимат един период от 45-50 г. и като стигнат тази възраст, казват: Остаряхме вече, главата ни побеля, не можем да учим. - В кой кодекс на Свещената книга е писано, че като остарее, човек не може да учи? - Никъде не е писано такова нещо. При това, никъде в Божествената книга не е писано, че старите, или младите ще наследят Царството Божие. Следователно, в духовен смисъл, под думата "дете" се разбира човек, който има пластичен, подвижен ум и душа, със стремеж за придобиване на знания, които да прилага в живота си, за да го изправя и повдига. В това отношение съвременните хора трябва да представят извор, който постоянно да дава и да възприема. Те не трябва да спират теченията на своя живот, да образуват блата. Водата в тях трябва да има външен излаз, да изтича навън, да и се втича навътре. Това значи придобиване на любовта навътре и предаване на любовта навън. - Де и как ще употребим любовта, като я придобием? - Много нещастни хора има в света, които очакват отнякъде да им дойде помощ. Ето, срещате, запример, двама влюбени, но Господ не ги благославя. - Защо? - Защото не използуват правилно любовта, която им е дадена. Те се чудят, какви подаръци да си дават един на друг. - Няма защо те да се дарят помежду си. И без това те са дарени, имат най-големия дар - Любовта. Подаръците трябва да се дават на бедните, на сиромасите. Това е Божествена постъпка. Казвате, че Бог живее във всички хора, а при това не се

обичате. Срещате някого и му казвате, че трябва да ви обича. - Щом казвате, че Бог живее във вас, само по себе си ще се обичате, защото казано е, че Бог е Любов. Да изисквате хората да ви обичат, това е насилие. - Любовта не търпи абсолютно никакво насилие. - В любовта човек е абсолютно свободен. Следователно, като човек, дълбоко в душата си, аз трябва да съзнавам любовта и сам да я прилагам, без никакво външно насилие. Всеки трябва да бъде искрен в любовта си. Не е въпросът да обичате хората, но да проявявате любовта си, и то всеки по свой специфичен начин. Тъй щото, хората се различават един от друг по своя специфичен начин на изразяване на любовта, по своя специфичен път на развитие.

И за това казвам: Дойдете ли в известни отношения помежду си, не се отклонявайте един друг от пътя, който Бог ви е начертал, но помагайте си в този път. Двама души могат да се срещнат в един общ център. Какво трябва да направят? - Ще се спрат за малко, ще си поговорят, и ще продължат пътя си. Пътищата им се кръстосват, без да си пречат един на друг. След време ще се срещнат на друг общ център: пак ще се спрат за момент, ще се поздравят, ще си поговорят малко, и ще продължат пътя си. Не е нужно дълго време да се спират на разговор, нито пък да се отклоняват от пътя си: всеки ще следва точно своя път без никакво отклонение. Злото в света се заключава в това, че другите хора отвън искат да определят пътя на човека, като му казват: Така трябва да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш! Кой трябва да определя пътя на човека? - Човек на човека не може да определи пътя, защото той не му е дал нито ума, нито сърцето, нито тялото. Тогава, как може да си задържа тази привилегия да определя пътя на човека? Ако човек има задължения към някого, то е към Първата Причина, Която му е дала всичко, но не и към онзи човешки бог, в името на когото се вършат ред

престъпления. Всеки човек има право да вярва в някакъв свой бог, но в края на краищата той ще се увери, че съществува Един Бог, Който е определил съдбините на хората и начертал пътя на тяхното движение. Велик и дълготърпелив е Той, оставя всеки човек свободно, да върши, каквото иска. Ако човек върши престъпления, един тих глас отвътре му нашепва: Това, което вършиш, е престъпление от него нищо няма да придобиеш. - Ама едикой си философ е казал другояче. - Щом искаш да постъпиш според философията на този учен, свободен си. Без да мисли по-нататък, човек извършва престъплението, но после започва да плаче. - Защо плаче? - Скочил от високо място и се ударил. - Кой го накарал да скочи? - Неговата възлюбена. Той се качил на високо някъде, но неговата възлюбена го накарала да скочи, за да и покаже, че я обича, и да отиде при нея. Той скочил, доказал и, че я обича, но като не знаел да скача, счупил крака си. След това възлюбената му съзнала, че направила погрешка и тръгнала да търси лекар да му поправи крака. Той пък съзнал своята погрешка, че се отклонил от пътя си. Като минал тази опитност, той пише на възлюбената си, която го заставила да слезе при нея: О, любезна моя! Моят път не минава през това място. Аз съм на канарата горе и не мога да сляза при тебе. Друг път ще се срещнем, и тогава ще си поговорим.

Съвременните хора искат да им се каже нещо сериозно, с което да оправдаят света. - Нима досега не са говорени сериозни работи? Нима досега не са държани сериозни, строги проповеди? Какви ли епитимии не са налагани на хората, какви ли затвори не са съществували, колко глави са отнети, но въпреки това светът още не се е оправил. Защо? - Не е този пътят, по който светът може да се оправи. Не е този пътят, по който човечеството може да се подобри. Хората се намират пред големи противоречия,

без да знаят, че причината за тези противоречия са те сами. Някой скача, играе, дига прах около себе си и мисли, че този прах е навсякъде. Чуди се той, кой е дигнал този прах. - Прахът е само десетина метра около него, и той сам го е създал. Така мислят и пътниците, които минават през някои прашни места в пустинята. Те се чудят, как да се освободят от този прах. - Спрете движението, и прахът ще се уталожи. Престани да човъркаш, да ровиш нещата и всичко ще се уреди. - Ама как ще оздравея? Дали ще оздравея някога? - Вероятността, че ще оздравееш, е толкова голяма, колкото и вероятността, че няма да оздравееш. Сто на сто можеш да оздравееш, и сто на сто можеш да не оздравееш. Това са две възможности, две вероятности; от тебе зависи, коя от двете ще приемеш. Ако приемеш първата, ще оздравееш; ако приемеш втората, няма да оздравееш. Това е закон, в който няма никакво изключение. Ако кажеш, че 90% можеш да оздравееш, само 10% ще има изключение; ако кажеш, че 90% няма да оздравееш, пак 10% ще има изключение. Същото се отнася и до вярата. Когато някой казва, че не може да вярва в нищо, това подразбира изобщо, че той не може да не вярва, но не вярва в нещо специално. Вярата подразбира вяра в Първичния Божествен закон. Човек вярва само в Божественото, а в човешкото може да има само вярвания. Когато вярата се отнася до Божественото, там няма никакви изключения. Но понеже науката казва, че няма правило без изключения, тогава изключенията се заключават в това, че човек може да умре. Правилото е, че човек живее, а изключението, че човек умира.

В древността някога един адепт се влюбил в една царска дъщеря. Името на адепта няма да кажа, да не го смущавам. Когато съобщаваме имената на духовете, ние ги смущаваме. Ако кажа името му, ще го изложа. Затова, нека той слуша, какво се говори, какво е станало с някой

адепт, без да съобщавам името му. Той бил беден, набожен човек и си мислил, че като напише едно хубаво писмо, царската дъщеря ще му обърне внимание. Написал своето първо любовно писмо, но царската дъщеря го върнала назад. Той се обърнал към Бога с гореща молитва, Господ да му покаже начин, как да обърне внимание на царската дъщеря да го обикне. След дълги и продължителни молитви, учителят му най-после дошъл при него да му покаже начин, чрез който царската дъщеря да му обърне внимание. Адептът си мислил, че учителят му ще го превърне в левент момък, с богатство и сила на маг, който ще може с магическата си пръчица да прави, каквото пожелае, та по такъв начин да застави царската дъщеря да се влюби в него. Обаче, учителят му казал: Аз ще те превърна в хубав скъпоценен камък, в диамант, голям колкото орех, и винаги ще седиш на врата на своята възлюбена. Освен това, през целия си живот ти ще мислиш само за нея, ще се грижиш да я освободиш от всички злини, които могат да и се случат, ще и съдействуваш във всяко добро, което тя пожелае да постигне. Ако тя обикне някого, и в това ще и съдействуваш. Казано и свършено: адептът се превърнал в голям диамант и се видял на врата на царската дъщеря. От очите на адепта се търколили две сълзи и си казал: Дотам ли дойдох, че трябваше да се превърна в камък? Царската дъщеря не знаела, отде е дошъл този диамант, но всяка вечер, като го сваляла от врата си, тя го милвала, гладила и казвала: Обичам те макар да не зная историята ти. Кой знае на каква дълбочина си бил в земята! Нищо не зная за тебе, но те обичам. Така се разговаряла царската дъщеря всяка вечер със своя диамант, а той мълчал. Това е изкуство! Да седиш на врата на царската дъщеря, тя да се разговаря с тебе, а ти да мълчиш. Да се качиш на бунището, като петела, и да изкукуригаш, да изпляскаш с криле, това още не разрешава

въпроса. Петелът казва, че без него не съмва, но така ли е всъщност? - И без петли съмва, но ако има петли и не пеят, земетресения стават. Що е петелът? - Петелът е умът, с който човек трябва да мисли. Ако във всяка работа човек не вложи ума си, да обмисли добре, какво да прави, пак ще съмне, но земетресение ще стане. Що е земетресението? - Фалит, фалимент.

Ученик отива на училище, но с неприготвени уроци. Той прочел само една страница от зададените уроци, и предварително отишъл на черква, да се помоли, дано му се падне тази страница, която прочел. Помолил се, но работата не излязла, като очаквал. Защо? - Невъзможно е да стане това, което той желае. И вие всеки ден вадите страницата, която сте прочели, но работите ви не вървят напред. Защо? - Животът не се състои само от една страница. Смисълът на живота не седи в разрешеното, но в неразрешеното. Не са важни радостите в живота, но важни са мъчнотиите и страданията, с които трябва да се справяме. Страданията носят щастието на човека. Като не разбират философията на страданията, хората бягат от тях, не искат да страдат. Ако Бог, Който е велик, мощен, намираше, че може без страдания, Той би създал един свят без страдания. Страданията и мъченията, които хората преживяват, се дължат на благата, с които те разполагат. За какво убиват богатият? - Заради неговите пари. Имаш красива жена, за която ти завиждат. Ти си съдия някъде, но ако не задоволиш една от страните, могат да те убият. Значи, вашите блага са причина за страданията ви. - Това не е живот, нито разбиране на живота. Трябва ли човек да носи юлар на главата си и да казва: Няма какво да се прави, ще се живее. Такъв е животът, такива са условията. Не, смисълът на живота не е в юлара. Да се оставиш съзнателно да ти турят юлар и да мълчиш, да мислиш, че това е живот, не е право. Смисълът на живота не е в това

да турят юлар на главата ти и да ореш като вол. Ако трябва да ореш, направи това от любов. Нямаш ли любов, извади рогата си, измъкни главата си от юлара и бягай в гората на свобода. Когато господарят ти дойде при тебе и те потупа по гърба, ти ще му работиш от любов, и то само четири часа. След това ще напуснеш работата, ще отидеш в гората да изпълниш някои свои задължения, да присъствуваш на сватба. На другата сутрин пак ще посрещнеш слънцето, ще присъствуваш на неговата сватба и ще продължиш работата си. Но тъй, да уреждаш живота си, да очакваш хората да те облагодетелстват, за това не мисли. Разумен трябва да бъде човек, да разбере смисъла на живота! Следователно, природата забавлява глупавите хора; учи умните хора, а на мъдрите открива своите тайни. Който иска да се забавлява, той ще знае, към коя категория спада; който е умен, и той ще знае категорията си, а който е мъдър, той ще разбере великите тайни на природата. Така разпределени хората, по категории, никой не може да заеме друго място, освен това, което природата му е определила. Никакво разместване не може да става - всеки отива в съответната за него категория.

И тъй, всеки трябва да направи вътрешен подбор на своите мисли, чувства, постъпки и да ги постави на съответните им места. Всеки трябва да има ясна представа за пътя, по който върви, за капитала, с който разполага. С други думи казано: всеки трябва да има връзка с Великото, ако иска да бъде свободен. Великото, което свързва човека, едновременно му дава свобода, прави го свободен. Свободният човек е постоянен, устойчив. Каквито и да са външните условия, този човек остава всякога един и същ. Той външно само се изменя, но вътрешно остава неизменен. Този е Божественият закон, който всички признават, но малцина изпълняват.

"Който има невестата, жених е." Сега ще направите

превод, кое у вас отговаря на слънцето и кое - на деня. Животът ви, това е вашият ден. За слънцето вие сами ще си отговорите. Едно трябва да знаете, че на земята само слънцето се жени за деня. Месечината, звездите, хората могат само да се радват на слънцето, т.е. на жениха и на неговата невеста. Наистина, ние можем само да се радваме на тази сватба, на този вътрешен процес, чрез който се внася в света нещо велико и радостно. Когато някой се оплаква от своите нещастия, причината за това е, че той никога не е присъствувал на сватбата на слънцето. Ако има нещастни между вас, аз още утре ги поканвам на сватбата на слънцето. Само по този начин те ще се обновят, ще намерят истината, която ще ги направи свободни. Веднъж живея, мисля и съм свободен, това е истината за мене. Трябва ли сега да ми се доказва, какво нещо е истината? - Ама трябва да те науча, как да живееш. - Ако си майстор, готов съм да те слушам. Ако си майстор цигулар, или велик художник, готов съм да се уча при тебе. Най-добрият учител, обаче, е природата. Тя обновява, тя носи мир за всички живи същества. Стремете се всеки ден да придобивате по нещо, колкото малка да е тази придобивка. В нея има растене, подем. Учител пита ученика: Колко е 1+2? Ученикът отговаря: 1+2=3. Какво е разрешил ученикът с тази задача? - Нищо не е разрешил, защото той не знае отношенията между тия числа. Той казва само, че 3-1=2, или 3-2=1. Значи, като се намерите в известно противоречие, ще започнете да вадите, за да изправите погрешката си.

Мнозина мислят, че като отидат на небето, между ангелите, между възвишените същества, ще придобият знания. - За онези, който вярват в това, така е, но какво ще кажат тия, които не вярват в съществуването на ангелите? Те поне вярват, че в света има мъдри, учени хора. Мислите ли, обаче, че ако един неспособен човек отиде при един

мъдър, при един учен човек, той ще се занимава с него? Ще му каже: Моля, освободете ме, зает съм, имам важна работа. Учените хора са като англичаните, не се извиняват много на гостите си. Щом отидете на гости в дома на някой англичанин, ако е зает, той поглежда часовника си, взима шапката си и казва: Извинете! - и си излиза. Никакви обяснения не дава той, че е зает, че е обещал някому среща, и не се интересува, ще останете ли в дома му, или ще си отидете. Българинът постъпва точно обратното: и да е зает нещо, и да е обещал някаква среща, щом му дойдат гости, готов е всичко да отложи. Ако не може да отложи, ще обяснява, ще се извинява. Така постъпва и младата мома. Тя има някакво верую, вярва в Бога, но щом срещне някой млад момък, влюбва се в него и се отказва от вярата си, и от Бога - за нея е важно да живее добре с този момък. И момъкът се отказва от вярата си заради момата. Но и двамата не успяват в живота. Нищо не очаквайте от човек, който е готов да се откаже от своето верую, от своето убеждение. Според мене, ето как трябва да постъпи момъкът, когато види, че заради него момата е готова да се откаже от убежденията си. Той трябва да и каже: Понеже ти се отказваш от убежденията си, аз не мога да се оженя за тебе, защото утре ти ще се откажеш и от мене. - Ако е въпрос човек да се откаже от несъществените, от преходното в своя живот - разбирам, но да се откаже от идеала на своята душа - не разбирам.

Една мома срещнала един момък и му казала: Слушай, аз имам морал, от който никога не отстъпвам. Той е следният: Главата си никога не меня; очите си никога под наем не давам; езикът си никога на пазар не пращам. Ако и ти имаш същия морал, съгласна съм да се оженя за тебе; иначе, не се съгласявам да живея с тебе. Казвам: всичко в света може да се промени, но главата на човека - никога. - Ама снели главата на еди-кого си. - Ако някой снеме

главата ти от раменете, ти не си човек. И сто пъти да снемат главата ти, тя пак трябва да отиде на мястото си. Това значи човек! Разбойници срещнали един адепт и му казали: Дай скоро парите си! - Не мога да ги дам. - Главата ти ще снемем! - Можете, опитайте се! Един от разбойниците махнал с ножа си и отсякъл главата на адепта. Той се навел, взел главата си от земята и я турил на мястото и. - Дай скоро парите си! - Не мога, те са определени за друг. Разбойникът пак махнал с ножа, свалил главата на адепта. Последният се навел, взел главата си и я турил на мястото и. Най-после, когато ръката на разбойника отмаляла, той се отказал да се бори с адепта. Адептът ми казал: Колкото пъти да сваляш главата ми, ще знаеш, че парите си никога няма да ти дам. - Това значи смелост! Питам: колцина от съвременните хора, като видят, че главата им ще слезе от раменете, няма да дадат съкровището си, което Бог им е дал? Смелост, решителност, безстрашие се изисква от вас. Вие искате сега да ви се говори научно. Питам: с езика на коя наука искате да ви се говори - с езика на човешката, или с езика на Божествената наука? Каква наука е тази, която внася страх и трепет в човека и го кара да се бои от сянката си?

Съвременната наука върви по един Божествен път. От невидимия свят са пратени на земята хиляди и милиони хора да работят в науката, като прилагат Божествените принципи. Има учени, които не прилагат тия принципи, затова и техните теории пропадат. - Не, човек трябва да работи с Божествените принципи, да ги прилага в живота си, да бъде носител на истината.

"Който има невестата, жених е." Тази беседа е необходима за вас, да можете правилно да разрешавате мъчнотиите си. Не чакайте да остареете, че тогава да станете учени. Учете се през цялата вечност. - Трябва да се живее! - Не мислете за това. Мислете само за днес, а не

и за утре. Като станете сутрин, пригответе се вътрешно да отидете на сватба. Считайте, че сте сватбар, и се радвайте на жениха, който има невестата. Днес слънцето грее, и сватбарят, женихът е отгоре. Радвайте се! - в това седи великото учение. Този е пътят, по който могат да дойдат всички блага в света. Този е пътят, по който могат да се развият дарбите в човека. Учителят по цигулка може дълго време да разправя на ученика си, как трябва да свири, но това не е достатъчно. Учителят трябва да вземе цигулката си и да покаже на ученика, как да свири. Има неща, които не могат да се предават устно. Следователно, и в такава беседа, като днешната, всичко не може да се предаде, но който мисли правилно, той може да се ползува.

Ученик среща на пътя учителя си - велик мъдрец, и вижда, че след него вървят много ученици: един иска едно, друг - друго. Ученикът достига учителя си и му казва: Моля, дайте ми адреса си. Учителят му казва само една дума. Ученикът разбира смисъла на тази дума, благодари и се отдалечава. Другите ученици продължават да вървят след учителя си, блъскат се един друг, искат му нещо, но не разбират, какво им отговаря. Казвам: искате ли нещо от учителя си, сам ще отидете при него, ще му кажете само една дума и като ви отговори, ще се отдалечите. Има неща, които човек сам трябва да извърши. Той сам ще отиде на сватбата, сам ще яде, сам ще диша, сам ще гледа. Ако ти сам не ядеш, ако сам не дишаш, ако сам не гледаш, кой друг ще извърши тази работа заради тебе? Който диша, който яде, който гледа, той е човекът. Ако чакате хората да свършат вашата работа, де оставате вие? Дето има ядене, дишане, радост и веселие, там е сватбата. Кой може да присъствува на сватбата? - Само онзи, който се е приготвил за сватба. А приготовленията за сватбата, това са мъчнотиите и страданията, през които човек неизбежно трябва да мине.

"Който има невестата, жених е." Една сватба има на света, и малцина са поканени на нея, защото не вярват. Ще дойде великият ден, когато всички хора ще бъдат поканени на голямо угощение. За този ден Христос е казал: "Идете, повикайте ги да напълнят стаята, да присъствуват на угощението!" Тогава майката ще приближи до леглото на детето си и ще каже: Ставай скоро, че слънцето ще изгрее! За онези, които мъчно се събуждат, които дълбоко спят, има един смешен анекдот.

Ще ви приведа този анекдот да се посмеете. Един американец милионер обичал да си поспива повечко, пък и дълбоко спял, та закъснявал често и си създавал големи неприятности. Като си лягал вечер, казвал на слугата си да го събуди, да не закъснее за работа. Сутринта слугата влизал внимателно в стаята на господаря си и започвал да го събужда. Ядосан на слугата си, че го безпокои, той ставал набързо от леглото си, набивал го добре, изпъждал го навън и отново лягал да спи. Такъв бил обичаят му, но затова и слугите често се сменяли. Най-после дошъл един едър, снажен, смел слуга, който внушавал респект дори и на господаря си. Един ден господарят му казал: Слушай, ще ти плащам месечно по сто долара, но ако можеш всяка сутрин да ме събуждаш на време, за всяко събуждане ще ти давам още сто долара. Ако не успееш да ме събудиш, ти ще ми дадеш тази сума. Приемаш ли това условие? - Приемам. На сутринта слугата влязъл в стаята на господаря си и започнал да го събужда. Господарят скочил от леглото си, ударил една плесница на слугата, и по обичая си, легнал отново да спи. Обаче, слугата казал: Тъй ли ще ме изнудваш мене? Той се хвърлил върху господаря си и му ударил една плесница. Започнала се една борба под юргана: господарят удря, и слугата удря, докато най-после господарят станал, дал стоте долара на слугата си и му благодарил, че могъл да го събуди.

Казвам: всеки човек има такива характерни черти, като тия у този господар. Ще станете от леглото си, ще ги разтърсите, а отгоре на това ще дадете на слугата си сто долара. И след това, щом слънцето се покаже, веднага ще бъдете готови за работа. Има нещо в човека, с което трябва да се бори юнашки, но разумно, без да се обезсърчава. Този е пътят. Злото в света е лошият господар, който има обичай да бие слугите си. И ако вие не знаете, как да се справите с това зло, то ще снеме кожата от гърба ви. Ако знаете, как да се справите, ще вземете стоте долара от него. Като види, че имате убеждения, че сте разумни, злото ще каже: Заслужава да се живее добре. Толкова кожи досега съм снел, но отсега нататък вече отстъпвам. И в злото има жест, и то може да възнаграждава.

"Който има невестата, жених е." А приятелите негови се радват, че участвуват заедно с жениха на сватбата.

7. Беседа от Учителя, държана на 17 март, 1929 г.
София - Изгрев

САМ ОТЕЦ

"Защото сам си Отец ви люби, понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох." (Йоана 16:27)

"Защото сам си Отец ви люби." - Този е един от мъчните въпроси за разбиране и за асимилиране. Няма по-лесна работа от тази, да разбереш любовта, но и няма по-мъчна работа, да възприемеш любовта и да повярваш в нея. Казвате, запример, че вярвате в нещо. Днес вярвате, утре не вярвате, изменяте на вашата вяра. Днес вярвате в Бога, утре не вярвате. Това показва, че не сте установени в тази, тъй наречена Абсолютна реалност. Това се дължи на обстоятелството, че човек минава през три различни състояния: Един ден той живее в главата си, и тогава е мислещо същество. На другия ден слиза в сърцето си и започва да чувства. На третия ден слиза в стомаха си, и тогава всичките му работи се разбъркват, всичко става на каша. Той намира, че разбиранията му не са такива, каквито са били вчера; чуди се защо хората са станали такива лоши, толкова неразбрани. - Причината за това разбъркано състояние в него не са хората, но като слязъл в стомаха, в кашата на своя живот, той мисли, че тази каша е вън някъде. Този човек разсъждава, спори, съди хората и мисли, че има някаква велика философия. - Има

той философия, но философията на стомаха. Следователно, има три вида философия: философия на стомаха, философия на сърцето и философия на ума.

Учител по философия преподавал на учениците си урок върху принципите на живота. След това запитал едного в какво вярва. Ученикът отговорил: Аз вярвам в човек, който има една глава и две ръце. - Че човек има една глава, това е важното, но че има две ръце, това не е толкова съществено. Учителят му казал: Аз пък вярвам в човек, който има една глава и две очи. - Кой от двамата е прав: учителят, или ученикът? - Учителят е на правата страна. Защо? - Защото, като има глава и две очи, човек ще определи посоките на своята мисъл, на своите чувства и на своите движения. После учителят казал: Аз вярвам в човек, който има едно тяло и две ръце. Ученикът отговорил: Аз пък вярвам в човек, който има едно сърце и два крака. Едва на края ученикът казал истината.

Защо учителят е казал едно, а ученикът е казал друго, това са задачи, върху които трябва да мислите. Вие сами трябва да разрешите тези задачи, а те не се решават лесно. Когато някой казва, че разбира числата, разбира аритметика, трябва да имате пред вид, че съществуват степени в разбирането. Има числа, които са качествени; има числа, които не са качествени, нямат никакво качество в себе си. Въпреки това, и едните, и другите са числа. Казвате: Какви са качествените числа? Запример, имате един диамант и един прост, обикновен камък, еднакви по големина. И в двата случая имате числото едно, но първото число, първата единица е качествено число, а втората - обикновено число, обикновена единица. С първата единица можете да обиколите света, да свършите науките си; с втората единица и десет крачки не можете да извървите. Казвате, че имате големи познания за света. - Можете ли с тези знания да обиколите света? - Не можем.

- Тогава нямате никакви знания. Ако имате положителни знания, с тях трябва да обиколите света. Ако имате знания за небето, с тези знания трябва да отидете на небето и там да продължите ученията си. - Ние не знаем, преди всичко, има ли небе, или няма. - Щом не знаете това, вие имате един прост, обикновен камък, едно просто число, проста единица, която можете сто пъти да напишете на дъската, и сто пъти да я заличите. Някой напише на дъската числото 1566. - Какво означава това число? - Имам да вземам толкова лева, но съм готов да ги простя. Друг пише числото 1755. - Какво означава това число? - Имам да давам толкова лева, но няма да ги дам. - Ето, и двамата пишат числа, но единият прощава, а другият не е готов даже своя дълг да изплати. Разбирания са това.

"Защото сам си Отец ви люби, понеже мене възлюбихте и повярвахте." - Този стих е мъчен за разбиране. Защо? - Защото казвате, че любите Бога, а не вярвате в Него. Това е неразбиране. Любовта не се изразява във време и пространство. Често казвате: Аз любих един човек цяла година. - Невъзможно е да любите човека цяла година. Вие не можете да го обичате нито цял месец, нито цял ден, нито цял час, нито цяла минута. Да се говори така, това значи неразбиране на любовта. Любовта се изявява извън времето и пространството. Това може да е противоречиво на вашите разбирания, но нека съществуват противоречия. Неизбежни са противоречията в живота.

Седите някъде замислен и покрай вас минава един ваш неприятел - удря ви по крака с тоягата си и продължава пътя си. Неприятелят ви само един път ви е ударил с тоягата си, но вие дълго време усещате болката. Ден, два, три, седмица и повече вие се оплаквате от болка в крака. Тъй щото, това, което наричате любов, е последствие, отражение на онзи удар, който любовта ви е причинила. Тя един път само ви е посетила, а вие дълго време помните

нейното посещение. Като не разбира любовта, човек казва: Изгоря ми сърцето от любов! - Каква любов е тази, която гори сърцата на хората? Ако наистина любовта гори сърцата на хората, как могат да любят с изгорели сърца? Когато изгори, сърцето не е годно вече за любов. Друг се оплаква, че любовта го уморила. - Каква любов е тази, която уморява хората? Който умира от любов, той не разбира любовта. Слушате някой да казва, че като умре, иска неговата възлюбена да дойде на гроба му, да пролее две сълзи за него и да му посади едно цвете, което да разнася своето благоухание. - Това са възгледи на народа за любовта, от които се вижда неговото умствено и духовно разбиране за живота. Какъв прогрес можете да очаквате от народ, от общество, или от човек, които имат такива разбирания? След всичко това хората ще говорят за усилията, които са правили за преодоляване на трудностите в живота. - Никакви усилия не са правили. Техните усилия съставляват едва една хилядна част от секундата, т.е. един кратък момент от времето. И това усилие е дало резултати, но хората трябва да продължават в това направление, да не спират. Като правят усилия, те ще се домогнат до смисъла на живота. Смисълът на живота седи във вътрешното разбиране и прилагане на закона на любовта. Три велики закона управляват битието: Законът на абсолютната реалност, законът на абсолютната разумност и законът на абсолютната материя.

Какви са съвременните разбирания за материята, за силата - оставям настрана. Не е лошо човек да има различни философски възгледи за нещата, но много от тях са детински възгледи, и те сами ще напуснат човека. Малкото момиченце играе с куклички, но трябва ли, като порасне, като стане 21 годишна мома, да и казваме да напусне куклите? Те сами ще я напуснат. Когато казвам, че куклите сами ще ви напуснат, разбирам, че като се ожени човек и

роди деца, след време децата му сами ще го напуснат. Децата ти, това са твоите кукли, с които си играл, които си къпал в коритото, които си обличал и съблича, които си идеализирал. Като пораснат, твоите кукли ще те напуснат, ще отидат в странство да учат, без да помислят за тебе. Какво лошо има в това, че куклите ти те напуснали? Те бяха писма от невидимия свят, изпратени до тебе да ги четеш и да се учиш от тях. В тези писма имаше скрито богатство, но ти не се сети да ги отвориш, да прочетеш онова, което е написано в тях. Тези писма останаха затворени книги за тебе, от които не можа да се възползуваш. Всеки човек носи в себе си нещо хубаво, дълбоко скрито в гънките на неговата душа. Ние виждаме само външния човек, който постоянно се мени. В какво седи тази промяна? - Листата на книгата на неговия живот постоянно се обръщат. Като гледате само външната страна на тези промени, вие казвате, че човек расте, развива се, остарява, докато един ден умре. Това показва, че листата на неговата книга всеки ден се обръщат. Мъдрецът, който чете от тази книга, като я свърши, затваря я, взима я със себе си, а ти плачеш, страдаш, че детето ти умряло. Казваш: Взеха детето ми! - Как е възможно някой да вземе твоето дете? Ако е твое, никой не може да го вземе. Щом са го взели, това дете не е било твое. То е твое храненичe, изпратено при тебе само да го отгледаш и изучиш. Един ден неговите майка и баща дохождат да си го вземат. - Ама аз съм го отгледал, изхранил, харчил съм за него. - Колко ви струва всичко? Детето е живяло на земята десет години. Ако всяка година сте харчили по десет хиляди лева, изразходвали сте всичко сто хиляди лева. Ето, вземете сто хиляди лева, а ние ще си вземем детето.

Днес всички хора се разочароват от живота. Защо? - Защото не го разбират. Щом се натъкнат на страдания, на

нещастия, те казват: Светът не е добре създаден. - Дали светът не е добре създаден, или ти не го разбираш, това е друг въпрос. Ти мислиш само, че светът не е добре създаден. Ако мислиш, че светът не е добре създаден, ти си мъдрец; пък ако мислиш, че великият свят не е добре създаден, ти си глупец. Кое от двете положения е верно: глупец ли си, или мъдрец? На този въпрос всеки сам ще си отговори.

"Защото сам Отец ви люби." - В този стих Христос изнася една истина без да я доказва. По-нататък Той продължава: "Понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох." - Тази е една реална истина, изказана в нейните взаимни отношения. Всяка майка и всеки баща биха ви залюбили, ако вие вземете тяхното изгубено дете и го приютите към себе си, в своя дом. Родителите на това дете ще ви благодарят, ще залюбят не само вас, но и дома ви. Детето ще ви разправя за своите майка и баща, а вие ще вярвате в това, което ви говори. Има хора, които от две хиляди години насам не могат да повярват, че Христос е излязал от Бога. Те искат да им се докаже това. Питам: ако започна да ви доказвам това, на моите думи ли трябва повече да вярвате, или на Христовите? Ще вземе някой да разпитва, кой съм, отде съм дошъл. Моите думи ли ще бъдат по-верни, или Христовите? Ако не вярвате в думите на Христа, целият свят не би могъл да ви убеди, че Христос е от Бога излязъл. Нито пък вие можете да опровергаете, че този, който е от Бога излязъл, в същност не е от Бога излязъл. За всеки даден случай нещата могат да бъдат, или да не бъдат.

"Защото сам си Отец ви люби, понеже вие повярвахте, че аз от Бога излязох." - Този стих изразява състояние на чистата душа, която приема нещата тъй, както са в действителност. Обаче, съвременните учени са големи скептици и казват, че ако човек не се съмнява, науката не може да прогресира. Да се твърди това, то е все едно да се

доказва, че ябълка без червей не може, че дом без дим, без огън не може, че живот без глад не може и т.н. - Това са твърдения, които не могат да се доказват. Това са твърдения, които не издържат критика. Аз оспорвам твърдението, че дом без огън не може. Човешкият дом не може без огън, защото човек познава огъня, но какво ще кажете за дома на другите животни? Птиците, рибите, млекопитаещите употребяват ли огън? Следователно, нашият огън е относително нещо, той не е абсолютно реален, той не е необходим за всички живи същества. Обаче, има един огън, без който никой дом не може. Той е огънят на слънцето, огънят на живота. При този огън всичко живее, всичко съществува. Ако този огън изчезне, с него заедно изчезва и животът. Следователно, ако човешкият огън искате да направите вечен, вие заставате на една фалшива философия, която, сама по себе си, не е вечна. Едно от свойствата на човешкия огън е, че той постоянно се запалва и загасва. Свойство на Божествения огън е, че като се запали веднъж, никога вече не загасва - той е вечен огън. Мястото около човешкия огън е много малко, тясно, вследствие на което се явява спор между хората, кой да бъде по-близо до него, кой - отдясно на огъня, кой - отляво и т.н. Мястото около Божествения огън е неограничено, вследствие на което всеки може да седне, дето иска. Божественият огън не създава никакъв спор, никакви недоразумения и противоречия между хората.

Сега направете превод на огъня, да видите, на какво представя символ. Съвременните хора едва сега са започнали да изучават огъня на любовта. Те още не са достигнали до областта, в която функционира огъня на любовта. Те още не са достигнали до света, от който любовта слиза. Те още не са разбрали и изучили степените на този огън на любовта. Има любов, на чийто огън може

да се свари яйце; има любов, на чийто огън може да се свари боб; има любов, на чийто огън може да се опече агне; има любов, на чийто огън може да се опече цял човек; има любов, на чийто огън човек може да се стопи, или да обезумее. Обаче, има любов, на огъня на която човек може да изживее най-големите радости. За да се изпита този огън, човек трябва да е чист.

Сегашните хора са дошли до положение, при което трябва да се подложат на вътрешно чистене. Вътрешното чистене означава отваряне порите на душата. За тази цел човек трябва да диша правилно. Докато човек се сърди, съмнява, завижда, не може да търпи хората, порите на неговата душа всякога ще бъдат затворени. При това състояние човек всякога ще бъде болен; щом е болен, той ще има криво разбиране, крива философия за живота. Докато човек е болен, един след друг лекарите ще го посещават, ще му правят инжекции, ще му дават лекарства, и той все ще страда, ще се оплаква от живота. - Какво трябва да направите с този човек, за да оздравее? - Дайте му условия да се изпоти, да се отворят порите на тялото му. Той страда от подпушване. Такъв пример имаме с един млад селянин, син на богат български чорбаджия от Ново-пазарско. Този млад селянин заболял сериозно и го пратили на лечение във варненската болница. Лекарите го лекували седмица-две, събрали се на консулт, но констатирали, че този човек няма да се излекува. Той бил толкова силно подпушен, че нищо не било в състояние да го спаси. Затова, като дошъл баща му, един от лекарите го извикал настрана и му казал: Няма защо да крием. Положението на сина ти е много сериозно. Вземи го поне в село, там да умре. Едва ли ще поживее още десетина дена. Бащата се натъжил, заплакал, но нямало какво да се прави, взел сина си от болницата и го завел в селото. Във Варна го лекували мъже лекари, по тяхната наука и

философия, но като го завели в село, започнали да го лекуват баби, по тяхната наука. Събрали се 12 баби на консулт; гледат момъка млад, хубав, искат да му помогнат. Какви са били имената на 12-те баби, няма да казвам. Ако взема да ги изреждам, беседата ще отиде.

Първата баба извадила от торбата си боб и дала на момъка да вземе само едно зрънце. Той извадил едно зрънце и го дал на бабата. Тя погледнала зрънцето, помислила малко и го турила пак в торбата, при другите зрънца. След това тя започнала да гледа на боб. Като свършила гледането, казала: Позволено ми е да лекувам този момък. Той ще оздравее. Втората баба извадила от торбата си половин килограм восък. Стопила го, изляла го в студена вода, след което започнала да гледа на момъка и казала: Този момък ще оздравее, ще се заема да го лекувам. И останалите десет баби се произнесли, всяка по свой начин, че момъкът няма да умре, и започнали да се съветват помежду си, как да го лекуват. Те си казали: Знаем, че ечемикът кара конете да скачат. Болестта на този момък е конска, затова да го лекуваме с ечемик. Казано и свършено: те взели един голям котел пълен с вода. Турили във водата ечемик, и поставили котела на огъня, докато водата възври. След това изляли ечемичената вода в голямо корито, и оставили водата малко да изстине. Потопили младият момък в коритото, докато се изобилно изпоти. Повторили и потретили тази баня, и след две недели болният бил съвършено здрав, на крака. И до днес този човек е жив и здрав, има си жена, деца, радва се на живота. Както виждате тези баби, кое с боб, кое с восък, кое с ечемик определили диагнозата на болния и го излекували. Казвате: научен ли е този метод? - Ако с даден метод можете да излекувате човека и да му върнете живота, той е научен метод; ако не можете с този метод да го излекувате и да му върнете живота, той не е научен.

Ако с известен метод можете да просветите човека, той е научен; ако нищо не можете да постигнете с него, той не е научен метод.

"Защото сам си Отец ви люби." - Човек трябва да вярва! - В какво? В любовта, която носи живота. Ако прочете тези думи и повярва в тях, и при най-голямото си обезсърчение, човек може да се насърчи. Ще кажете, че вярвате в Бога. - Не е достатъчно само да вярвате в Бога, но трябва да ви залюби Той, и вие да Го залюбите. Казано е в Писанието: "Понеже повярвахте, че аз от Бога излязох." Не е достатъчно да повярвате, че човек има една глава и две очи, но трябва да повярвате, че той има едно тяло и две ръце, а също така и едно сърце и два крака. Човек се движи главно в три свята: в света на своята глава, в света на своите гърди и в света на своя стомах. Като се заговори за стомаха, мнозина го считат долен живот. - Така е, но животът започва от стомаха. Докато стомахът е здрав, и човек е здрав. Щом стомахът се разтрои, човек заболява. Някои наричат стомаха търбух. Не, стомахът не е търбух. Стомахът не трябва да се смесва с търбуха. Търбухът представя желанията, апетитите на човека към външни, временни неща. В този смисъл мястото на търбуха е съвсем другаде, не е в стомаха. - Не може ли без стомах? - Докато живее на земята, човек не може без стомах, но той трябва да живее и да се храни съобразно законите, които управляват стомаха. Когато обработи храната, стомахът я изпраща в по-високите светове. Следователно, той изпълнява една функция на вземания и давания. Тази функция трябва да става правилно. Ако не става правилно, стомахът заболява. Наистина, ако между функциите на човешкия организъм и външния свят не става правилна обмяна, човек е осъден на заболяване във физическия, умствения или духовния свят. Под "външен свят" разбирам съвкупност от разумни, възвишени същества. Когато

функционира правилно, стомахът изпраща обработените сокове в белите дробове, които също така изучават закона на щедростта. Оттам соковете отиват в мозъка. По такъв начин се храни цялото тяло. Понякога човек се индивидуализира, иска да живее само за себе си и постепенно се изолирва от външния свят. - Това е невъзможно. Човек не може и не трябва да се изолира от хората. Други казват, че искат да създадат отношения с всички хора. - И това е невъзможно. Човек трябва да има правилни отношения с хората, но това не подразбира, че трябва да има отношения с всички хора. Следователно, човек сам не може да живее, но и с всички хора не може да живее.

"Сам си Отец ви люби." - Защо ви люби? - Защото вие повярвахте, че аз от Бога излязох. Отец е първият, Христос е вторият, а Бог, от Когото излязох, е третият. Това са три принципа, които трябва да проникнат в ума на човека, за да може всяка негова идея да се реализира, да има успех в света. При това положение човек може да бъде напълно нормален, външно и вътрешно. Не е достатъчно само да познаваме външното устройство на човека, да знаем, че има глава, ръце, крака, мозък, дробове, стомах и т.н. Ние трябва да го познаваме и психически. Защо? - Защото, както познаваме човека, ще познаваме и вселената, понеже човек е създаден според законите, по които е създадена великата вселена. Следователно, като изучава себе си, едновременно с това човек изучава вселената. Затова, именно, човек е наречен малка вселена или микрокосмос. Когато казвате, че трябва да изучавате характера на човека, вие имате пред вид да изучите законите, по които той е създаден, а не характера. Невъзможно е да се изучи характера на човека. Да изучите характера на човека, това значи да изучите свойствата на водата, която слиза от височините. През време на своето движение, тази вода

претърпява ред промени, вследствие на което не можете да кажете, какви са нейните свойства. Водата може да бъде ту бистра, ту мътна, ту изобилна, ту слаба. И вие трябва да знаете, защо стават тези промени с водата. Ако е бистра или мътна, това се дължи на почвата, през която минава. Ако е изобилна, това се дължи на местността, от която извира. Такива промени стават и с човешкия характер. Следователно, мъчно се изучава характера на човека.

И тъй, промените, които стават в живота на човека, се дължат на същите причини, които изменят водите в природата. Когато притоците на човешкия живот се втичат в общия резервоар, във великия океан - в целокупния живот, човек е идеалист. Щом тези притоци се отбият от своя път и започнат да криволичат надясно, наляво, настрани, те изгубват своята чистота, и човек става материалист. Достатъчно е един нечист приток да влезе във вашата вода, за да намали нейната чистота. Достатъчно е една странична идея да влезе във вашия ум, за да измени живота ви. - Какво трябва да направите? - Да филтрирате идеите си. - Ама без пари, без хляб, без къща не може да се живее. - Така могат да мислят децата само, а не и хората, които следват Христа. Не може да се мисли така. Има богати хора, но тяхно ли е богатството? Има търговци, земеделци, на които хамбарите са пълни с жито, но тяхно ли е житото? Богатството, житото принадлежат на Бога. Житото е слязло от слънцето. Има учени хора в света, но знанието не е тяхно. То е слязло от горе. Днес се говори за право, за закони. - И правото е слязло отгоре. Има едно право, което се прилага за вечни времена. То е Божественото право. Човешкото право, обаче, е временно, непостоянно. Запример, римското право се е прилагало известно време, а днес вече е излязло от употреба. Съвременните хора се хвалят със своите училища. - Че

кога не е имало училища? Училищата са съществували преди създаването на човека. Ще кажете, че това е неразбрано за вас. - Така е, неразбрано е, защото се говори за неща, които вие не знаете. Докато ви се говори на български език, вие разбирате. Щом ви заговорят на английски, вие престават да разбирате. Обаче, ако същото нещо се говори на англичани, те всичко ще разберат. Не е само български език, на който може да се говори. Много езици има, на които хората се разговарят и разбират. Те са: английски, немски, френски, италиански и др. Обаче, има един език, който всички хора трябва да изучават, и на който трябва да се разговарят. Той е езикът на живата природа, той е ангелският език на любовта. Който не знае този език, той е осъден на големи страдания.

Като ме слушате да говоря така, ще си помислите, че много сте закъсали. Друг ще каже, че работата му е оцапана. Трети ще каже, че съвсем объркал работите си. Четвърти ще каже,че досега се залъгвал само и т.н. - Това са термини, които трябва да се преведат. Запример, думата "залъгвам" в българския език е съвсем изопачена. Друг е бил първоначалният смисъл на корена на тази дума. Характерът на много думи е така изопачен, както е изопачен характерът на някои хора, които са станали престъпници и разбойници. Така са постъпвали и с някои праведни хора, но не са успяли да изопачат характера им. Турят един праведен човек в затвор, облекат го в халат, обковат краката и ръцете му с вериги и го считат вече за престъпник. Не, не е престъпник. Той е праведен, мъдър човек. Че е в затвор, това е изпит за него. Той погледне веригите си, усмихне се и казва: Нищо не представляват тези вериги за мене. Те нищо не могат да ми направят. Той съзнателно се е ограничил, оставил се е в ръцете на хората, да правят с него, каквото искат, да мине за обикновен човек.

В древността някога, един мъдрец отишъл при лилипутите да види как живеят. Всички лилипути се събрали заедно, да решат как да победят този човек, понеже чели в един от своите вестници, че между тях се явил опасен човек. Те си казали: Ако можем да победим този човек, ние ще станем велик народ. Казано и свършено: всички се събрали на едно място, хванали за тях опасния човек, затворили го, вързали го с въжета и се радвали, че могли да го победят. Така го държали цял месец. По едно време забелязали, че конците на въжетата, с които бил вързан този човек, започнали сами по себе си да се късат. Най-слабото помръдване от страна на мъдреца, било в състояние да скъса конците. Всички лилипути влезли в затвора при мъдреца, качили се на гърба му и започнали да играят и да скачат върху него, с цел да го омаломощят. Той се оставил да правят с него, каквото искат, за да може след това да им даде добър урок. Докато се радвали и веселили, че го победили, той направил едно движение, от което всички лилипути нападали на земята. После той взел една мрежа, събрал лилипутите и ги турил в мрежата, с която ги занесъл на другите мъдреци, да видят, какво нещо са тия същества, с каква мъдрост и знание разполагат.

Ще кажете сега, че вие не сте като лилипутите. - В своята същина, човек е подобен на Бога. Но дребнавият, малкият човек, който се е отделил от Цялото, от Великото, от Красивото, той е подобен на лилипутите. Един ден и той ще претърпи такъв крах от някой мъдрец, какъвто са претърпяли лилипутите. Най-после този мъдрец събрал всички лилипути около себе си, държал им една поучителна реч и ги пуснал да си отидат. Той им казал: Когато между вас дойде някой философ, или велик мъдрец, не го затваряйте, не го връзвайте с въжета и не скачайте по гърба му, но слушайте го, какво ще ви говори. Вие го затваряте, пренасяте го от едно място на друго, но

нещастията неизбежно ви следват. Следователно, когато един народ се оплаква, че го сполетели големи нещастия, казвам: Причината за нещастията на този народ се дължат на тяхното неблагоразумие. Един мъдрец ги е посетил, а те са го вързали и скачат на гърба му. Кой народ досега е бил свободен от нещастия? И римляните, голям, велик народ, имаха свои нещастия. И българите имат свои нещастия. Всеки народ е осъден на страдания и нещастия поради своето коравосърдечие и неразбиране, как да постъпи с онзи велик мъдрец, който е изпратен всред него да го поучава.

"Сам си Отец ви люби." - Като не съзнавате това, вашият живот е пълен с безпокойства, със съмнения, с противоречия, с ред отрицателни прояви. Безпокойството, неверието, омразата не разрешават въпросите в живота. Противоречията също не разрешават въпросите. Колкото да се оплаквате от трудностите в живота, с това животът не се подобрява. Има един метод, чрез който човек може да подобри своя живот. Този метод седи в това, да изправи човек отношенията си към Първата Причина, да започне да мисли, да чувства и да действува като Бога. Дойде ли до това положение, всички противоречия в неговия живот ще изчезнат. И тогава, каквото Бог му каже, той ще бъде готов да го направи без никакво колебание. Той първо ще действува, а после ще мисли. Де е погрешката на хората? - Погрешката им седи в това, че преди още да са разбрали, преди още да са свършили училище, те искат да бъдат щастливи. - Не, докато учи, човек не може да бъде щастлив. Щастието е резултат на нещо. Следователно, докато учите, никакво щастие не очаквайте. Щом свършите училището, щастието само ще дойде. Когато се ражда човек не може да бъде щастлив; като умре, тогава може да бъде щастлив. Това е противоречие, но в същност е така. Защо? - Защото след смъртта, човек се освобождава от задълженията си.

Щом се освободи от задълженията си, щастието дохожда при него. - Защо трябва да умре човек? - За да бъде щастлив. Като умре, той се освобождава от всички полици, от всички задължения, от всички противоречия, които съществували в ума му. Някой човек има хиляда полици, но един ден успява да ги изплати. Не е ли мъртъв този човек вече? - Мъртъв е, но за какво? - За полиците, за своите кредитори. Те повече не го търсят; този човек е умрял за тях. Така разбираме ние смъртта, а не в този смисъл, както хората я разбират..

Казвам: Какъв умрял е този, който не е скъсал връзките със своите вземания и давания? Той не е умрял, той е жив още в своето нещастие. Много хора са умрели за близките си, а живи за дълговете си. Други пък са умрели за дълговете си, а живи за близките си. Те са щастливите, свободните хора на земята. Казано е в Писанието: "Ние няма да умрем, но ще се изменим." Следователно, всички хора се стремят да се освободят от своите задължения. - Това е естествено, вътрешно разбиране за живота. Човек трябва да бъде свободен от своите дългове, но като се стреми към това освобождаване, да не се натъква на противоречия. Че някой бие някого, или че някой обира някого, какво ви интересува това? Трябва ли да плачете за него? Ако вашите сълзи могат да му помогнат, разбирам. Ако вашето знание може да стопи веригите на затворника и да го освободи, това знание има смисъл. Ако вашето знание може да стопи пушката на стражаря, то има смисъл. Може ли човек с такова знание да бъде затворен? - Не може. Той ще стопи всичко около себе си. Когато някой отиде на онзи свят, близките му се запитват: Де ли е нашият баща сега, или де ли е нашата майка? - Там е нещастието на покойниците, на заминалита за онзи свят, че те дълго време още обикалят около вас.

Ще ви приведа един пример за потвърждение на

факта, че вашите близки покойници са всякога около вас. Един стар българин, голям богаташ, но и голям скъперник, умрял от някаква сериозна болест. Като се върнали от погребението, дъщерите му казали: Слава Богу, че се освободихме от този сатрап, от този фараон, от този деспот. Сега вече свободно ще ядем и ще пием. Те поканили много гости, сложили богата трапеза и започнали да ядат и да пият. Гостите насядали около трапезата, но останали учудени, когато видели, че вилиците, лъжиците, ножовете, чиниите, които били сложени на масата, започнали да се хвърлят на една и на друга страна. Всички скочили от столовете си уплашени и започнали да се озъртат наляво-надясно, да търсят причината на това явление. Колкото да разсъждавали, те не могли нищо положително да кажат и се разотишли по домовете си. След няколко деня пак ги поканили на угощение, но и този път се повторила същата история. Най-после една стара, но умна баба разбрала, коя е била причината за това тайнствено явление и казала на дъщерите на богатия покойник: Баща ви е недоволен от вас, че като се събирате на угощение не каните и него. - Какво трябва да направим, за да го задоволим? - Ще сложите един прибор на масата за него и ще кажете: Заповядай, татко! Ще видите, че той ще престане да се изразява по такъв начин. И наистина, като поканили трети път гостите на обяд, дъщерите сложили един прибор и за баща си и, като седнали всички да ядат, казали: Заповядай, татко, хапни си, каквото искаш. От този момент бащата престанал да се проявява по такъв начин. Така и бащата присъствувал на угощението.

Съвременните хора казват, че тези обяснения не са научни. - Вярно е, че не са научни, но какво ще кажете за предположенията на учените, че между слънчевите петна от една страна и между явленията в живота и природата от друга, има някаква зависимост, някаква връзка? Научни

ли са тези твърдения? Запример, те казват, че под влиянието на слънчевите петна, които се намират на грамадно разстояние от земята, са потопени 4520 кораба в Атлантическия океан. Те подържат още, че под влиянието на тези петна се явявали големи бури и урагани. Питам: каква връзка има между петната на слънцето и потъването на корабите?

Много от нещастията на хората се дължат на техни неприятели от невидимия свят. Срещате някой човек и намирате, че работите му вървят добре; каквото започне, всичко се нарежда добре. По едно време виждате, че работите му постепенно остават назад. Чуди се този човек, коя е причината за неуспеха му. Той не знае, че още в миналия си живот имал един неприятел, който постоянно му правил пакости. От дълго време неприятелят му го търсил, и най-после, като се научил, че е някъде в България, проследил го и започнал да му пакости. От този ден всичко му тръгнало назад: в търговията му не върви, домашните му работи се забъркват. Жена му, децата му заболяват, умират, и в скоро време цялата му къща запустяла. Силен е неговият неприятел. Как ще си обясните това нещо? Страшно е да живее човек без любов! Това са последствия на живот без любов. Целият свят страда от безлюбие. Безлюбието умъртвява хората. Ние препоръчваме любовта като животворящ огън. Ние препоръчваме любовта, като носител на живота, като носител на здравето, на щастието, на богатството - на всички блага. Следователно, ако търсят благата на живота, хората трябва да се обичат. В каквото общество влезе любовта, между религиозни, или учени - всички трябва да я приемат. Тя произвежда цял преврат в сърцата, в умовете и в душите на хората. Дето любовта влезе, там се разкриват причините и последствията на нещата.

Христос казва: "Сам си Отец ви люби." Иде час, когато

всички хора ще минат по пътя на Христа. Всички хора ще минат през Неговите страдания и изпитания. Мнозина са говорили и говорят за изпитанията и страданията на Христа, но те не знаят причините, поради които Той е бил подложен на тези изпитания. Ако ви обясня причините за Христовите страдания, с години не бихте могли да освободите съзнанието си от тези страдания. Някой иска да изпита силата на микробите. Ако в кръвта на някой юнак се пуснат няколко от тези микроби, в продължение на 24 часа той ще изпита такива страдания, че никъде не би могъл да си намери място. Микробите са в състояние да обезсилят и най-големия юнак. Който иска да знае, какво нещо е грехът, той ще се свърже с него така, че в продължение на четири поколения няма да се освободи от последствията му. Сила, гръбнак трябва да има онзи, който иска да изучава греха. Не разисквайте върху греха. Сгрешите ли, късайте връзката с греха - нищо повече! Някой направил една погрешка, и веднага близките, приятелите му се отказват от него, не го обичат вече. - Ако не обичат брата си, кого ще обичат? Ще кажете, че трябва да обичате Бога. - Как ще обичате Бога? Де ще Го намерите? Бог живее в съзнанието на всички хора. Следователно, като обичате хората, ще обичате и Бога. Когато кажете, че не трябва да обичате хората, вие не сте на правата страна. Ами ако кажат и за вас така? Ако всички хора дойдат до това съзнание, какво ще придобият? Каквото да говорят, каквото да философствуват, без любов няма живот, и без страдание няма спасение. Хората очакват щастието и спасението по механичен начин. И да го придобият по такъв начин, то няма да бъде за дълго време. За да придобие своето щастие, човек трябва да направи вътрешна връзка с любовта, с живата природа, с нейната целокупност. Само по този начин човек ще дойде до вътрешно разбиране на противоречията, които съществуват в живота и в

природата. Има един вътрешен, разумен език, на който трябва да говорите, ако искате природата да ви разбере. Щом и говорите на този език, тя ще ви разбере и ще ви отговори. Които са изучавали този език, те са дошли до вътрешна връзка с природата. И каквото са поискали от нея, тя винаги им е отговаряла.

"Сам си Отец ви люби." - Знаете ли, какво представлява любовта на вашия Отец? Най-хубавото, най-великото в живота ни е, именно, любовта на нашия Отец. Тази любов е канара на нашия живот. Тя ни крепи, тя внася дълбочина в съзнанието ни. Божията любов е вътрешно течение, което прониква нашето подсъзнание, но не и тялото ни. Бог не може още да се прояви в телата на съвременните хора. Защо? - Понеже те съдържат много непотребни, излишни елементи. Като погледнете окото на някой човек, ще видите в него голяма сухота. Погледнете окото на друг човек - там виждате много влага. Погледнете окото на трети човек, то е мъгливо, замрежено. Окото на човека не трябва да бъде нито сухо, нито влажно, нито замъглено. Окото на човека трябва да изразява радост, доброта, любов. Като те погледне такъв човек, той веднага познава от какво имаш нужда и с какво може да ти бъде полезен. Ако не разбирате тези неща, като ученици, как ще намерите Учителя си? Ако и Учителят не разбира тия неща, как ще познае ученика си? Учителят познава ученика си по очите. По какво познавате добрата свещ? - По ярката и светлина. Светлината привлича човека. Може ли незапалената свещ да привлече човека? Може ли изгасналия огън да привлече човека? Често в светлината на свещта и в топлината на огъня се крие известна илюзия, която човек трябва да различава. Тази светлина и топлина са дали нещо на хората, но те са приготовление за нещо по-велико. Всички култури на миналото, както и сегашната, са приготовление за бъдещето. Няма да мине

много време и от сегашната култура няма да остане и помен. От сегашната култура и наука няма да остане нито една прашинка. Може ли да остане прах върху тъпана, който барабанчикът бие? Когато тъпанът престане да бие, прахът отново се наслоява. Когато хората престанат да мислят, прахът се наслоява върху мозъците им. Щом започнат да мислят, прахът отлетява.

"Сам си Отец ви люби, понеже повярвахте, че аз от Бога излязох." - Двете важни думи в този стих са: Отец и Бог. Значи, две важни положения има в този стих: Отец ви люби; и от Бога излязох. Христос е съединителната нишка между тези две положения. Това показва, че всеки човек трябва да има отношения към Отца, към Христа и към Бога. Като прекарате тези три думи в ума си, вие ще намерите техния дълбок смисъл. Някой казва: Аз вярвам в Бога. - Щом каже така, аз зная вече, че той в нищо не вярва. Защо? - Защото думите: "Аз вярвам в Бога." са архаични. Всеки вярва в нещо. Един вярва в Бога, друг - в Христа, трети - в Отца. Това не е никаква вяра. Докато не съедините трите положения - Отец, Христос и Бог - в едно, вашата вяра не е пълна, не е истинска. Отец е началото отдето започва проявата на човешкото съзнание. Христос е живата природа в човека, която работи за неговото развитие. Бог е мястото отдето се взимат всички материали за съграждане на бъдещето. Бог представя склад на живата, вечната природа, от който вие черпите, за да съградите своето бъдеще. Всеки човек трябва да се ползува с кредит от природата. Но кой ще го кредитира? Ще каже, че от този - от онзи все ще получи нещо. - Не, човек трябва положително да знае, кой ще го кредитира.

Вие трябва да имате разбиранията на Мойсея, когато е минавал своето първо посвещение в Египет. Когато го прекарвал през това посвещение, Учителят му, Азраим, му казал: Ще бъдеш смел и благоразумен! След първото

си посвещение, Мойсей се наёл със задачата да освободи израилския народ. Скоро на Мойсея се отдал случай да покаже своята смелост. Той видял, че един египтянин бие един евреин: нахвърлил се върху египтянина и го убил. Мойсей мислел, че никой не видял престъплението му. Обаче, един ден двама евреи се биели. Мойсей се приближил към тях, с намерение да ги освободи, да не се бият. Но един от тях се обърнал към него с думите: Да не мислиш и мене да убиеш като египтянина? Тези думи били на Учителя му. Мойсей се уплашил и избягал в пустинята. С убийството на египтянина, Мойсей прояви смелост, но не прояви благоразумие, и за това Учителят му каза: Сега ще отидеш в пустинята да пасеш овцете. Тук ще покажеш своето благоразумие. Огън няма да палиш, но ако видиш запален огън, няма да го гасиш. Еврейската история разправя, как Мойсей пасъл овце цели 40 години в пустинята, без да кладе огън. Знаете ли, какво нещо е да бъдете овчар без да палите огън? Защо не трябва да кладете огън? - Да не ви види неприятелят. Когато войниците са в окопите си, те никога не кладат огън. Ако накладат огън, неприятелят им ще ги види и ще ги нападне. Ако някъде имало запален огън, те бързо го изгасвали. Когато неприятелят ви преследва, вие трябва да загасите огъня, да не ви намери. Мойсей прекара цели 40 години в пустинята, за да изкупи своя грях, и да научи закона на жертвата. Когато видял, че къпината гори, той се зарадвал, защото 40 години не виждал огън. Когато се отправил към мястото, дето видял огъня, един тих глас му казал: "Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свето!" Тогава Бог му казал: "Чух плача и страданията на моя народ. Иди да му помогнеш!"

Като имал пред вид своята опитност от смелостта си, Мойсей казал: Господи, тази работа не е за мене. Не ме връщай в първото ми положение. Освен това, нали знаеш,

че съм гъгнив? Пък и не съм много благоразумен. - Наистина, гъгнивият човек е смел и решителен, но не е от много разумните. Да говори човек, това значи да знае, да разбира дълбокия смисъл на нещата. Мойсей отказа да приеме задачата, която му се даде, но Бог му каза: Ти ще свършиш тази работа. Ти имаш достатъчно смелост, а благоразумието лесно ще придобиеш. Аз ще ти покажа, как да приложиш благоразумието си. Мойсей прие най-после задачата да освободи израилския народ, и много пъти показа своето благоразумие. Докато не се освободи от своите земни връзки, човек не може да мине в по-висок свят. Да живееш между хората с връзки, е едно нещо. Да живееш без връзки, е друго нещо. Докато си свързан на земята, ти не можеш да бъдеш разумен. Щом се освободиш от всички връзки и живееш, между хората, ти вече си разумен. И напусна Мойсей пустинята, отиде да изпълни възложената му от Бога мисия.

Що е огънят? - Огънят е любовта, която ще запали сърцата на хората. Щом сърцето ви пламне от огъня на любовта, бъдете готови да правите всичко, каквото тя ви казва. - Ама ако любовта ми каже да целуна някого? - Любовта не се занимава с целувки. - Ако ми каже да дам някому пари на заем? - Любовта с пари не се занимава. Тя пари на заем не дава. Ако ми каже да възкреся някого? - Любовта не възкресява хората. Понеже любовта не умъртвява хората, няма защо да ги възкресява. Любовта носи живот. Тя носи съзнателния живот, който се развива правилно. Който чуе разумния глас, гласа на любовта, той ще я последва. Животът, който любовта носи, иде отвътре. Животът и възкресението са два противоположни процеса. Казано е в Писанието, че и грешните ще възкръснат, само че грешните ще възкръснат в осъждане, а праведните - в живот. Защо ви е възкресение в осъждане? За праведните е казано: "Те ще чуят гласа ми, ще станат, ще оживеят и ще

възкръснат.“ Някои разбират думата “ставане“ по физически начин, в обикновен смисъл. Такова ставане подразбира волята на човека. Оживяването подразбира същината на живота. Възкресението подразбира разумността в живота. Животът представя главата на човека. Ставането и възкресението представят очите, ръцете и краката на човека.

Когато разберете същината на живота, ще дойдете до положение, всяка изговорена дума да представя част от вас, от вашето естество. Тогава вие ще използувате правилно и нейната динамическа сила. Когато кажете думата “възкресение“, вие трябва така да я почувствате, че моментално да оживеете. Това значи думата да стане част от вас. Вие говорите за любовта, за мъдростта, за истината, но тези думи не ви трогват. Щом не ви трогват, вие нямате още тези добродетели в себе си. Следователно, който иска да бъде смел и благоразумен, той не трябва да гаси своя огън, своето щастие. Някой казва: Мина вече моето време! Какъв огън гореше едно време в сърцето ми! Никакъв огън не гори вече в мене! - Коя е причината за това? Този човек се е отказал да отиде в Египет да освободи израилския народ. Когато приятелят ви се разсърди, ще знаете, че причината за сърдението е във вас.

Ще приведа един пример из живота, случил се някъде в Европа. Една богата, капризна мома искала да изпита любовта на своя възлюбен. За тази цел тя му казала: Ако искаш да се уверя, че наистина ме обичаш, ще хвърля ръкавицата си в една менажерия, а ти ще влезеш да я извадиш от там. Тогава ще приема ръката ти. Съгласен ли си на това условие? Той се съгласил, приел условието. Един ден, заедно с възлюбената си отишъл в една менажерия, за да изпълни обещанието си. Той дал известна сума на звероукротителя, да му позволи да влезе между зверовете. Тогава тя хвърлила ръкавицата си в една от

клетките на зверовете и останала да гледа, какво ще направи възлюбеният и. Той влязъл между зверовете, навел се да вземе ръкавицата и и благополучно излязъл навън. След това се приближил до възлюбената си, поклонил се, подал и ръкавицата и казал: Ето, ръкавицата си ще имаш, но мене няма да имаш. Той не поискал вече ръката и. - Не, любовта не се изпитва по този начин. Защо трябваше тази мома да изпитва любовта на възлюбения си така? Ако искала да разбере сърцето му, не можа ли да го прати между бедни хора, да им направи някакво добро, да им помогне, а трябваше да го праща между зверовете?

Такова нещо представя и философията на съвременните хора. Те изпитват Бога по същия начин. Хвърлят ръкавицата си в менажерията и очакват Бог да я извади от там и да им я подаде. Това е глупава философия! По-глупаво, по-долно нещо от това няма. Да,изпитват Бога по този начин, това е срам, позор за хората! Ако е въпрос да изпитвате Бога, изпитвайте Го с нещо разумно, да научите, да придобиете нещо. Ако аз бих решил да изпитвам Бога, щях да се обърна към Него със следните думи: Господи, аз искам да направя нещо за Тебе. Затова, каквато работа имаш изоставена, дай я на мене. И най-долната да е, готов съм да я свърша. Според мене, този е най-правилният метод, с който можем да си послужим. Трябва ли да определяме, каква работа искаме от Бога? Тъй както съвременните хора постъпват, това е начинът, по който младата мома изпита своя възлюбен. Тя хвърли ръкавицата си между зверовете и прати възлюбения си да и я донесе.

Това са противоречия, които съществуват навсякъде в живота. Вследствие на тия противоречия, човек не може да добие абсолютни познания за живота, но придобива само относителни познания. Как ще добие вечното знание, когато той постоянно се безпокои за себе си? Това

безпокойствие хвърля сянка върху красивите и правилни форми, и по този начин ги изопачава. Добре е човек да не се съблазнява, но да издържа, да устоява на всичко. Някой ме пита, какво мнение имам за него. Казвам: Аз имам мнение само за себе си, но не и за хората. За хората имам само научно мнение, но не и свое собствено. Да се интересувам от хората, това не влиза в моята специалност. Много хора се интересуват от личния живот на другите. А това, което трябва прямо да ги интересува - техният живот, те оставят настрана, с него не се занимават. Когато не изучават своя живот, те се натъкват на противоречия между своя живот и този на напредналите същества. Тези два живота са диаметрално противоположни един на друг. Например, на земята децата започват от първо отделение и постепенно вървят нагоре, докато свършат университет. В невидимия свят е точно обратно: там започват от университет и свършват с първо отделение. В тамошното четвърто отделение те изучават отношенията между всички разумни същества.; в трето отделение изучават закона на свободата; във второ - закона на мъдростта, а в първо - закона на любовта. В първо отделение на земното училище децата изучават азбуката и взаимно си помагат. Колкото по-нагоре отиват, те все повече и повече се индивидуализират, докато дойдат до университета, дето всеки мисли за себе си - готви се за живота. Така, именно, хората изгубват красивото, детинското в себе си. Когато слиза от невидимия свят, ученикът минава през закона на инволюцията, т.е. той инволюира, като навлиза все повече и повече в гъстата материя, дето постепенно губи знанието си и става все по-груб. Като дойде до отделенията, влезе в четвърто отделение, той започва да разбира, че животът на земята не е такъв, какъвто си го е представял горе, но има в него нещо, което ограничава всички същества. Какъвто е човек

в отделенията на земята, такъв трябва да бъде и в университета на небето. В отделенията на небето се учат велики работи. Казвате: Отделенията са само за децата, те са дребна работа. - Не, отделения съществуват и в природата. Нашите отделения се равняват на университетите в невидимия свят.

"Сам си Отец ви люби." - Думите, които Христос е вложил в този стих, са диаметрално противоположни на нашите разбирания. За да се разберат правилно, трябва да се направи вътрешен превод. Ако този превод е правилен, той ще внесе в умовете ви светлина и свобода, в сърцата ви оживяване, а за телата ви подмладяване. Англичаните употребяват израза "вечно възобновяване на живота." Това означава "вечно производство." Ако този процес не се разбере, и любовта няма да се разбере. Любовта не е нещо статическо, тя е процес на разширяване. Всеки ден, всеки момент любовта трябва да внася нещо ново в душата на човека. Който разбере любовта, той постоянно ще се разширява. Който не я разбере, той нищо няма да придобие. Колкото по-голям брой разумни същества влизат в кръга на вашата любов, толкова по-голяма интелигентност и доброта ще придобиете. Те са притоци на живота. Ако излезеш като река от някой голям източник и не придобиеш из пътя си никакви притоци, ти скоро ще изсъхнеш. Ако имаш притоци, ти постоянно ще се увеличаваш, докато един ден пак ще се влееш в Божественото море, в източника на своя живот.

Какво представя Божественото учение? - Божественото учение ни учи, как е създаден космоса, как трябва да живеем, как трябва да се развиваме. - Какво представя любовта на земята? - Тя определя вътрешните отношения, които съществуват между хората. Мнозина мислят, че имат голяма любов. - Това са техни разбирания. Преди всичко ние трябва да изучаваме огъня на любовта. Всички

религиозни хора на миналото са изучавали този огън. И вие трябва да изучавате свойствата на този огън. Този огън има висока температура, но никакво изгаряне не причинява. Който влезе в този огън, той ще почувствува приятна топлина, около 40-50 градуса, и веднага ще се оживи, ще се обнови от него. Ако внесете в този огън парче от злато и платина, които се топят при висока температура, те веднага ще се стопят и ще се превърнат в течност. На човека, обаче, този огън се отразява като мека, приятна топлина. Той е алхимическият огън, който учените са търсили в древните времена още. Ако иска да постави за основа на своя живот философският камък, който алхимиците са търсили, човек непременно трябва да носи в себе си огъня на любовта. Този огън носи живот. Светлината на този огън се коренно различава от електрическата светлина. От електрическата светлина очите отслабват, а от светлината на огъня на любовта, не само, че не отслабват, но постепенно се усилват. И на стогодишния човек могат да се усилят очите, ако той непрекъснато живее в огъня на любовта. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос.

Съвременните хора вярват само в онова, което може да се докаже. Питам: как вярват в това, което се говори за месечината, за слънцето? Ще възразите, че учените хора са казали известни истини за слънцето и за месечината, затова може да им се вярва. - Да, но това, което те твърдят, не е доказано на опит. Запример, учените, мъдрите хора казват, че на месечината има вода. При това, по високите места на месечината, водата е замръзнала, достига около стотина метра дебелина. В дълбоките места водата е толкова чиста, приятна, напомня нашата вода, която пием. Вярвате ли в това? Вие вярвате дотолкова, доколкото вярвате в Христовите думи, изказани в стиха: "Сам си Отец ви люби, понеже повярвахте, че аз от Бога излязох." Учените

казват, че на месечината нямало вода, но била покрита със сняг. При това, те твърдят, че през деня температурата се увеличавала, вследствие на което снегът се топял. Чудно нещо! Как е възможно, снегът да се топи, а вода да няма на месечината? Щом снегът се топи, предполага се, че там има хубава, чиста вода. Сега аз нямам намерение да споря с учените, но като отида на месечината, ще пия вода - нищо повече! Месечината е емблем на духовните вярвания на хората. Както на високите места на месечината става голям студ, поради нейната рядка атмосфера, така и в духовния живот има голям студ. Духовните хора трябва да знаят това нещо. Те ще станат студени като месечината, затова трябва да придобият голяма дълбочина, по-голяма от тази, която съществува в земята. Духовният човек трябва да бъде дълбок, понеже има опасност всичко в него да замръзне.

Когато станат религиозни, хората започват да се чудят, защо едно време са били по-добри, а сега са станали по-лоши. - Това е само илюзия. В същност, те не са станали по-лоши, но са станали по-студени. Защо? - Като се намират под влиянието на месечината, атмосферата им става по-рядка, голяма част от топлината им се излъчва, и те стават по-студени. На месечината има студ 200 градуса под нулата. Студът на месечината служи като протекция на адептите, които живеят там, да ги запазва от същества, които биха ограбили богатствата им. Който отиде на месечината да краде, каквото хване в ръцете си, моментално ще го изпусне, ще се скове от студ. Следователно, големият студ запазва месечината от крадци. И слънцето има своя фотосфера, която го предпазва от атаките на крадците. Температурата на слънцето е от три милиона градуса нагоре. Никакви войски, никакви адепти не са в състояние да завладеят слънцето. Във вътрешната страна на слънцето, обаче, живеят

възвишени същества, които прекарват отличен живот, пълен с красота и величие. Когато някои покойници, влязат в слънцето, тогава те ще разберат, какво нещо е Царството Божие. Там ще разберат, какво нещо е висока планина. На слънцето има планини по-високи от Хималаите. Казвате: Вярно ли е всичко това? - Вярно е. Така говорят и учените хора. Те поддържат, че повърхността на слънцето има много висока температура. - Аз се съгласявам с мнението на учените, но те не се съгласяват с моето мнение. Аз поддържам, че има живот във вътрешността на слънцето, при много по-благоприятни условия от тези на земята. Които не вярват на думите ми, те могат да проверят това. Някои учени поддържат, че температурата на слънцето е около 35 милиона градуса. Чрез тази температура слънцето е запазено от всички изненади, които биха могли да го сполетят. То не може да се завладее. Досега са правени много опити да завладеят слънцето, но всички са излязли безрезултатни. Голяма борба има в природата за завладяване на слънцето. В една легенда се разправя за първия опит, който Луцифер направил, за да завладее слънцето, но се търколил оттам и паднал на земята, дето и до днес се намира.

"Защото сам си Отец ви люби, понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох." - Нека тези думи, във всичката им пълнота, останат в съзнанието ви. Христос казва: "Всичко, каквото Отец ми има, мое е." Тогава, ако вярвате в Христа, и вие можете да кажете: "Всичко, каквото Христос има, наше е." Лесно е да се каже, че всичко, каквото Христос има, е наше, но който каже това, той трябва да е готов да изпълни волята на Христа. Христос е емблем на Великата Любов в света.

8. Беседа от Учителя, държана на 24 март, 1929 г.
София - Изгрев

ВЪРЗАНО И РАЗВЪРЗАНО

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето."
(Матея 18:18)

В своята първична проява животът е започнал с връзване и развързване. Тези процеси се извършват и в природата. Който не разбира вътрешния смисъл на тези процеси, мисли, че като направи някъде възел, като върже някой разбойник, или като върже езика на някой човек, той е наистина в процеса на връзването. И светските и религиозните хора се хвалят с това, че ще държат някой човек, да го направят безопасен. Те с години връзват, но в края на краищата, сами вързани остават. Те научиха процеса на връзването, но не научиха процеса на развързването. Те нямат пред вид, че като връзват хората, с тях заедно връзват и себе си. Когато параходът влезе в пристанището, връзват го; щом излезе от пристанището, веднага го развързват. Следователно, не е достатъчно само да те връзват, но трябва и да те развързват. Когато влизаш и излизаш от живота, ти трябва да научиш, какво нещо е свободата, какво значи връзване и развързване. Казвате на някого: Ти трябва да имаш установена мисъл! - Това е връзване. Този човек влиза в пристанището. - Ти

трябва да имаш свободна мисъл, да влезеш във външния свят, да напуснеш пристанището. - Това значи развързване. - Ти не мислиш право. - Да, аз съм в морето, не съм в пристанището.

Може ли параходът да върви в морето по прав път? Може ли аеропланът да лети в пространството по права линия? Дали ще бъдете в морето, или в пространството, има точно определен път, по който можете да вървите, но това не значи, че този път е непременно права линия. При това, този път е определен само за онзи, който знае, който разбира законите на природата. Който иска да намери определения, правия път в морето, или в пространството, той трябва да бъде учен човек, да познава изкуството на плаване и на летене, да познава звездите и тяхното движение, да разполага с нужните инструменти за изчисления, да знае, какви препятствия може да срещне на пътя си и как да ги избягва. И моряк да си, не е лесна работа - трябва да знаеш да смяташ. И войник да си, и там се иска смятане, да знаеш, как да се биеш. Ако не знаеш да се биеш, както трябва, ще те бият. За да не те бият, трябва да научиш това изкуство. Съвременните войни стават по единствената причина да покажат народите помежду си, кой е по-силен, коя култура е по-висока и т.н. Когато започнаха да стават културни, народите проявиха юмручното право. Обаче, това е проява на физическа култура, а не на духовна. Едно време големите, предисторическите животни, които разполагаха с грамадна сила, гледаха на хората като на малки, дребни същества; обаче, тези малки, но разумни същества и до днес останаха на земята да изучават костите на големите животни и да търсят причината за тяхното изчезване. Желанията у хората за големство, за величие са архаически останки от тия големи животни и растения, които вече са изчезнали от лицето на земята.

Чрез страданията, природата обръща внимание на съвременните хора да се освободят от своите грандиозни желания, и да спрат вниманието си върху своето духовно развитие. Иначе, те още дълго време ще бъдат вързани в пристанището. А вие знаете, колко скъпо плащат параходите за престояването си в пристанището повече време, отколкото е нужно. Ако един параход прекара в пристанището половин година, половината му стойност ще отиде; ако прекара цяла година, целият параход ще отиде. - Аз искам да седя. - Можеш да седиш седмица, две, най-много година, но прекараш ли в седене повече от година, целият ти живот ще отиде. - Аз искам да вляза в пристанището. - Всички хора обичат тихите, спокойни пристанища, но те не могат да останат там за дълго време. Колкото да е тихо и спокойно в душата, дълго време не можете да останете там. Бързо ще разтоварите стоката си и наново ще тръгнете за път. Които не знаят законите за движението на параходите, те мислят, че като влязат в пристанището, там ще останат за винаги. Вие трябва да знаете, колко време ще пътувате, и колко време ще прекарате по пристанищата.

"Вързване и развързване." - Вързването е процес за разумните същества. Понякога и обикновените хора обичат да се вързват, но като се вържат, не знаят после, как да се развържат. Тези хора мязат на немирни, палави деца, които удрят кюнците на някоя чешма с камъни. Щом кюнците се пукнат, водата започва силно да тече, и като не знаят, как да я запушат, те се изплашват и бягат назад. По-смелите от тях вземат кал, пясък, искат да я запушат, но водата изхвърля всичко навън. Като видят, че не могат да спрат водата, и те казват: Беж да ни няма!

"Вързано и развързано." Какво е това, което се вързва на земята, знаем. Но, какво е това, което се вързва на небето, не знаем. Казано е, обаче, в Писанието: "Каквото

вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето." В прочетената глава се говори за онзи длъжник, който имал да дава на господаря си десет хиляди таланта. Той взимал от господаря си, но нищо не плащал, и по този начин се вързал. Като видял, че не може да изплати дълга си, той отишъл при господаря си, паднал пред него на колене и започнал да го моли, да остане известно време при него, докато се напълно изплати. Обаче, господарят му простил всичкия дълг. Като излязъл от господаря си, той срещнал едного, който му дължал само сто пенязи и му казал: Скоро да плащаш дълга си! Иначе, ще те дам под съд, да те турят в затвор. Длъжникът му паднал на колене пред него и започнал да му се моли, но той не искал да чуе молбата му. - Ще платиш! Аз не освобождавам никого от задълженията му, никого не развързвам. Всеки сам трябва да се развързва. Като видели това, слугите отишли при господаря си и му разправили цялата история. - Доведете го при мене! Като дошъл при господаря си, последният казал: Аз простих всичкия ти дълг, но понеже ти не беше готов по същия начин да постъпиш със своя длъжник, и за такава малка сума го тури в затвора, сега и ти ще отидеш при него. И двамата били вързани и турени в затвора., докато изплатят дълговете си. Кой от двамата ще излезе по-скоро от затвора? - Който имал да дължи само сто пенязи. Кой може да развързва? - Който прощава. Законът е следният: Който прощава, той е в състояние да развързва. В естеството на Бога е да прощава. Достатъчно е да се помоли човек чистосърдечно, за да му прости Бог всички дългове. Когато Бог е простил веднъж, и той трябва да прощава. Това значи да вярва човек в Бога.

Всички, които следват правия път в живота, трябва да имат готовност да изправят погрешките си. Това значи: всички трябва да бъдете готови да развържете възела,

който сами сте направили. Ако не искате да го развържете, ще се върнете при него. Възлите са последствия на вашето минало. Атавизмът не е нищо друго, освен натъкване на тия възли от миналото. Като се натъкне на някои от тия възли, човек същевременно се натъква и на ред противоречия, които го ужасяват. Мнозина обясняват тия възли със закона на възмездието, или със закона на кармата, но каквито обяснения да се дават, в края на краищата, някои от възлите остават неразвързани. - Няма ли някакъв начин, по който човек да се развърже напълно? - Има един начин - той е законът на любовта. Като живеете по този закон, вие ще се развържете напълно. Това значи: вървете в правата посока на живота, която води към ония възли, които сами някога сте вързали. Щом дойдете до тях, вие ще заплатите на господаря си всичко, каквото му дължите, и той ще ви освободи. Казвате: Нали човек има свободна воля? Нали е свободен да прави, каквото иска? - Свободата на човека се заключава във връзването и развързването. Свободен е само онзи, който може съзнателно да се върже и развърже. Който не знае, как да се върже и развърже, той не е свободен. Който знае само да върже, а не знае да развърже, той е наполовина свободен. И който знае само да развърже, а не знае да върже, и той е наполовина свободен. Има семейства, в които мъжът върже, а жената развърже. Например, за някакъв дълг мъжът става причина да се затвори длъжника му за известно число години в затвор. Жената започва да моли мъжа си да освободи този човек, да му прости поне половината от дълга. Тя бие на чувствата на мъжа си, като му казва, че и те имат деца, не се знае някой ден да не се случи и с тях нещо подобно. Мъжът най-после се съгласява да прости половината от дълга на длъжника си. После жената започва да се моли да прости и другата половина от дълга. По този начин длъжникът се освобождава от

дълга, т.е. развързва се. В някои семейства се случва обратното: жената завързва, а мъжът развързва. Ако и мъжът и жената завързват, този дом е осъден на смърт, т.е. на затвор. Връзването и развързването имат дълбок вътрешен смисъл. Да завързваш, това значи да завързваш връзките на злото. Да развързваш, това значи да развързваш връзките на доброто.

При сегашните условия, от всички хора се изисква да потърсят в себе си възможности да проявят онзи живот, който Бог им е дал. След това само те ще пожънат плодовете на този разумен живот. Този живот не почива на закони, каквито съвременните хора познават. Запример, за доброто, като закон, хората имат съвсем своеобразни разбирания. Казва се в Писанието, че като ял от забранения плод, Адам прозрял. Който приема тия неща буквално, ще излезе, че преди да яде от забранения плод, Адам бил сляп, а после очите му се отворили. Очите на човека се отварят, само след като той започне да разбира отношенията, които съществуват между доброто и злото. Това може да се постигне чрез закона на послушанието. Послушанието е връзване, а непослушанието е развързване. Който е непослушен, той ще бъде развързан. Адам развърза на земята това, което Бог беше вързал на небето. Той развърза Божия закон, но с това заедно завърза и жена си. Адам беше по-учен от Ева, той не трябваше да я оставя сама в райската градина. Той трябваше да я заведе при забраненото дърво и да и каже: "От всички плодове на дърветата можеш да ядеш, но не и от дървото за познаване на доброто и злото." Ева по никой начин сама не би яла от плодовете на забраненото дърво, но змията дойде при нея и я изкуси.

Сега ние няма да тълкуваме, какво представя змията, но казвам: Всеки, който се е доближил до това дърво, той все е бил изкушаван от змията. Повечето от сегашните

хора са суеверни, лековерни; те са готови да повярват на всеки, който би им казал, че ако ядат от плодовете на забраненото дърво, ще станат учени като Бога. Човек е готов да вярва на всяко нещо, към което има разположение. Запример, ако дойде някой при вас и ви предложи един лотариен билет, който печели 500,000 лева, вие веднага сте готови да заплатите за билета, колкото ви поискат. Защо? - Вярвате, че можете да спечелите. Като се тегли лотарията, виждате, че билетът ви нищо не печели. Вие знаете, че вероятността да спечелите е много малка, но все пак искате да вярвате, че можете да спечелите. Обаче, ако дойде някой и ви каже, че разбойници се готвят да ви оберат, ще започнете да разсъждавате, как е възможно това, нали има полиция, нали има обществена охрана и т.н. Ако дойде някой и ви каже, че тази вечер ще заминете за онзи свят, пак ще разсъждавате, ще отричате възможността за това и т.н. Защо в последните два случая не вярвате на това, което ви се казва? - Защото не искате да се сбъдне казаното. Обаче, във всеки човек има известна доза суеверие, макар и да не го изразява външно. Отива един безверник по работа, но на пътя си среща черна котка. Той казва, че не вярва в нищо, но изведнъж започва да се озърта наляво-надясно, смущава се, че може да му се случи нещо лошо. Селянин впрегнал воловете и отива на нивата си да оре. Среща на пътя си селския поп, и веднага се връща дома си: Няма да отида днес на нивата! - Защо? - Срещнах нашия поп. - Суеверен е този селянин. Той мисли, че ще му се случи нещо лошо. Щом мисли така, наистина ще му се случи нещо лошо. Този селянин е пропуснал времето, когато е трябвало да отиде на нивата. Трябвало е да излезе от дома си най-малко един час по-рано, отколкото е излязъл, и тогава никой нямаше да го срещне, и нищо лошо нямаше да му се случи. Който не иска да среща на пътя си черна котка, нито поп, той трябва

да става рано и да започва работата си, когато всички спят. Има един час, когато всички спят: и котката, и вълкът, и лисицата. Започнете този час работата си. Тогава никой няма да ви попречи.

Ние привеждаме тези примери, за да покажем, че във всеки човек има атавистически мисли и чувства, останали от миналото още. Запример, съмнението е атавизъм в човека; то не почива на никакви научни данни. И при научни данни, и при доказани факти, човек пак се съмнява. Дават му една песен, която той знае добре. Погледне я и казва: Не е тази песента, която познавам. После пак я вземе, погледне внимателно и казва: Тази е песента. В човека има един критически ум, който подлага всичко на проверка, но същевременно в него има съмнение, което не се подава на никакви доказателства.

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето." - Какво трябва да вържете на земята? - Красивото, великото, Божественото. Щом вържете Божественото на земята, ще го вържете и на небето. "Каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето." Това значи: каквото правите на земята, друго същество, заради вас, ще прави същото на небето. Както живеете на земята, така ще живее и това същество на небето. Небето и земята са двата полюса на живота. Ако живеете лошо на земята, другото същество в ада ще живее по същия начин. То ще черпи сила от вас, ще расте, ще стане грамадно същество, и един ден ще дойде на земята. Ако живеете добре на земята, другото същество на небето ще живее като вас. Това означават думите: Човек е творец на своята съдба. Не мислете, че живеете за себе си. Човек живее най-малко още за две същества: едното е в ада, а другото - на небето. И в Писанието е казано, че никой не живее за себе си. Ако правите добро на земята, не само едно същество, но хиляди добри същества на небето ще правят същото заради вас.

По този начин те ще ви помагат. Следователно, каквото правите на земята, това ще правят за вас и на небето. От това гледище, именно, произтича отговорността на всеки човек за делата му. Като знаете това, ще разберете, че човек не живее за себе си. Въпреки това мнозина мислят, че живеят само за себе си и, като придобият знание, богатство, сила, те считат, че са осигурени. Учени са, но достатъчно е един камък да ги удари по главата, за да изгубят знанието си. Силни са, но достатъчно е една тежка болест да ги нападне, за да изгубят силата си. Богати са, но достатъчно е да претърпят фалит, за да изгубят всичкото си богатство.

Как се познава силният човек? - Като влезе една микроба в организма му, той започва да се разговаря с нея и я отправя вън от тялото си. Такова нещо представят и лошите, нечистите мисли. Силният човек може да се разговаря с тях, както с микробите, и да ги изпраща навън, като неканени гости. За да придобие силна мисъл, човек трябва усилено да работи върху себе си. Някои искат да прекарат лек живот, без грижи, за нищо да не мислят. - Не, лекият живот нищо не допринася. Такъв човек се намира само пред едно преповторение на нещата. Той е подобен на изкуствено цвете, което, като цъфне веднъж, никога не извяхва, но никога не завързва. Естественото цвете цъфти, извяхва, но плод завързва. Истинският живот е живот на смени. В смяната е красотата на живота. Някой иска да бъде красив. Да бъдеш красив, това значи да цъфнеш. Цъфтенето трае известно време. След това то трябва да се замести с друго нещо, пак тъй красиво и желано. Това е вързването, узряването, даване плод. Плодът, това е доброто в света. Но и доброто трябва да се замести с друго нещо. Всичко в живота е подложено на постоянни и вечни промени.

Значи, има нещо по-велико от доброто. Как мислите,

кое е по-велико от доброто? Доброто може да се замести с друго нещо. Как се изразява доброто на земята? - В някаква услуга, в някаква помощ. След като направите добро на някого, в какво трябва да се превърне това добро? - В благодарност, в признателност. Признателен, благодарен може да бъде само разумният човек, който разбира причините и последствията на нещата. Който не може да бъде признателен, той не разбира, какво нещо е доброто. Той мисли, че хората са длъжни да му правят добро. - Не, никой не е длъжен да прави добро. Човек трябва да прави добро по своя воля, а не по задължение. Онзи, на когото се прави добро, трябва да бъде признателен, защото това, което чрез доброто се вързва на земята, вързано ще бъде и на небето. Ако доброто, което правите не се признава, то остава за сметка на онзи, който го прави; а този, на когото е направено, остава вързан в ада, дето той храни друго някое същество. Щом е така, всички негови благодетели постепенно се отказват да му правят добро, и той започва да страда, да се измъчва. Днес адът се подържа повече от небето. Кой от вас не е изпращал баници в ада? Не само баници, но и различни сладкиши, торти се изпращат в ада. Знаете ли, какво ще бъде положението на съвременните хора, когато един ден видят тези сладки работи в ада? Те ще видят, че адът е свят, създаден от самите тях. Следователно, когато мине в задгробния свят, човек първо ще види онзи свят, който той самият е създал, и ще прекара в него известни число години. След това той ще мине в по-висок свят, дето ще се запознае с духовните, с Божествените работи.

Ще ви приведа един пример за един овчар, който минавал за светия. Той се наричал дядо Димитър, но бил известен на всички под името "светият овчар". Той бил добър, благочестив човек. Когато влизал в някое село, имал обичай да влиза вечер, а не сутрин. Като го запитвали,

защо пристига вечер в селата, той отговарял: Страхувам се да не ме види змеят. Като правих своите обиколки из България, срещнах този светия овчар, дядо Димитър, и се запознах с него. Наистина, той беше интересен старец, отличаваше се със своята голяма чистота: сам си вареше ядене, ошав, боб, сам миеше чиниите, тенджерите си, не даваше на никого да ги пипа. Един ден ме срещна и започна да ми разправя един свой интересен сън. Сънувал една вечер, че бил на едно високо, красиво място, дето била сложена богата, голяма трапеза с много прибори. Всичко блестяло от чистота. Той разбрал, че се намира на небето, между светли, възвишени същества. На трапезата имало само едно празно място, оставено за някой българин. Аз, казва той, мислех, че съм известен на небето между светлите същества, но какво беше учудването ми, когато всички минаваха-заминаваха покрай мене, като че не ме познаваха. По едно време се даде знак, че обедът ще започне. Изведнъж на столовете насядаха много поканени гости, всеки пред своята чиния. Тръгнах и аз към масата, седнах на стола пред празното място, без чиния, без никакви пособия. Погледнах към другите и видях, че пристигат готвачи със съдове, пълни с ядене, и сипват всекиму в чинията. Погледнах пред себе си и какво да видя? На масата пред мене, вместо чиния, седят два скъсани цървула. Не смея да кажа нищо, не смея да ги пипна. Пристигат готвачите при мене и се готвят да ми сипят ядене в скъсаните цървули. - Почакайте малко, моля ви се! Нямате ли една чиния? - Нямаме. Това си изпратил от земята, в него ще ти сипем да ядеш. Малко оставаше да ми сипят ядене в скъсаните цървули, но аз се стреснах и се събудих. После ми дойде едно прозрение. Казвам му: Дядо, ти мислеше, че си светия, а като отиде на горе, видя, в какво положение се намираш. - Слушай, синко, да ти разправя историята на скъсаните цървули.

Преди години аз служех в един манастир. Бях беден човек. Един ден игуменът видя, че цървулите ми са скъсани и ми подари нови, хубави цървули. Аз пък дадох своите скъсани цървули на друг беден калугер в същия манастир. Тези бяха цървулите, в които искаха да ми сипят ядене на небето. Значи, това беше единственото добро, което съм направил на земята.

Ако разказвате този сън на светски хора, те ще кажат, че това са халюцинации. - Има сънища, които са халюцинации, но много сънища са истински предсказания, които се сбъдват. Има неща, които считате за реални, за истински, а в същност нищо не излиза от тях. Има неща, обаче, които на вид са въображаеми, нереални, а излизат действителни. Там е чудното! Много въображаеми неща, много халюцинации, както мнозина ги наричат, се сбъдват, а истинските, действителните, реалните неща не се сбъдват. Какво показва това? - Това показва, че същността, или действителността на нещата в живота се заключава в онези прояви на съзнанието, в които участвуват нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух. В това се заключава интензивността на нашето съзнание. Интензивността, будността на нашето съзнание пък определя реалността на нещата. Докато човек яде, облича се, говори или прави добро някому със съзнание, дотогава той живее в реалността. Вън от съзнанието никаква реалност не съществува.

Сегашният живот на хората е поставен на крив път, на несигурна основа. Тази е причината, задето съвременните хора живеят повече в своето минало, отколкото в настоящето. Те носят последствията на онова, което са вършили в миналото, а едва сега се заражда в тях желание да служат на Бога. Ще кажете: Нима досега не сме служили на Бога? - Ако служенето на Бога е подобно на служенето на войника за своето отечество, това служене не е

доброволно. Войникът е заставен да служи на отечеството си. Учителят доброволно ли е заел своята служба? - Той е станал учител, защото му се плаща. Орачът отива на нивата, защото е заставен по този начин да изкара прехраната си. Всичко, каквото съвременните хора работят и предприемат, се върши насилствено, а не по добра воля. Някакъв друг, по-силен мотив ги заставя да вършат това или онова. Това е работа, която се върши под натиска на остена. Като им покажат остена, те тръгват на работа. Искат не искат, работят. Те се движат по закона на необходимостта, а не по закона на любовта.

Следователно, за да дойде до съзнателния живот, човек трябва да се освободи от закона на необходимостта. Не е необходимо човек да оре по цели дни на нивата. Ако доброволно отиде да оре, това е друг въпрос. При това, не е нужно човек цял ден да оре. Като оре три-четири часа на ден, това е достатъчно. Хората искат да живеят добре, но в какво седи добрият живот, не знаят. Те казват, че трябва да ядат, но колко трябва да ядат, не знаят. Те казват, че трябва да бъдат богати, но колко трябва да бъдат богати, не знаят. Това показва, че хората нямат определена мярка, нямат определена норма, с която да мерят нещата. Желанието на хората да забогатяват е неограничено. И милиони, и милиарди да имат, те всякога ще се стремят към все по-големи и по-големи богатства. Желанието на хората да забогатяват никога няма да престане.

Запитали един американски милионер, колко милиона има. Той отговорил: Колко милиона имам, това не ме интересува. Колко и какво са втича всеки ден в касата, и това не ме интересува. Аз се интересувам от малкото, което печеля всеки ден с труда си. Трите лева, които всеки ден спечелвам с труда си, ми доставят по-голяма радост от многото, което всеки ден се втича в касата ми.

Съвременните учени, икономисти казват, че за живота

са нужни знания, богатства, сила. - Това са условия в живота, които могат да се използуват само от разумните, от способните хора. Какво ще ви ползува знанието, богатството, силата, ако не знаете, как да ги употребите? Какво ще ви ползуват църквите и училищата, ако не можете да се повдигнете с тях? Каква полза, че имате църкви, ако чрез тях се носят заблуждения? Каква полза, че имате училища, ако от тях излизат зле възпитани деца? Каква полза, че се създават семейства, ако се раждат болни, хилави деца? И църкви, и училища са се съграждали, и домове са се създавали, но човечеството не е излязло от своите заблуждения. Време е вече хората да спрат вниманието си върху същественото в живота, да обърнат нов лист от книгата на своя живот. Какво значи да обърнете нов лист на своята книга? Днес страдате - това е един лист от вашата книга. Щом прочетете този лист, не стойте повече пред него. Веднага обърнете нов лист. Новият лист е лист на радостта. Прочетете този лист, използувайте го и обърнете нов лист. Новият лист ще бъде пак лист на страданието. Бързо го прочетете и минете напред. Обръщайте лист след лист, изучавайте радостта и скръбта като полюси на живота, като пътища, които водят към Вечния Живот. Какво правят съвременните хора? Те отварят листа на страданието, прочетат го, плачат върху него и де кого видят, запитват: Знаете ли, какво нещо е страданието? Чели ли сте, какво пише в листа на страданието? - Оставете тия въпроси настрана. Всички познават страданието, колкото и вие го познавате. Обърнете нов лист и четете за радостта.

Един светия посетил един беден човек с намерение да му направи едно добро. Като влязъл в колибата му, бедният човек се зарадвал, приел го добре, нагостил го с каквото имал, и легнали да спят. На сутринта светията тръгнал да си отива и като се сбогувал с домакина на

колибата, цъкнал кремъка си, скрил се зад колибата и я запалил. Същевременно той оставил на бедния човек една бележка със следното съдържание: Когато започнеш да правиш нова колиба, дигни пода на старата и разрови това място надълбоко; там ще намериш скрито богатство. Не съжалявай за старата колиба! Обаче, като видял, че колибата му гори, бедният човек казал: Това значи да направиш добро! Аз приех в колибата си този светия, нагостих го добре, а в замяна на това той запали колибата ми. Като плачел за колибата си, настрана от нея той намерил бележката, оставена от светията, прочел я и почнал да дига пода на колибата си. Започнал да копае дълбоко в земята, додето намерил голямо количество злато. Взел златото в ръцете си и благодарил на светията отдалеч, че му направил такова голямо добро.

Казвам: Копайте дълбоко в земята! Възможно е и вашите колиби да са запалени вече. Възможно е и вашите фантазии за това-онова да са запалени вече и нищо да не е останало от тях. И така да е, не се обезсърчавайте. Копайте дълбоко в земята! Там ще намерите заровено голямо количество злато. Причината, задето някои ваши желания не се реализират, е тази, че колибата ви е запалена, а с нея заедно са изгорели и желанията ви. Има желания, които могат да се реализират, никакъв огън не може да ги изгори. Като чета обещанията, които младите си дават, или като чета мечтите, които подхранват помежду си, радвам се, че съществуват такива хубави неща. Тези неща са записани в духовния свят. Това се продължава, докато се оженят. Щом се оженят, всичко се свършва: и мечтите и приятелските разговори. И тези млади започват да се разговарят на особен език. Раждат им се деца, и те се разговарят на същия език. Де отидоха мечтите? Де отидоха приятелските разговори? - Те изгоряха заедно със запалената колиба. И най-после тези млади хора казват,

както е казал Йоан Веслей, знаменит английски реформатор, три деня след сватбата си: Не струва човек да се жени! Докато се ожени, той избирал тази-онази мома, и най-после се спрял на една умна англичанка, която на третия ден още го хванала за брадата и го развъртяла из стаята. Той казал: Колкото да ме въртиш, аз няма да изменя нито на йота, от своя живот.

Един ден при Йоан Веслей дошъл един млад момък от неговото общество да се посъветва по един важен въпрос. Момъкът казал: Срещнах в нашето общество една млада мома, добра християнка. Влюбих се в нея и сега искам да я взема за своя жена. Какъв съвет ще ми дадете? - Не прави същата грешка, каквато аз направих. Тази мома може да е много добра християнка; тя може да живее добре с Христа, но не и с тебе. Ако се ожениш за нея, ще видиш, че работата няма да излезе така, както си очаквал.

Като говоря така, онези, които не разбират законите, ще помислят, че жената е най-страшното, най-лошото същество в света. - Каквато е жената, такъв е и мъжът. Има една поговорка, която изразява тази мисъл със следните думи: "Търколило се гърнето, намерило си капака." Това значи: каквото е гърнето, такъв ще бъде и капакът. Злото не е нито в мъжа, нито в жената, то е извън човека. Ако злото беше в човека, имаше смисъл да се разисква върху него. Щом е вън от него, човек трябва да го познава, за да се предпази от него. Често хората се подават на влиянието на чужди мисли и чувства, и дълго време не могат да се освободят от тях. Особено е опасно, когато тези мисли и чувства са отрицателни. Който разбира закона, той лесно може да се освободи от тях.

Ще ви приведа един пример, от който ще видите, че всички живи същества могат да влязат във връзка помежду си, да си помагат взаимно, да се освобождават от трудните условия на живота. Аз често съм говорил, че между хората

растенията може да се създаде връзка, да влязат помежду си в разговор. Един наш приятел пожелал да провери това нещо. Отишъл един ден в Борисовата градина, приближил се до една ябълка, съсредоточил се и се обърнал мислено към нея да каже, каква услуга иска от него. Поседял малко, концентрирал се и чакал да разбере, какво ще му каже ябълката. Той си помислил, че ябълката ще пожелае да я полее с една кофа вода. Какво било учудването му когато възприел от ябълката следната мисъл: Моля ти се, наведи се долу при корените ми и ще видиш, че един тел от дълго време ме обвива и притеснява. Извади този тел и го хвърли настрана. Той се навел и видял, че наистина един тел обвивал ябълката близо до корена и. Развил тела и го хвърлил настрана. Така той я освободил от притесненията, което телът и причинявал. Както виждате, между ябълката и човека се създала връзка, и ябълката проговорила на човека, изказала му нуждите си.

Както разумното същество, човекът, може да освободи ябълката от затрудненията и, така и за вас трябва да дойде някое разумно същество да ви освободи от внушенията на които се подавате, съзнателно или несъзнателно. Опасно нещо е внушението. За да се предпази от същества по-низки от него, човек трябва да бъде буден, да не спи, или да не е пиян. Когато вниманието на човека се отклони, или разсее, лесно може да му се внушава. Седи някой човек и си размишлява. В това време дохожда при него друг един и му показва едно количество от злато, около 50,000 стерлинги. Този човек веднага отклонява вниманието си и спира погледа си върху парите. Онзи, който му показва парите, използува неговата разсеяност, за да му внуши, каквато мисъл иска. Значи, когато съзнанието на човека не е будно, лесно може да му се внуши някаква мисъл. Така постъпват хората от света. Те си внушават един на друг, и по-силният казва: Знаете ли кой съм аз? Така те се

вързват, и много време трябва да се мине, преди да дойде някой да ги развърже.

"Вързано и развързано." Какво печелят хората, като се вързват и развързват? - Като се вързват и развързват, между тях се създават лоши навици. Нещата се вързват само на земята и в ада, но не и на небето. "Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето." Не се казва обратното, но се казва, че каквото направиш на земята, това ще получиш и на небето. Това се отнася за тези, които вярват в Бога, които имат любов към Него. В природата съществува следният закон: Каквото помислят или пожелаят хората, животните и растенията, всичко става. Някога плъховете си пожелали да се размножат, и днес са се размножили токова много, че културна Англия не знае, как да се освободи от тях. И в Русия, между болшевиците, плъховете са се размножили, но руснаците са намерили начин да се освободят от тях. Те ги държат гладни 10-15 деня, след което пущат при тях други гладни плъхове, които се нахвърлят едни върху други и се самоизяждат. По този начин те изопачават тяхното естество. Някога и човек е представял безопасен плъх, но впоследствие и той е станал месоядец; има опасност да се нахвърля върху брата си. Дали и за човека не е дошло болшевишкото време?

Време е вече хората да се върнат към миналото, да намерят причините и последствията за лошите условия в живота. Ще кажете, че Господ е създал света такъв. - Не, Господ не е създал този свят. Кой застави плъховете да се самоизяждат? - Болшевиците. Едно време термитите застрашаваха цяла Европа, но тя се спаси благодарение на ледниковия период. Този период дойде на време, иначе цяла Европа щеше да бъде унищожена. И други условия благоприятствуваха за спасението на Европа, но ледената

епоха беше едно от важните условия. Затова се казва: "Ела зло, че без тебе ще дойде по-голямо зло." При сегашните условия на живота, топлината причинява по-големи злини, отколкото студът. При топлината се вършат по-големи престъпления, отколкото при студа. И ако днес температурата на земята се изменя, причината за това е злото, което се върши в света. Досега невидимият свят си служеше с топлината и видя, какво направи тя. В бъдеще той ще си послужи със студа. Епохата, която предстои да дойде, ще си служи със студ около 270 градуса. Всичко, каквото днес виждате на земята, ще изчезне. Със своето упорство хората не могат да изменят законите на природата. Земята е създадена от Бога, а хората, които са дошли да живеят на нея, са дошли да учат. Един ден, като свършат ученето си, те ще се върнат в своето отечество, кой отдето е дошъл. Земята не е наше отечество, нито бащин дом. Земята е временен приют за хората, а небето е бащин дом за нас - там трябва всеки да се върне. Казано е, че земята ще бъде наследена от праведните. Това не подразбира грешната земя. Земята, на която сега живеем, ще мине през огън, да се пречисти. Като се пречисти, тя ще се прости с хората и ще им каже: Вие сгрешихте, и аз сгреших. Вместо мене ще дойде нова земя, която ще се насели с праведни хора.

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето." Ще кажете, може би, че светът трябва да знае това нещо. Мислите ли, че хората от света не знаят да вързват? Големи майстори са те във вързването! Те отдавна познават закона на внушението и си служат с него. Достатъчно е да вземе някой кобура в ръка, за да внуши на човека страх и трепет. Като му каже: "горе ръцете!" - той е готов всичко да даде. Един търновски адвокат пътувал от Търново за Севлиево. Той носил в джоба си два кобура. По пътя го срещнали разбойници, спряли го и започнали да търсят в

джобовете му пари. Като напипали кобурите му, запитали го: Защо носиш тези два кобура? - За зор заман. - Ами по-голям зор от този какъв може да бъде? - Забравих да си послужа с тях. - Религиозните хора имат едно или друго верую, но като се намерят пред някакъв зор заман и им кажат "горе ръцете!" - те всичко забравят. Каква по-голяма сила за религиозния от вярата? Вярата е мощна сила, с която човек може да се защитава. Като се намери пред някаква опасност, нека извади този кобур - вярата, и неприятелят ще се уплаши и ще избяга. Ако неприятелят е силен, той ще цъка, ти ще цъкаш, той отгоре, ти отдолу, или ти отгоре, той отдолу, докато най-после победиш.

Казвам: Лесно е да се справи човек с външния неприятел, но често той е изложен на вътрешни изкушения и мъчения, при които трябва да се бори със себе си. Той трябва да се бори с друго същество, с друго съзнание в себе си, докато победи. Когато се подчини на Божествения принцип в себе си, човек ще победи, ще завърши борбата си с успех. И тогава, ако е вързал нещо на небето, ще дойдат същества оттам да му помагат. И на земята да сте, ще дойдат същества от небето да ви помагат. Вие знаете примера с апостол Петър, който бил затворен в тъмница. Когато приятелите му се помолили за него, ангел Господен слязъл от небето и го освободил. Ще кажете, че това е било едно време. - И едно време е било, и сега става. Каква вяра имате тогава, ако не можете да измолите един ангел да слезе от небето и да ви освободи от затвора? Трябва ли да живеете само с опитността на другите хора? Всеки човек може и трябва да има свои опитности, от които да се ползува. Има опитности, които не е нужно да изпитате. Тези опитности не са за вас. Един млад момък отивал в гората да сече дърва. Той срещнал на пътя си една баба, която му казала: Синко, спри се малко да ти бая да не те яде мечка. - Не, бабо, по-добре ми бай да не ме среща

мечка, а не да не ме яде мечка.

"Вързано и развързано." Вие трябва да изучавате вътрешния закон на развързването. Този закон се отнася до онези, които имат вътрешно разбиране. Ако остане да се водите по пътищата и разбиранията на сегашните хора, никакъв прогрес не можете да имате. Работете непрекъснато. Че някои от вас сте на възраст 50-60 години, работете без спиране. Сега, именно, човек трябва да бъде по-деятелен. И на смъртно легло да е, той пак трябва да работи. Тогава ще извика приятелите си, ще ги нагости, ще се прости с тях и ще им каже: Днес заминавам, но утре пак ще се видим. И Христос каза на учениците си: "Аз отивам при Отца си, но пак ще ви видя." Ето, две хиляди години се изминаха от това време, но Христос не е престанал да се явява на хората.

Разправят за един българин от Видин, учен човек, свършил в странство, следния случай. Той обичал да се подиграва с всички ония, за които чувал, че вярват в Христа. Една сутрин го видели, че плаче. - Защо плачеш? - Оставете се, снощи сънувах, че бях на черкова. По едно време видях, че Христос излезе от някъде, дойде при мене и ми удари две плесници, но толкова силно, че и до сега ушите ме болят. - Не се минали две седмици от този ден, и ученият българин заминал за другия свят. Както виждате, днес Христос си служи с плесници, а едно време си служеше с камшик. Трябва да знаете, че всяко нещо си има своите граници. Ако искате да ограничите злото в света, вие трябва да се стремите към възвишен и благороден живот. Едно от двете се иска от хората: или да ограничат злото в себе си, или да се развържат от него. Как ще се развържете от злото? - Като прилагате знанието и доброто. - Трябва ли да ни се говори това, щом ние вярваме в Бога и Го обичаме? - Щом вярвате в Бога и Го любите, не остава нищо друго, освен да изпълнявате Неговата воля. Какво се иска от

детето, което обича майка си и баща си? - Нищо друго, освен да слуша и да изпълнява тяхната воля.

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето." Това значи: развържете се от всички неправилни връзки и предайте свободно сърцето и душата си на Бога. След това направете нови връзки с добрите, с чистосърдечните хора. Много има да се развързвате, и много има да се вързвате, но трябва да знаете, как да се развързвате и как да се вързвате. Четете някоя хубава книга - направете връзка с нея. Четете някоя лоша книга - развържете се от нея. По този начин човек ще преобрази живота си. А в това, именно, се заключава самовъзпитанието. Да развързваш и да завързваш правилно - ето де седи новата наука, новото възпитание. Когато придобие новата наука, човек става щастлив, богат. Когато придобие богатството, той не трябва да бъде сляп за него, но да знае, как да го употребява; когато придобие светлината, мисълта, той не трябва да бъде без ум; когато придобие доброто, той не трябва да бъде без сърце. Богатството, мисълта, доброто са връзка с добрия живот. Тези неща излизат от любовта, от мъдростта и от истината. Те са главните източници, от които всичко извира. Като знаете това, вие трябва да цените всеки, който черпи от тези източници. Няма човек в света, който да не се ползува от тези източници. В това отношение никой не е оригинал. Всеки копира отнякъде. Оригиналът е един.

"Вързано и развързано." Развържете сърцата и умовете си от онова, което ги ограничава и заробва. Като се освободите от тези връзки, направете нова връзка с Божията Любов, с Божията Мъдрост и Божията Истина. Каквато връзка направите на земята, такава ще бъде връзката ви и на небето. Тази е истинската връзка, която прави живота красив и щастлив. Тази връзка дава

абсолютна свобода на човека. В нея няма никакво вързване и развързване.

9. Беседа от Учителя, държана на 31 март, 1929 г.
София - Изгрев

ТОЙ Е РЕЧЕНИЯТ

"Защото той е реченият от пророка Исайя." (Матея 3:3)

"Той е реченият." - Когато пророкът казва някаква истина, тази истина има дълбок смисъл. Пророкът не е невежа. Мнозина мислят, че пророците са излезли от народа и са били прости хора. Не, пророците са били най-учените хора на времето си. Те били посветени в тайните на битието. Заблуждение е да се мисли, че простият човек може да стане пророк или светия. Простият човек не може да стане нито пророк, нито светия, нито праведен. Тъй щото, за да разбере истината, човек непременно трябва да бъде праведен.

Има два вида истини в света: едните с човешки, т.е. относителни, а другите са Божествени, т.е. абсолютни. Тези истини се различават в последствията си. Който живее в човешките истини, той започва като цар, свършва като просяк; започва като млад, завършва като стар; започва като учен, свършва като последен невежа. Който живее в Божествените истини, той започва като прост, като обикновен човек, свършва като цар; започва като стар, но в края се подмладява; започва като невежа, свършва като учен. Това са две положения диаметрално противоположни едно на друго. Когато живее по човешки, огънят на човека ту пламва, ту загасва, не е непреривен.

Когато живее по Божествено, огънят на човека постоянно се разгорява. Когато говоря за огъня на живота, подразбирам светлината на човешкото съзнание, или силата на неговата любов, или възвишеното, красивото, великото, за което човешкият дух копнее. В Божествения живот има отношения на братство, на равенство, а в човешкия живот такива отношения не съществуват. Когато някой дойде при тебе и пожелае да го поставиш на стъпалото, на което ти се намираш, този човек трябва да се запита, подобен ли е на тебе, за да види, има ли право да изисква това място. Според Божествения закон, всеки ще заеме това стъпало, което отговаря на неговото развитие. Когато се борят за братство и равенство, хората трябва да знаят, че братството и равенството са величини, които принадлежат на Божествения свят. Неравенство и отсъствие на братство срещаме само в човешкия живот. Когато срещнете неравенство между хората, ще знаете, че сте попаднали в свят, който борави с неопределени, с изменчиви величини. Например, в математиката, според правилата за изваждане, ние вадим малки числа от големи, а не обратно. Обаче, има случаи, когато от малки числа вадим големи. Хората знаят това нещо в обикновения живот, додето се простират техните търговски отношения на взимане и даване. Щом дойдат до психическия, до идейния живот, тази математика спира, и те се намират пред една област, наречена "terra incognita."

Съвременните учени и философи се натъкват на области из науката и живота, които наричат "terra incognita." и като кажат "terra incognita.", считат, че много нещо са казали. Има "terra incognita", т.е. непозната земя в света, но тя е само за простите, за невежите хора. Когато запитат някого по известен въпрос от науката, той казва: Аз не зная нищо, Господ знае, как е поставен този въпрос. - Така е, но за нас не е важно само това, което Бог знае; за

нас е важно да знаем, че Бог е създал света, но да знаем, как е създаден светът, върху какви закони е построен и как да спазваме тези закони. Хората създават свои закони, свои разбирания и теории и се мъчат да подчинят природата на своите закони и теории. От хиляди години насам човечеството се отклонило, вследствие на което всички хора и до днес още продължават да правят същите погрешки, каквото са правили техните предшественици, деди и прадеди. - Какво трябва да се прави сега? - Всички хора трябва да се върнат назад, да дойдат до мястото на своето отклонение и да поемат правия път, от който са се отклонили. Съвременните хора са дошли вече до края на пропастта, и ако направят още една крачка, ще се намерят в пропастта, в гъстата материя, отдето мъчно могат да излязат. Тази пропаст не е нищо друго, освен тъй наречената 13 сфера, най-гъстата материя в света, в която попадне ли човек веднъж, мъчно излиза на бял свят. Ето защо, всички разумни сили, които ръководят човечеството, спират го там, и казват, че трябва да се покае. Какво нещо е покаянието? - Покаянието подразбира човек да престане да върши онова, което води към пропастта. Ако не престане да върши това нещо, той е осъден да изгуби живота си. Може ли след това да се нарече умен човек онзи, който не мисли право и изгубва живота си?

"Той е реченият от пророка Исайя." - Кой е той? - Две предположения могат да се направят: или че реченият от пророка Исайя е Йоан Кръстител, или че е Христос. Външно погледнато на въпроса, може да се говори, че реченият е или Йоан Кръстител, или Христос, но вътрешно погледнато, не може да се говори така. Защо? - Защото учението на Йоан Кръстител и това на Христа коренно се различават едно от друго. Методите им са съвършено различни. Йоан кръщаваше с вода, а Христос - с огън. Когато дохождаше някой при Йоана, той му казваше: Понеже не си достатъчно

измит, т.е не си кръстен, както трябва, ще се кръстиш от мене с вода. Който иде след мене, той ще те кръсти с огън. Добро нещо е човек да се измие с вода, но когато болният се измие с вода, а болестта му остане в него, измит ли е той, както трябва? Когато великият живот влезе в нас и внесе в душите ни радост и веселие, това значи, че сме минали през животворната вода, кръстили сме се в нея и сме оживели.

Това е новото разбиране, което всеки човек трябва да има. Който има това разбиране, той е умен човек, той разбира Божите пътища. Не е въпрос, какво човечеството знае. Каквото цялото човечество знае, това и отделният човек знае. Човечеството съдържа всички възможности на отделния човек, но той трябва да работи, да даде възможност на всичко, което е вложено в него, да се прояви, и тогава да познае себе си, да познае и цялото човечество. Ябълчната семка прилича ли на ябълката? - Не прилича. Обаче, за да видите, че от тази семка, именно, излиза ябълката, трябва да посадите семката в земята, да израсте от нея дърво, да даде плод. Тогава ще разберете, че ябълката е произлязла от семката. Семката е съдържала в себе си всички възможности, да се развие от нея ябълка. Семката съдържа в себе си онази динамическа сила, от която може да произлезе ябълката. За да стане това, семката трябва да се постави при условия да се прояви скритата динамическа сила. В това отношение човек представя семка, която съдържа в себе си разумността, която чака благоприятни условия да се прояви. Ако не се постави в благоприятни условия за нейното израстване, ябълчната семка може да запази своята форма с години. Обаче, постави ли се при благоприятни условия за нейното проявяване, тя изгубва своята първоначална форма. Който иска да запази формата на ябълчната семка, той предварително я осъдил на вечен затвор. Казвате, че

човек трябва да се простира в известни рамки, да не се проявява напълно. Това значи да остане вечно в положението на яблъчната семка. Обаче, това е човешко учение. Наистина, човек може, и не трябва да се проявява, но кога? - Когато не обича. Ако се прояви този човек, ще ви направи големи пакости. Ако ви обича, посадете го в земята, дайте му условия да се прояви, да израсте и да се развие, да познаете неговата любов.

Съвременните затвори са пълни с хора окован и във вериги. Какво показват затворите? - Затворите са каймакът на човешкото учение, на човешката философия. Този каймак трябва да се махне, за да се яви Божественото учение. Това означава писаното в Свещената книга, че вратите на затворите ще се отворят, и всички затворници ще излязат навън. - Как ще се оправи света? - Един начин има, по който светът може да се оправи. Той е Божествен начин, достъпен за всички хора. - Може ли светът да се оправи? - Невъзможното за човека е възможно за Бога. Това се отнася, обаче за разумния човек.

Ще приведа един митически разказ от времето на цар Соломон-Ра, да видите в какво седи разумността. Соломон-Ра имал една красива дъщеря, наречена Адита, за която се явили кандидати двама царски синове: единият от тях се казвал Ариман-Дез, а другият - Ели-Ра. И двамата били влюбени, трябвало да се състезават за нея. Тя им казала: Който от двамата излезе по-учен, по-мъдър, той ще бъде моят избраник. Те хвърлили жребие, кой от двамата да започне пръв да се състезава. Жребието паднало на Ели-Ра. Състезанието започнало: Ели-Ра се превърнал в шаран и влязъл във водата. Ариман-Дез се превърнал в акула, влязъл във водата и започнал да гони шарана. Като се видял на тясно, шаранът излязъл от водата и се превърнал на гълъб. Акулата се преобразила на сокол, който започнал да гони гълъба. Като видял, че и това положение няма да

го спаси, гълъбът слязъл на земята и станал овца. Соколът пък се превърнал на вълк. За да избегне това положение, овцата се превърнала в кокошка, вълкът се преобразил в лисица. За да стане невидим за неприятеля си, Ели-Ра се превърнал в житно зрънце. Ариман-Дез се превърнал в кокошка и се завтекъл да клъвне зрънцето. В този момент Ели-Ра се превърнал в човек и хванал кокошката за главата. По този начин Ели-Ра победил Ариман-Дез. И двамата царски синове били адепти, единият от тях принадлежал към Бялото братство, а другият - към черното. От този пример се вижда, какво голямо състезание съществува в света. В това състезание се подчертават двата различни метода, с които си служат Бялото и черното братства. Ако станеш шаран, акула ще те гони; ако станеш гълъб, сокол ще те гони; ако станеш овца, вълк ще те гони; ако станеш кокошка, лисица ще те гони; ако станеш зрънце, кокошка ще те гони. И най-после, от зрънце ще се превърнеш на човек - своята първоначална форма, и ще уловиш кокошката за главата. Тези форми, през които минали двамата царски синове, са символи, които трябва правилно да се преведат. Като дойдете до житното зрънце, то е последният и спасителният процес на самопожертвуване. Когато дойде до самопожертвуване, човек трябва да разбира Божиите закони, за да може да работи с тях. Това не значи, че сегашните хора не разбират Божиите закони, или че не вярват в тях. Те вярват в Божиите закони, вярват в Бога, но като дойдат до приложението, да пожертвуват всичко за Бога, там спират. Казвате, че вярвате в църквата, но като ви запитат готови ли сте да пожертвате всичко за църквата, пак се спирате. Щом дойдете до някакво препятствие, спирате. Такова нещо представя човешката вяра. Тя е относителна вяра. Абсолютната вяра пред нищо не се спира. Тя води човека в абсолютен свят, дето съществува само радост, веселие

мир и любов. Съвременните хора се страхуват, че ако станат вярващи, ще изгубят живота си. - Това е човешко разбиране, човешка вяра. Има човешко разбиране за нещата, има и Божествено разбиране; има човешка религия, има и Божествена религия. Тези неща са диаметрално противоположни едни на други. В това отношение, съществува светски материализъм, съществува и религиозен материализъм. Ако се каже на съвременните проповедници да вземат торбата и тояжката си в ръка и да тръгнат от град в град да проповядват Христовото учение без пари, от любов само, колцина от тях биха дигнали знамето на Христа? Тази е причината, поради която християнството не е в сила днес да постигне своята задача. Днес християнството, християнската църква и разбиранията на съвременните хора се поставят на изпит да видят, какъв процент от всичко това ще издържи.

Преди две хиляди години евреите се поставиха на изпит да се провери, доколко те познават Бога, но не издържаха. Те срещнаха Христа на пътя си, но Го разпнаха. През времето на общоевропейската война, съвременните християни се поставиха на изпит да се провери, доколко Христовото учение беше легнало в основите на техния живот, но и те не издържаха. Те бяха в състояние да предотвратят войната. Ако цялото духовенство и всички християни бяха се обърнали към Бога с обща молитва, войната щеше да бъде предотвратена - никаква война нямаше да стане. Мнозина подържат идеята, че войните се допущали от невидимия свят, с цел да се изтребят грешните хора от земята. - Оставете този въпрос настрана. За вас е важно да вярвате в Божествената църква. - Де е тази църква? - Тя е в Божествения свят, дето живеят всички добри, праведни хора, всички адепти и светии, които са завършили своето развитие на земята.

Тази църква се нарича Царство Божие. Казано е: "Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз." Никъде в Писанието не е казано, че Бог благоволява за тази или в онази църква повече, отколкото в другите. Който върши волята Божия, той има Божието благоволение. Нима вълкът, като напада овцете, върши волята Божия? Нима орелът, като напада малките птици, върши волята Божия? Някои хора могат да кажат, че като се нападат едни-други, животните вършат волята Божия. - Не, това е отклоняване от правия път. Това отклоняване се дължи на чрезмерното размножаване на всички животни, на всички птици. Месоядните животни се явяват, за да спрат голямото размножаване на птиците. Вълците пък идват, за да спрат голямото размножаване на млекопитаещите. Ако в сегашния свят имаше разумност, трябваше ли да съществуват вълци, лисици и соколи? Следователно, всички хищни, всички месоядни животни, се явяват с единствената цел да ограничат излишното размножаване в света.

Сега, като говоря по този начин, мнозина мислят, че казаното се отнася специално за някого. Съвременните хора не са толкова искрени, да разглеждат нещата обективно, да не се засягат. Те не се запитват, защо са дошли на земята, кой ги е пратил, имат ли някаква задача и т.н. Те знаят, че са се родили, имат тяло, с което си служат, и нищо повече. Кой им е дал това тяло, кой им е дал сърцето, ума, душата и духа - за това даже и не питат, не искат да знаят. Те работят с чужд капитал. Вие сте българи, англичани, или германци, но капиталът - вашето тяло не ви е даден нито от българите, нито от англичаните, нито от германците. Този капитал е Божествен. Вие сте учени, но това знание не го дадоха учените хора. Учените хора са само проводници на знанието, а самото знание иде от Единствения Източник на живота - от Бога.

Следователно, всички хора имат отношение първо към Бога, а после към себе си и към ближния си. Хората не са дошли на земята да оправят света, нито да се управляват едни -други. Има кой да управлява хората. Има кой да оправя света. Оставите ли Бог да се прояви чрез вас, Той сам ще оправи света. Когато влезе да живее в човека, Бог ще разгледа първо, как е устроен неговият живот. И ако види, че този живот е устроен според Божиите закони, ще каже: Ето една добре, модерно устроена държава! Животът на нейните поданици е съгласен със закона на безсмъртието, или с Вечния живот. Вечният живот е организиран според великите закони на Битието. Когато казваме в Господнята молитва: "Да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята" - ние имаме пред вид работата на Божествения Дух върху човека, в неговия живот на земята и на небето.

И тъй, като разглеждате нещата от Божествено становище, вие се намирате пред множество проекти и перспективи. Докато сте в човешкия живот, вие се движите в тесен кръг, грижите се само за личния си живот. Щом влезете в Божествения живот, вие разширявате кръга на вашата деятелност и започвате първо да мислите за Божествените работи, а после за вашите. Който се движи само в рамките на човешкото, в края на краищата той ще фалира. И търговецът може да фалира. Като се намери в трудно положение, той започва да се оплаква, че изгубил парите си, изгубил всичкото си богатство. - От човешко гледище, човек може да изгуби парите си, но от Божествено гледище - никога. Там нещата са точно на своето време и място, и никой не може да ги вземе. Там всичко се явява и скрива точно на време, както слънцето изгрява и залязва точно на определения момент. Казват за англичаните, че са точни хора, издържат на думата си. - Точни са англичаните, но не като слънцето. По точност англичаните

държат първо място пред всички народи. В това отношение българите не могат да се похвалят. Те не са точни нито като англичаните, нито като славяните даже. Бих желал и те да придобият тази черта. Някога и те ще станат точни, но работа се изисква от тях.

"Той е реченият от пророка Исайя." - Кой е той? - Христос. След това ще започнат да разправят, че Христос е Син Божий, излязъл от Бога и дошъл на земята да спаси хората. Каква полза има от това, ако поданиците на една държава се хвалят от своя цар, че бил мъдър, добър, а не изпълняват волята му? Каква полза допринася добротата и мъдростта на този цар, ако в държавата му непрекъснато се вършат престъпления? Колкото добър и мъдър е царят, толкова добри и мъдри трябва да бъдат поданиците му. Какъвто е царят, такива трябва да бъдат и неговите поданици. Сега вие ще си кажете: Нима ние не сме добри? - Аз не се спирам върху въпроса, дали хората са добри, или лоши. И да отговоря на този въпрос, другите въпроси ще останат неразрешени. Аз не се интересувам от злото. Първо доброто е съществувало в света, а после е дошло злото, като присадка на доброто. То е подобно на маслиненото дърво, което лесно се присажда. Злото няма условия да се развива самостоятелно. То е дошло в живота чрез насилие, присадено от някого. Какво трябва да направите, за да се освободите от злото? - Счупете присадката, и Божественото веднага ще поникне у вас. Това значи да се освободи човек от заблужденията, от злото в себе си. Без да сте постигнали, това, вие искате хората да ви обичат. Ако искате хората да ви обичат, трябва да бъдете богат и млад. Ако сте богат, а не сте млад, хората ще ви обикалят, но все ще ви намерят някакъв недостатък. Обаче, почнете ли да раздавате богатството си, тогава всички ще ви харесват, ще намерят, че сте умен, добър и т.н. - Това е човешката страна на любовта. Любов

с пари не се купува. Защо? - Защото, като изчезнат парите, ще изчезне любовта, ще изчезне и почитанието.

Един американец, богаташ, купил на пазара една пуйка и започнал да се оглежда да намери човек, който да му я занесе до дома. Най-после видял един беден човек и му казал: Вземи тази пуйка да я занесеш у дома. Ще ти дам четвърт долар. - Не, малко е четвърт долар. За два долара мога да я занеса. - Скъпо ми се вижда, не мога да дам два долара. В това време между публиката излязъл един добре облечен господин и казал на богаташа: Моля, аз мога да ви услужа. Той взел пуйката и тръгнал след господина. Като дошъл до дома му, той снел пуйката от гърба си, подал я на богаташа, свалил учтиво шапката си и тръгнал да си отива. - Моля ви се, чакайте да получите възнаграждението си. Богаташът извадил един долар от джоба си и го подал на човека, който му услужил. - Благодаря, нямам нужда. Той веднага извадил една своя визитна картичка и я подал на богаташа. На картичката било написано името, а под него: "Председател на Съединените Щати." И съвременните хора постъпват като този богаташ: купят си пуйка, дадат я на Христа да я носи, и плащат за труда му един долар. - Това е човешко разбиране. Председателят на Съединените Щати искал да даде един пример на богаташа, с което да му каже: Ако председателят може да носи чужда пуйка, богаташът може да носи поне своята пуйка.

"Той е реченият от пророка Исайя." - Кой е той? - Онзи, който върши волята Божия; онзи, в когото няма никаква лъжа. Той е реченият, човекът на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Той не може да ни каже всичко, той не може да изяви любовта си изведнъж, но всеки ден ще ни дава по малко, както слънцето всеки ден дава по малко от своята светлина и топлина. - Дали мисли слънцето за нас? - Да, всеки ден мисли. С изгряването си още то започва да

мисли за хората, но понеже бързо се движи в своя път, то спира вниманието си главно върху онези, които го посрещат. Поглежда ги за миг само и продължава своя път. Като търси някого и не го намира, слънцето запитва: Де е еди-кой си човек? - Умря той, заровиха го в черната земя. - Няма нищо, аз ще го възкреся. Сега, като говоря за слънцето, подразбирам Божественото в човека. Бог се интересува от човека и от неговия живот. Той няма за цел да наказва хората, но чрез страданията Той иска да пробуди съзнанието им, да излязат от дребнавостите на живота. - Какво трябва да правим, за де се освободим от дребнавостите на живота? - Един начин има, по който можете да се освободите от тия дребнавости. Той е Божественият начин.

Един господин пише на приятеля си: Искам да те посетя, да се видим и приятелски да си поговорим. Приятелят му отговаря, че ще го чака с нетърпение. Писмото било писано през пролетта, но той могъл да изпълни обещанието си едва към есента. Тръгнал при приятеля си, но понеже есента била дъждовна, той стигнал до колене кален и нечист. Приятелят му излязъл да го посрещне, но и той затънал до колене в кал. Второто си посещение той направил през зимата, когато земята навсякъде била покрита с дълбок сняг. Вън било студено и снежно. Третото си посещение направил през лятото, когато всичко било потънало в прах. Есента, зимата и лятото представят трите човешки начина, по които можете да посетите приятеля си, и той да ви приеме на гости. Невъзможно е да посетите приятеля си през есента, без да се окаляте и двамата; невъзможно е да посетите приятеля си през зимата, без да потънете и двамата до колене в сняг; невъзможно е да посетите приятеля си през лятото, без да се засипете и двамата с прах. Има само един начин, по който правилно можете да посетите приятеля си, и той да

ви посрещне. Този начин е Божественият - да посетите приятеля си през пролетта. Преди да го посетите, вие ще направите голямо пътешествие, и щом дойде пролетта, ще го посетите. И наистина, през пролетта земята не е кална, не е покрита със сняг, нито е потънала в прах. Щом пролетта дойде, земята се покрива със зелена, росна трева, с благоуханни цветя, и няма вече кал, няма сняг, няма прах; птички весело прехвъркват - навред песни и веселби. Когато приятелят ви посрещне, ще каже: Сега носиш нещо ново. Следователно, ако посрещате приятелите си през есента, кал ще има; ако ги посрещате през зимата, сняг ще има; ако ги посрещате през лятото, прах ще има. Посрещайте ги по Божествения начин - през пролетта, когато нито кал, нито сняг, нито прах има. И тогава двамата заедно ще отидете при Бога. Защото, казано е: "Дето са двама, или трима, събрани в мое име, там съм и аз."

Сега аз искам да ме разбирате добре. И калта, и снегът, и прахът са потребни, но на времето си. Българинът казва: Богатство без кал не може. - Прав е той, богатство без кал не се придобива. Който иска да стане богат, той трябва кал да гази. Който иска да стане учен, той трябва прах да диша. Който иска да си почине на земята, както трябва, той сняг ще гази. Действително, когато се покрият със сняг, растенията почиват. Снежната зима е почивка за растенията. И за хората е добре зимно време: запалят огъня, завият се добре и почиват. Дълги се зимните нощи. Следователно, и калта е потребна, и снегът е потребен, и прахът е потребен. Когато се вдигне във въздуха прахът, докарва дъжда. Калта, снегът, дъждът, са изкуствени процеси, които предизвикват Божественото в света. Обаче, има един естествен Божествен начин, който е причина за проява на Божественото в живота. Този начин е любовта, която вечно подмладява човека. Любовта е мястото, отдето

започва животът, знанието и свободата. Този живот, това знание и тази свобода имат начало, нямат край. В това седи, именно, великото и красивото в живота. При това положение, ние не можем да разглеждаме физическия живот отделно от общия. Дали ще говорим за физически, за сърдечен, или за умствен живот, това са части на един и същ живот - Божествения живот.

Как и защо е създаден светът? - Създаването на света има дълбок вътрешен замисъл. Бог знае, защо е създал небето, земята, планетите, както и цялата вселена. В бъдеще вселената ще служи за развлечение на хората. Днес те не могат да се ползуват от нея. Един ден, когато заслужат това, Бог ще ги остави свободно да се разхождат из вселената, да я изучават. Всички хора имат нужда от развлечения: светски и религиозни, учени и прости, майки и баща. Обаче, ученият ще има едни развлечения, простият - други; светският ще има едни развлечения, религиозният - други. В края на краищата, всеки ще научи нещо, ще придобие известна опитност. Всички светове, които виждаме, са създадени за развлечение на малките Божии чада. Под думата "развлечение" ние разбираме пътешествие. Човек трябва да пътува по световете, за да разбере реда и порядъка, който съществува в различните светове, да разбере вътрешното съдържание на живота. Като изучи всички светове, човек ще познае Божествения свят - главата на вселената. Няма по-красиво, по-велико нещо в света от главата. Кое представя Божествения свят в човека? - Божественият свят, това е главата на човека. Духовният свят, това са неговите дробове, неговото сърце, което пулсира и движи кръвта, а физическият, материалният свят е човешкият стомах. Човек трябва да яде по три пъти на ден, за да помни, че живее във физическия свят. Той трябва да диша по 20 пъти на минута, да знае, че живее в духовния свят. Най-после, той

трябва да мисли непреривно, да знае, че живее в Божествения свят. Следователно, човек трябва да знае, че живее едновременно в трите свята.

"Той е реченият." - Кой е той? - Или Йоан Кръстител, или Исус Христос. Като се срещнат религиозни хора, първо ще се запитат един-друг, вярват ли в Христа. - Човек не може да вярва в някого, ако не го обича. - Е, тогава кажи, обичаш ли Христа? - Не мога да Го любя, ако не е излязъл от Бога. Хората се обичат, само ако са излезли от Бога. Щом са излезли от Бога, те имат един и същ баща, имат нещо общо помежду си. За да проникне Божията любов между хората, те трябва да са свързани с един общ елемент - с Христовия Дух, с Христовата кръв. Казано е в Писанието: "Който има Духа Христов в себе си, той ще бъде спасен. Който няма този Дух в себе си, той няма да бъде спасен." Христос каза на учениците си: "Ако не ядете плътта ми, и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Като чуха тези думи, учениците Христови се съблазниха. Те ги приеха буквално. С това Христос искаше да каже: "Ако не приемете думите ми по дух, нямате живот в себе си." С други думи казано: Ако не дадете място на Божественото, вие нямате живот в себе си. Наистина, Божественото осмисля всичко. То е създало нашето тяло, което от ден на ден става все по-красиво. по-съвършено. Следователно, когато се говори за спасението, трябва да знаете, че спасението не е цел в живота, то е средство. Стремежът на човека да живее е цел. Човек живее, за да постигне щастие. Той ще постигне щастието, само ако придобие Божествения живот. Веднъж придобил щастието, човек трябва да постави живота си на здрава основа - на Божията любов, на Духа Божий. Като се стреми към щастие едновременно с това човек се стреми и към красота. Той иска да бъде обичан. Колко пъти се е поглеждал в огледалото, да не би да е изгубил красотата си! Ако види,

че красив, радва се. Ако намери, че е изгубил красотата си, скърби и въздиша. Няма човек, който да не е въздишал пред огледалото. Защо? - Иска да бъде красив. Човек трябва да бъде красив! Преди да дойде красотата, той трябва да придобие няколко елемента, които съвременните хора не взимат във внимание. Красотата не принадлежи на физическия свят. Тя се отнася към метафизическия свят, т.е. към свят, който е над физическия. Някой подържат, че метафизическият свят не бил реален. По този въпрос и до днес още съществува спор между философите; въпреки всички спорове този свят съществува.

Като дойдат до отвлечените въпроси, хората започват да разискват върху въпроса, какво нещо е Бог. Човешкият ум не може да определи, що е Бог, но той има само едно понятие, едно мнение, една абсолютна мярка за Него. Едно е важно: Всичко добро, всичко красиво, всички възвишени подтици в човека произтичат от Бога. В каквото положение да се намира човек, като учен или прост, като беден или богат, това са задачи, дадени от Бога за разрешаване. Тези задачи са временни, но трябва да се решат. Щом ги реши, човек излиза от това положение и минава в нови условия да учи, да се възпитава.

Една млада булка, македонка, поради тежките условия на живота, решила да напусне Македония, да дойде в България. Една вечер тя избягала от Македония и тръгнала пеш за България. Трябвало да мине през Родопите, но случило се, че нощта била тъмна, почти непрогледна. Като стигнала до едно място, чула един глас, който и казал: "Спри!" Тя послушала гласа и спряла. По едно време завалял силен дъжд, и тя се намерила в още по-трудно положение, не знаела, какво да прави. Обаче, тя решила в себе си, че докато същият глас не и каже, какво да прави, няма да мръдне от мястото си. Дъждът валял-превалял, тя

останала на мястото си до сутринта. Като се съмнало, какво да види? Пред нея се разкрила голяма пропаст. Едва сега тя разбрала, кой бил този глас, който и казал да не върви по-нататък. Сега разбрала тя, защо трябвало да спре и да остане на мястото си до сутринта. Благодарила на Бога за грижите към нея и продължила пътуването си.

И днес Божественото казва на всеки човек: Спри! - Пред какво? - Спри пред престъпленията си! Спри пред безумията си! Спри пред кривите си постъпки! И като се съмне, като изгрее слънцето, Божественото ще каже: Тръгни! Божественото казва на човека да тръгне сутрин, когато слънцето изгрява, а не вечер, в тъмнината. Докато е нощ, докато е тъмнина, ще седиш на едно място и ще чакаш. Щом изгрее слънцето, ще тръгнеш, ще вървиш напред. Напредналите знаят това, те разбират езика на Абсолютното. Първото положение, което Абсолютното изисква от човека, е да разбира неговия език. Второто положение е да извърши поетата от него работа. Това задължение се символизира с венец. Такъв венец поставят върху главите на момата и момъка, когато ги венчават. С поставянето на този венец върху главите им, те се задължават да изпълнят поетата от тях задача. Който е минал през венчило, той е опитал този венец. Когато майките раждат, и на тях турят венци. Хората не държат тези венци дълго време на главата си. Който вярва в този венец, той е дошъл до положение да придобие разумността, да разбира отношенията между всички живи същества. Това значи да стигне човек до духовния живот, дето ангелите живеят. Кабалистите наричат това състояние - състояние на мъдрост.

След мъдростта иде страхът. Мнозина мислят, че страхът в човека е дошъл най-после. - Не, страхът иде като начало на мъдростта. Казано е в Писанието: "Страхът Господен е начало на мъдростта." Когато човек започне да

различава доброто от злото, страхът иде, като последствие на това различаване. Човек започва да се страхува, дали е в правия път, или не. След страха иде милосърдието. През тази фаза минава днес светът. Съвременните хора се нуждаят от милосърдие. Сега и който проси, и който дава, и двамата се нуждаят от милосърдие. Който проси, той всякога иска много. Който дава, той пък намира, че или много е дал, или малко е дал. И двамата си служат с насилие. Просекът изнасилва онзи, от когото иска. Който дава, той насилва себе си. И в единия и в другия милосърдието отсъствува. Желал бих да срещна просек, който да има милосърдие. Обаче, и до сега не съм срещнал такъв просек. Защо? - невъзможно е милосърдният човек да проси. Той може да дава, но не и да проси. Който само проси, той си служи с насилие. - Не трябва ли да просим от Господа? - Не, когато отивате при Господа, не трябва да просите, но кажете: Господи, научи ме как да работя, как да изпълня Твоята воля. - Ама аз съм беден. - Не е въпрос за бедността. Дали е беден, или богат, човек трябва да изпълнява волята Божия. Ако някой отиде при Бога и Го занимава със своята сиромашия, дълго време Божията врата ще бъде затворена за него. Хиляди хора има в света, които изпълняват волята Божия. Ако си беден, иди при тях, те ще ти помогнат. Бог е раздал богатството си между хората, и от тях трябва да просите. Пък ако сте разумни, ако сте мъдри, ако живеете според закона на милосърдието, вие ще владеете магическата пръчица; тогава няма да просите нито от хората, нито от Бога, но сами ще си доставяте, каквото ви е нужно. Ще вземете една лескова пръчица и с нея ще откриете, де има в природата богатство. Като намерите това съкровище, ще си вземете, колкото ви трябва, а останалото пак ще заровите в земята. Който владее магическата пръчица, той разполага със знание, няма защо да проси от хората. Само глупавият човек

проси, ученият - никога. Че някой искал да ви подари нещо - това е друг въпрос. Че сте минали покрай някоя градина и сте поискали разрешение да си откъснете един плод - това е друг въпрос. Един цар писал на входа на своята градина: Който мине покрай градината ми, има право да си откъсне от един до три плода, но по никой начин да не хвърля на земята нито плода, нито костилката му.

Какво правят съвременните хора? - Те взимат Словото Божие и Го хвърлят на свинете, като казват, че това не е вярно, онова не е вярно; това няма смисъл, онова няма смисъл. - Когато Бог е с нас, всяко нещо има смисъл. Ако Божественото е с вас, всяка работа има смисъл, всяка работа се осветява. И слуга да сте, и господар да сте, щом Божественото е с вас, няма разлика в работата. При това положение, всички работи са почетни.

"Той е реченият от пророка Исайя." - Той е реченият, който ще покаже на хората, как да живеят. Когато иска да каже нещо на хората, Бог им говори отвътре, като изпраща за това Духа си. Понякога Той им говори чрез ангелите, чрез светиите, чрез праведните, или чрез някой техни заминали за онзи свят. Случва се понякога нашата атмосфера да е толкова гъста, че ангелите не искат да слязат на земята да се цапат. Тогава те предават словото на светиите. Ако и светиите не искат да слязат до хората, те предават Словото на праведните. Ако и праведните не искат да слязат между хората, най-после те предават Словото на техните деди и баби, те да им кажат, как да живеят, как да се изправят. Една госпожа от Самоков разправя своята опитност. Тази госпожа била богата, но бездетна. Тя имала само една сестра, женена, с две малки деца. По едно време женената сестра заболяла сериозно и умряла. Богатата сестра взела двете деца, с намерение да ги изгледа, защото нямало кой да ги вземе. След известно

време покойната се явила на сестра си и казала: Както виждам, ти не можеш да изгледаш двете деца. Те са много за тебе, затова аз ще взема едното при себе си, да облекча положението ти. Наистина, скоро след това, едното дете заболяло и умряло.

Сега и вие се готвите за онзи свят, но като ви кажат, че трябва да заминете, веднага се уплашвате и започвате да треперите.

Една баба, негърка, която живяла някъде в Америка, често се молила на Бога да я прибере на онзи свят, защото животът на земята и дотегнал, искала да се освободи от неговите мъки и страдания. Двама американски студенти, които били нейни съседи, често слушали, как тя се моли, и решили да и устроят една шега. Една вечер и двамата се преоблекли, да не ги познае бабата, и тихо потропали на вратата и. - Кой е там? - Аз съм архангел Михаил, дойдох да взема душата ти, казал единият от студентите. - Ат пък съм архангел Гавраил. Бог чу молитвата ти и ме изпрати да взема душата ти, казал вторият студент. - Кажете на Бога, че бабата, която търсите, не е тук. - Както виждам, и вие, като тази баба, говорите за онзи свят, оплаквате се от този, искате да си заминете, но щом дойде въпрос за заминаване на онзи свят, вие се разтревервате, скривате се и казвате: Кажете на Господа, че няма ни тук, не сме свършили още работата си.

Може ли човек с такива ограничени разбирания да очаква някакво щастие! Трябва ли той да счита, че, като напуща земята, умира и всичко с него се свършва? Да напуснеш земята и да отидеш в другия свят, това значи да съблечеш старата си дреха, тялото, и да отидеш някъде на гости, но облечен в нова, чиста дреха. Да заминеш за онзи свят, това значи да се развържеш от връзките на тялото си и да помолиш някой свой приятел да пази тялото ти, докато се върнеш. Ще му кажеш, че ако не се върнеш в

срок от десетина дни, или най-много един месец, той е свободен да прави с тялото ти каквото намери за добре. - Възможно ли е такова нещо? - За глупавите не е възможно, за умните, обаче, е възможно. Да се освободиш от тялото си съзнателно, това значи да си придобил вътрешна свобода на живота. - Как се придобива тази свобода? - Чрез чист живот. Чистият живот е непреривен. Той не се придобива само с една добра постъпка. Човек всеки момент трябва да върши добро, но не за да придобие нещо, да се възнагради, а за самото добро. Радвай се, че правиш добро без да очакваш нещо, без да държиш сметка за направеното добро. Ако държиш сметка за доброто, което си направил, с това ти пакостиш на себе си, пакостиш и на другите. Като правите добро, радвайте се само за това, че сте станали проводник на Божественото. Щом Божественото се е проявило чрез вас, невъзможно е да не получите благодарност от онзи, на когото сте направили доброто.

Първото нещо, което ви се налага, е да се освободите от противоречията, които ви тормозят и да придобиете вътрешен мир. Това не значи, че съвършено ще се освободите от противоречията. Каквото да правите, в сегашния си живот вие няма да избегнете противоречията. Докато беше на земята, и Христос не беше свободен от противоречия. След Него вървяха фарисеи и садукеи, които спореха, поставеха Го на ред противоречия. Като видя, че евреи бяха влезли в храма и продаваха гълъби, Христос взе камшик в ръката си и ги изпъди навън. Те Го запитаха: Кой ти даде право да ни биеш? Кой ти даде власт да ни пъдиш навън? Казвам: Когато Любовта дойде в света, тя знае, по какъв начин да възстанови нарушените Божии закони. Защо Христос не взе дърво и с него не изпъди продавачите на гълъби от храма, а взе въжета и направи камшик, с който ги прогони? Мнозина и до сега не могат да отговорят на този въпрос. При това търговците

не дочакаха даже Христос да ги удари с камшика. Те веднага излязоха навън. Христос се възмути от тяхната търговия, от това, че позорят свещените работи, позорят и себе си.

Съвременните хора отглеждат кокошки, патици, овце, говеда и мислят, че имат право да се разполагат с техния живот, както искат: да ги колят, да ги продават и т.н. - Не забравяйте, обаче, че Христовият камшик е за всички. Детето на някой баща заболява, и той започва да се моли на Бога да оздравее детето му, да се смили на неговото положение. В този момент той взима нож и коли едно агне. - Мислите ли, че молитвата на този баща ще бъде чута? - Щом агнето стане жертва, и детето на този баща ще стане жертва. Невъзможно е тази молитва да бъде чута. В старо време хората са принасяли в жертва на Бога разни животни, но Той никога не се е нуждаел от техните жертви. Хората се оправдават с пророците: Казват, че те ги съветвали да принасят животни в жертва на Бога, да Го умилостивят, но има нещо криво в жертвоприношението. Жертвоприношението е внесло престъплението в света, от което и до днес още хората не могат да се освободят. Казано е в Писанието: "Който дига нож, той сам пада от ударите на този нож." Само при един случай може да се позволи колене на животните. Ще хванете агнето, ще го потупате малко и ще го питате, съгласно ли е да се пожертвува за вас. Ако започне да блее, да ви гледа жално, ще го пуснете на свобода. След това ще хванете второ, трето и тях ще запитате същото. Ако нито едно от агнетата не е готово да се пожертвува за вас от любов, ще ги пуснете на свобода. Намери ли се някое агне, което е готово да се пожертвува за вас, имате право да го заколите. Учените ще възразят, че поради голямото размножаване, ако не се колят животните, има опасност от увеличаване на броя им. - Не се безпокойте за това. Има кой да свърши

тази работа. Вълците ще свършат работата, за която вие се наемате. Когато хората зачитат живота на агнето, както зачитат своя, и му дават свобода да живее при тях без страх, настанало е вече между тях Царството Божие. Тези хора са влезли вече в закона на любовта, искат да живеят според него. Този закон изключва всякакво насилие. Който живее според закона на любовта, нека се опита да види, може ли да заколи едно агне, или една кокошка.

Вие знаете примера за персийския цар, който издал следния закон: ако в царството му се случи да умре някой беден човек от глад, или от студ, вместо него да се накаже със смърт един богат. Той се принудил да издаде този закон, защото много бедни хора умирали в царството му от глад и от студ, а богатите не искали да знаят за това, не се притичали на помощ. След този закон числото на бедните, които умирали от глад и от студ, се намалило. Богатите започнали да правят добро на бедните, но от страх да не попаднат под този закон. Тежко на човека, ако закон го заставя да живее добре и да прави добро. Изкуство е човек да живее без закон! Всеки трябва да изпълнява волята Божия без закон. За тази цел трябва да има образци. Всеки народ трябва да има помежду си хора, които да представят ядра, около които другите да се групират. Всяко ядро трябва да съдържа в себе си голяма морална сила. Какво по-хубаво от това човек да има на своя страна разумния свят и да разполага с богатството на природата? Ще кажете, че трябва да искате тия богатства от Бога. - По въпроса за искането ние имаме особени понятия. Какво трябва да искате от слънцето? Или по какъв начин ще искате слънцето да ви даде нещо? Излезте навън, изложете се на слънчевите лъчи - нищо повече. Щом излезете навън и се изложите на слънчевата светлина и топлина, нищо друго не ви остава, освен да благодарите на Бога. Това се изисква от всички съвременни хора. В света има

преизобилно храна. Днес житото е толкова много, че всички хора могат да се хранят добре. Хамбарите на богатите хора са пълни със жито, което те не продават, защото чакат да се повдигне цената му и тогава да го продават. Ако не могат да го продадат скъпо, те го хвърлят в морето. Дюкяните на богатите търговци са пълни със стоки, които чакат времето си да се продадат скъпо. Ако не успеят в това, те хвърлят вече тези стоки развалени, за нищо негодни. Ние трябва да благодарим на Бога за всичко, което всеки ден ни се дава и да се научим да преценяваме всичко това. Иначе, с такива разбирания, каквито светът има, нищо не може да се постигне.

Поет пише на своята възлюбена: О, мила моя какъв беше този нещастен час в моя живот да те срещна на пътя си, да ми причиниш толкова страдания! - Не, истинският поет трябва да пише на своята възлюбена: Щастлив съм, че те срещнах. И в красотата ти, и в грозотата ти всякога ще бъдеш възлюбена за моята душа. И когато ми даваш, и когато взимаш от мене, ти всякога ще бъдеш възлюбена за моята душа. - Това значи самоотричане, това значи правилно разрешаване на задачите на вашия живот. Щом дойдете до страданията, викате към Господа, искате да види, колко много страдате. Защо и при радостите и при скърбите, при красотата и грозотата в живота не се обръщате към Бога с благодарност за всичко, което ви е дал? Защо не носите и страданията, както носите радостите? Една мома се оплаквала на едного, че много се измъчвала от любов. - Дай тази любов на мене, аз ще се справя с нея. - А, не я давам.

"Той е реченият от пророка Исайя." - Кой е той? - Йоан Кръстител. Радостта и скръбта, доволството и недоволството, учеността и невежеството, това са контрастите в живота, това е Йоан Кръстител. Следователно, ако човек не разбере контрастите в живота,

ако не разбере Йоан Кръстител, как ще разбере Христа? Йоан Кръстител казваше: Ще си гледаш работата, ще си уреждаш нещата, но и на бедни ще даваш. Христос казва: "Продай всичкото си имане, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай!" Когато втори път дойде на земята Христос няма да позволи на поетите и писателите да пишат за любовта с желязно перо. Който пише за любовта, той трябва да има на разположения златно перо. Ако имате диамантено перо, или перо от някакъв скъпоценен камък, още по-добре. Щом пишете за любовта с желязно перо, написаното лесно ще изчезне.

"Той е реченият от пророка Исайя." Време е вече в душите на всички да стане преврат, да просветнат лицата ви, да станете едно с Христа, едно с Бога. За да се постигне това, необходимо е всеки за себе си да разреши въпросите на живота. Ако един българин разреши тези въпроси за себе си, едновременно с това той е разрешил и за целия български народ. Достатъчно е българите да имат един представител само в конгреса на ангелите и светиите, за да бъде свършена работата на целия български народ. Жалко е, че засега българите нямат още такъв представител в невидимия свят. Кой ще ги защитава тогава? Там не се допущат никакви адвокати, всеки сам се защитава. Когато се изправите пред Божия съд, Христос няма да ви защитава, нито да ви препоръчва за праведни, но ще каже: Господи, когато този човек вършеше престъпления, и аз бях там. Затова, дай само половината от наказанието на него, а другата половина дай на мене. Понеже обича Сина си, Бог поглежда ту към престъпника, ту към Сина си и казва: Хайде, от мене да замине! - и прощава престъпника. По никой начин Христос не може да направи грешника праведен. Той изнася фактите, както са в действителност. Според Божиите закони, каквото е наказанието на престъпника, такова наказание се налага

и на онзи, който е бил свидетел на престъпленията му. Свидетелят понася половината от наказанието на престъпника. Казано е в Писанието за Христа: "И Той понесе греховете на хората." - Това е награда за Неговото свидетелство. Такова е съдопроизводството в Царството Божие. Процедурата в съдилищата на небето е точно обратна на тази, която се прилага на земята.

Сега, да се върнем към Божественото, което представя идеал в живота на човека. Ако искате да вървите в правия път, да напредвате, всеки ден ще трябва да правите по нещо ново в живота си. Както всяка капка вода се стреми да се върне в морето, отдето е излязла, така и всяка душа се стреми да се върне към Бога, отдето е излязла. Вие нямате представа, какво велико бъдеще ви чака! В бъдеще вие ще разполагате с билет за всички планети, за всички слънца и системи. Но сега, каквото да се говори, съвременните хора не могат да се ползуват от такива билети. Техните тела на са пригодени за такива пътешествия. Не е лесно на съвременния човек да отиде днес до месечината. Казвате, че умрелите отивали на небето, при Бога. - Въпрос е догде може да стигне един умрял. Ясновидци казват, че като заминавали за онзи свят, праведните хора едва стигали първото поле на невидимия свят.

В една евангелска църква в Англия един проповедник говорил на своите слушатели за онзи свят, и казвал, че като отиде някой на онзи свят, той отивал направо при Бога. В това време един от слушателите, богат англичанин, едва дочакал да се свърши проповедта, за да се срещне с пастора и да го запита нещо за своята единствена дъщеря, която наскоро заминала за онзи свят. - Моля ви се, господин пасторе, кажете ми, де е сега моята дъщеря, която наскоро замина за онзи свят? - С положителност не мога да ви кажа, но навярно и тя е при Бога, дето отиват всички

заминали. В това време, до богатия англичанин седнал един беден, благочестив човек и му казал: Господине, вашата дъщеря е около вас. Тя седи, слуша проповедта и взима участие в общата молитва. След това той описал чертите на дъщеря му, желанието, което изказала към баща си, от което той се уверил в думите на своя събеседник.
- Така е, праведните отиват в по-високите полета на невидимия свят, а грешните дълго време обикалят земята, плачат, смущават се, търсят изходен път от тежкото положение, в което се намират. Те не са готови още за живота на онзи свят.

Ние оставяме настрана тези противоречия и се спираме върху законите на духовния свят. Всяко дете, родено от здрава и разумна майка, е също така здраво и разумно. Ако разбиранията ви са здрави и разумни, и вие ще бъдете здрави и разумни хора. Това означава стиха: "Който се е родил от вода и Дух, само той може да влезе в Царството Божие." Както ви е родила майка ви по физически начин, така трябва да се родите изново от вода и Дух, за да влезете в Царството Божие. Това е проповядвал Христос на избраните, които могат да разбират тайните Божии. Които не ги разбират, те ще останат за други времена, за друга епоха.

"Той е реченият от пророка Исайя." - Той е реченият, за когото е казано, че ще ни покаже пътя, по който хората трябва да вървят и да се разбират. Казвате, че страшно ще бъде на онзи свят. - В какво седи страшното? Какво страшно има в това, че ще отидете при баща си? Какво страшно има в това, че ще отидете при братята и сестрите си? Какво страшно има в това, че ще отидете при ангелите и светиите? Докато сте на земята, тези същества изглеждат страшни, но като отидете на небето, между тях, те са много любезни и внимателни, говорят тихо, кротко, както се говори на души. Щом отидете между ангелите, първо ще

ви угостят, без да ви питат, отде идете, от каква народност сте, как е името ви. Тези неща не ги интересуват.

За да отидете на небето, между ангелите, първо трябва да се освободите от противоречията и да намерите пътя към Бога. Ще кажете: Към кой Бог трябва да намерим пътя? - Много Богове са си създали хората, но един е истинският Бог, от Когото животът е произлязъл. Всяка земя, която не се подчинява на Божиите закони, се унищожава. Всяка култура, която не изпълнява волята Божия, се заличава. Всяка държава, която се подчинява на Божиите закони, се благославя. Така е било, и така ще бъде. Четете Писанието, ще видите, че думите ми са верни. Ако искате да получите Божието благословение, трябва да изпълните волята Му. - Не сме ли изпълнили досега волята Божия? - Това още не е изпълнение на волята Божия. Който изпълнява волята Божия, той владее магическата пръчица. И когато се намери пред прага на сиромашията, той ще тропне с пръчицата си, и сиромашията ще изчезне. Ако е обхванат от неверие, ще тропне с пръчицата си, и неверието ще го напусне. При това положение, и десет дена гладен да ходи, той лесно ще се справи с глада. - Защо? - Защото владее магическата пръчица. Достатъчно е веднъж да тропне с нея, и хлябът веднага ще дойде. Щом хлябът не иде, вие вървите в пътя на обикновените хора, които не изпълняват волята Божия. Ще кажете, че сиромашията се дава за изпитание на хората. - И това е вярно. Да се справи човек със сиромашията, това е един от тежките изпити, който се дава само на факири, на адепти. Каквито опитности придобиват от тежките изпити, те не ги разправят на обикновените хора.

"Той е реченият от пророка Исайя." - Той е Йоан Кръстител, който показваше на хората пътя, по който ще намерят Христа. Всеки трябва да намери Христа, защото

Той внесе в живота закона на любовта, който разрешава всички противоречия. Вие сте търсили щастието в калта, в снега, и в праха, но нийде не сте го намерили. Сега ви остава едно: да влезете в Божествения път, който е път без кал, без сняг, без прах. Влезте в този път без кал, за да се премахнат горчивите чувства от сърцето на човека. Влезте в този път без сняг, за да може грубата, желязната воля на човека да отстъпи пред любовта. Днес желязната воля управлява и изтезава хората. Влезте в пътя на любовта, дето няма кал, сняг и прах; седнете на зелената росна трева, при ароматните цветя, и се унесете в гласа на пойните птички и благословението на ангелите и светиите, които живеят и проповядват Живия Господ. Този е пътят, по който могат да се разрешат социалните въпроси на живота. При това положение никой няма да се страхува от бъдещето, от това, което го очаква. Всеки ще бъде Син Божий и каквато работа започне, ще я свърши успешно. За праведния не е важно, какъв трябва да бъде и с какво ще се занимава. За него всяка работа е на мястото си. Той всичко може да бъде, всичко може да прави, и всички мъдрости са достъпни за него. Той ще разполага и със знанието, до което съвременната наука е достигнала. Обаче, има нещо, което и съвременната наука не е придобила. Това е благото, което всички хора търсят - благото на праведния.

"Той е реченият от пророка Исайя."

Желая и на вас да бъдете пророци.

10. Беседа от Учителя, държана на 7 април 1929 г.
София - Изгрев

И ОГОРЧИ СЕ В СЪРЦЕТО СИ

"И разкая се Господ, защото направи човека на земята, и огорчи се в сърцето си."
(Битие 6:6)

Ще прочета две глави от Писанието: една от Стария, а друга от Новия Завет. От Стария Завет ще взема 6 гл., 6 ст. от Битие: "И разкая се Господ, защото направи човека на земята, и огорчи се в сърцето си."

От Новия Завет ще взема 6 гл., 6 ст. от Посланието към Ефесяните: "Не пред очи само да работите като человекоугодници, но като раби Христови изпълнявайте от душа волята Божия."

Между всички явления в света, както и в природата, съществува известен паралел, известно съотношение. Дали хората забелязват това съотношение, то е друг въпрос, но съществува такова съотношение. В зависимост от това съотношение, сегашният живот на хората е резултат на тяхното минало, а бъдещият живот ще се яви като резултат на настоящия. Пред очите на светията, който е завършил своето развитие, всички страдания, мъчнотии и противоречия, които преживяват хората днес, са ясни, както казват, като бял ден; За онзи, който има очи и вижда ясно, те са като бял ден; за онзи, който няма очи, те са като черен, тъмен ден. Светията, просветеният живее

едновременно и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето. Той вижда и разбира връзката между всички явления. Някои от явленията са важни, като верую, общо за всички живи същества. Значи, има едно верую, което е общо и за хората, и за животните, и за птиците, и за рибите, за растенията и за минералите. Но, има едно верую, в което и хората, и животните се различават. Общото верую за всички е, че и хората, и животните, и растенията се хранят, пият вода и дишат. Чрез храната, чрез водата и чрез въздуха се втича животът във всички същества по лицето на земята. В общото верую за всички живи същества влиза топлината и светлината, в малък или в голям размер. Също така всички живи същества усещат болка, страдание и радост. Всички живи същества страдат и се радват. В общото верую, което изпълняват, всички същества си приличат. Различието между тях се заключава в степента на тяхното развитие, на усъвършенстването им. В радостта съществата се различават, стават разнообразни. В скръбта съществата си приличат, стават еднообразни. В еднообразието хората погрознява, в разнообразието красиви стават.

И тъй, разнообразието, различието създава основа за красотата. Ако не обича разнообразието и не се стреми към него, човек не може да бъде красив. Колкото по-разнообразен е вътре в себе си, толкова по-красив става. В ума и в сърцето на човека трябва да има разнообразие, но не дяволии, както българинът се изразява. Дяволиите показват, че умът или сърцето на човека са обсебени. Той е вързан, впрегнат като вол, и на главата си има юлар. Колкото е по-голямо разнообразието, в което човек живее, толкова по-широк и свободен е неговият дух. Човек се стреми към свободата, за да придобие радостта; щом придобие радостта, той ще придобие щастието.

"И огорчи се в сърцето си." Господ се огорчи и хората

се огорчават. Значи, огорчението не е нещо ново.

"Изпълнявайте от душа волята Божия." И Господ изпълнява една воля, и хората изпълняват една воля. Значи, изпълняване волята на някого не е нещо ново. Всеки момент Господ изпълнява една воля, която се отнася, към хората. Той мисли, грижи се за тях, всеки момент им прави добро. Бог не мисли за себе си, а хората мислят главно за себе си. Следователно, Бог живее в разнообразието, а хората в еднообразието. Докато живеят в еднообразието, хората не могат да се обновят, нито да се подмладят. Еднообразието не носи нищо ново. Обаче, те трябва да изучават еднакво и еднообразието, и разнообразието. Колкото да се възмущава от скърбите и страданията, колкото и да протестира, човек не може да се освободи от тях. И колкото да се стреми към радостите и да ги очаква, той трябва да знае, че те не идват преждевременно. Човек може да бъде винаги здрав, весел и радостен, но само след като разбере и изучи законите на разнообразието и еднообразието. Радостите не са нещо произволно. - Нали Господ дава радостите? - Господ дава радостите, но на кого? Кои деца обличат майките с нови дрехи? - Майките обличат с нови дрехи само онези деца, които се пазят чисто, които не се цапат. Онези деца, които не се пазят чисто, винаги са облечени в стари вехти дрехи. Старите дрехи представят скърбите в света, а новите - радостите. Ако майките са умни и знаят, как да постъпят със своите палави, непослушни деца, Господ ли няма да знае, как да постъпва с хората?

"И разкая се Господ, защото направи човека на земята." - Защо се разкая Господ, няма да изнасям причините. Мнозина питат, защо Господ се е разкаял. - Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита, защо човек се храни, защо диша, защо спи, защо мисли, чувствува, действува и т.н. Много въпроси могат още да се задават,

но както и да се отговори на въпросите, с това светът нито ще се изправи, нито ще се пресъздаде, нито ще се разруши. Същото ще бъде, ако се отговори на въпроса, защо Господ се разкаял. Има обяснения, които или повдигат, или понижават човека. Ако отговорите добре, правилно на въпроса, защо Господ се е разкаял, вие ще се повдигнете; ако отговорите неправилно, ще се понижите. Някой пита, защо трябва да живее добре. - Ще живееш добре, за да си изясниш някои въпроси. Щом си изясниш някои въпроси правилно, ти ще подобриш живота си в смисъл, че ще го измениш. Когато някой се отегчи от радостта, иска да измени живота си. Тогава той кани скръбта в дома си с девет бъклици. Ако се отегчи пък от скръбта, той кани радостта пак с девет бъклици. - Защо с девет, а не с осем бъклици? - Такава е поговорката. Ако каните радостта с осем бъклици да ви посети, тя ще каже: Този човек не е достоен за мене. Щом и изпратите девет бъклици, тя намира, че той е достоен вече да го посети. Ще кажете, че скръбта и радостта са сериозни работи, щом трябва да дойдат само при покана с девет бъклици. - Да, сериозна работа са те, но въпреки това няма същество в света, което не ги познава. Впрочем, всички същества познават само някои работи в скръбта и в радостта. Има някои неща в тях, които още не са разкрити. Това, което е известно за тях, е даденото знание. Има много знания още, които не са дадени. Те чакат времето си, и тогава ще се дадат.

Сега ще направя малко отклонение от главната мисъл, ще ви позанимавам малко с математика. Като броите, вие започвате от единицата и продължавате по-нататък: 2, 3, 4, 5, 6, 7... Казвате, че всички числа са произлезли от единицата. Значи, от нея е произлязло всичко в света. Според нашите знания, обаче, единицата е дроб от едно абсолютно цяло. Това цяло не се дели, но в отношенията си към другите, към всички останали неща в света, то

създава частите. Следователно, за всички математически единици, или числа, като 1, 2, 3, 4, 5, 6... казваме, че те представят части от абсолютното цяло, или отношения към това цяло. Значи, абсолютното цяло нито се дели, нито се увеличава - то е постоянна величина. Когато се казва, че Бог е неизменен, подразбираме Вечното Начало в света. Каквито обяснения да се дават за това Вечно Начало, Бог външно остава неразбран. Той може вътрешно само да се разбере. Никакви обяснения не могат да помогнат за Неговото разбиране. Как ще описвате характера на човека? Като ви даде едно богато угощение, това е най-доброто описание на неговия характер.

Едно трябва да имате пред вид: всяко нещо има своя определена цена, свое строго определено предназначение. Цената на всяко нещо е строго определена, както тази на монетите. Имате един български лев - знаете цената му. Имате една златна английска монета - и нейната цена знаете. Често златните пари се изравняват с книжни, но това е само привидно изравняване. Казвате, запример, че един златен лев се равнява на 20 лева книжни, но това е привидно, а не истинско изравняване. На същото основание, всяка способност, всяко чувство и желание, всяка мисъл в човека имат своя определена стойност, своя определена величина. Какво се изисква от вас? - Да им дадете съответна цена. Това е закон, който трябва да се спазва. Този закон има приложение при самовъзпитанието на човека, затова казвам: Не надценявайте, нито подценявайте нещата! Щом знаете този закон, не казвайте, че от вас човек няма да стане, нито казвайте, че като вас друг няма. Не говорете неща, които не знаете. За да се произнесе някой за себе си, че от него нищо не може да излезе, той трябва да мине през всички фази на човешкото развитие и тогава да каже последната си дума. Спирам се пред един бръмбар и

виждам, как се движи, хвърчи нагоре-надолу, изучава нещо, работи, намира някакъв смисъл в живота, а човек, с високо съзнание за себе си, седи пред него с увиснала глава и намира, че животът няма смисъл. Бръмбарът казва на човека: Един от нашите учени разправя, че животът е красив, че има някакво предназначение, затова ние весело и свободно хвърчим с крилата си, радваме се на Божия свят. Ти какво мислиш по този въпрос? - Аз още нищо положително не съм мислил, не съм си отговорил на този въпрос. Сега съм скърбен, за нищо не мога да мисля.

Ако пресеете всички съвременни философски системи и теории, в края на краищата, от тях няма да остане нищо установено. Човек трябва да си състави установена философия за живота, да си служи с установени числа. В математиката, покрай целите числа, служат си и с дроби, които са установени числа. В същност дробите са преходни числа, те не разрешават важните въпроси в живота. Заприме́р, въпросът за квадратурата на кръга е ирационална проблема. И до днес още математиците не могат да изчислят квадратурата на кръга. Обаче, квадратурата на кръга съществува в света, в природата, като разрешена въпрос. Ако ти не можеш да изчислиш ценността на твоята работа, това не значи, че тя не съществува и трябва да я отхвърлиш; ако ти не можеш да изчислиш ценността на твоята скръб, това не значи, че тя е илюзия. Това са въпроси, които трябва да се разрешат. Да се казва, че скръбта е илюзия, това е старческа идея. Когато остарее, човек казва: Колко съм бил глупав! Когато бях млад, ходих да помагам на този на онзи, ходих да държа речи, да оправям света. Какво спечелих от това? Нищо не спечелих. Ходих да губя само времето си, да изразходвам енергията си. Ако бях по-умен, щях да мисля повече за себе си, да спечеля повече пари, че на стари години да има с какво да се гледам. А сега, ето, остарях,

оголях, няма кой да ме гледа. Празна работа било всичко, дядовото! Докато сте млади още, работете, мислете за себе си, да спечелите повече пари, да осигурите живота си на стари години. - Не, дядото не е остарял и оголял, защото помагал на хората. Другаде се крие причината за неговото остаряване. Да мисли човек като дядото, това е вече една старческа идея. Какви може да са били идеите на този стар човек, който ходил да проповядва, да реформира света, а не е успял да си създаде връзка с младото поколение? Може ли звонковата монета, която има някой човек, да изгуби цената си в зависимост от неговата възраст? Дали е млад или стар човек, звонковата монета не губи своята цена.

Друг е въпросът, как поглежда гостилничарят на своите посетители. Ако в гостилницата му влезе беден, окъсан човек, гостилничарят няма да му даде обед, независимо от това, дали този човек е стар, или млад. Обаче, ако този човек влезе в гостилницата и извади от кесията си няколко английски лири, гостилничарят веднага ще определи цената на тези пари и ще каже на посетителя: Моля, господине, заповядайте! Следователно, звонковата монета за човека седи в неговото вътрешно богатство. Богат трябва да бъде човек в живота си! Ние не проповядваме и не препоръчваме на хората сиромашия. Сиромашията е старческа идея, която се оправдава само за старите хора. За младите, за хората на новото ние препоръчваме и проповядваме богатството, а за старите хора - мъдростта. Стари и млади хора, това са полюси на живота, които трябва да се свържат. Да мислите, че животът е илюзия, това е старческа идея. Животът не е илюзия. В света, в живота не съществува никаква илюзия. Всичко в света е реалност. Който не разбира нещата, той казва, че животът е празна работа, или че в света съществуват илюзии. Животът е абсолютна истина. Учител написва на дъската

единица с шест нули. Учениците гледат спокойно написаното число на дъската, не трепва сърцето им. Но, ако учителят напише в ученическата книжка на някого от учениците си единица, или нула, ученикът веднага започва да плаче, че има единица, или нула по даден предмет. Представете си, че учителят даде на някой ученик толкова английски лири, колкото е числото единица с шест нули. Как мислите, този ученик ще разбере ли стойността на тази единица с шест нули на края? Ако шест ученика се оплакват, че учителят им турил нула по някой предмет, аз ще искам да купя тия нули от тях. Давам им по един лев за всяка нула, но те не ги дават. Давам им по два, по три, по четири, по пет лева, все не ги дават. Шест нули по шест лева, правят 36 лева. Като туря единица пред тия нули, имам един милион английски лири. Тези нули са обезсърчили учениците, а мене - насърчават. Значи, когато не разбира нещата, човек се обезсърчава; когато ги разбира, той се насърчава.

И тъй, нулата е величина, която представя, как е създаден светът. Без да знае това нещо, учителят туря на ученика нула, с което иска да го застави да изучава теориите за създаване на света. Като не знае, как е създаден светът, учителят поставя на ученика нула. Ученикът се обезсърчава. На другия ден учителят ми туря единица. Като му постави единица, учителят го пита, каква е стойността на единицата, какъв е нейният произход, но ученикът мълчи, нищо не знае. Това още повече го обезсърчава. После учителят туря на ученика двойка, с което му показва, как единицата е еволюирала. Като започне да учи, учителят му поставя тройка. Тройката е свързана със земеделието. Тя представя семето, което се разпуква, и от него излиза растението. Ученикът е доволен от тройката, защото с нея може донякъде да върви напред. Най-после учителят поставя на ученика четворка, петорка,

шесторка и го насърчава да учи. Ученикът се радва на шесторката без да знае, че тя представя боздуган, чук, който ще играе на гърба му, ако не я оправдае. От нулата до двойката ученикът нищо не разбира, но от тройката нагоре той започва да разбира. Същото може да се каже и за съвременните хора: от нулата до двойката те нищо не разбират. Щом минат от тройката нагоре, те започват всичко да разбират.

Значи, ако човек не разбере първата половина на живота, от тройката надолу, как ще разбере втората половина, от тройката нагоре, т.е. втората половина на живота? Ако жената сама себе си не разбира, как ще разбере мъжа? Ако мъжът себе си не разбира, как ще разбере жената? Ако господарят не разбира себе си, как ще разбере слугата? Ако слугата не разбира себе си, как ще разбере господаря? При всички тия положения, вярващият иска да знае, какво Господ мисли за него. Не, за него е важно да знае, какво той мисли за Господа. Щом научи, какво той сам мисли за Бога, после ще учи, какво хората мислят за него, а най-после - какво Бог мисли за него. Понякога хората искат Бог постоянно да мисли за тях и каквото пожелаят, да получат. - И това е възможно, но кога? Когато и те изпълняват волята Божия. Когато светията се моли за нещо, Бог всякога го задоволява. Когато грешникът се моли, молитвата му не се приема. - Защо? - Думите му не достигат до Бога. Бог му казва: Викай по-силно, нищо не се чува. Той вика, но пак не се чува. - Ела по-близо до мене! - Ще се уморя. - Няма нищо, върви напред! Ще ходиш, ще почиваш, пак ще вървиш, докато стигнеш. Обикновено грешникът се качва на високо място и там се моли, но гласът и думите му пак не се чуват. Молитвата на светията се приема, защото той отива близо до Бога и говори на Негов език. Грешникът седи далеч от Бога, моли се на свой, непознат за Бога език. Той нищо не

разбира от наука, от изкуство, от музика, и затова думите му не се приемат. Какво е нула, единица, двойка, той не разбира. Като дойде до тройката, казва: Добър е този човек, даде ми нещичко, нахрани ме малко. Като дадете някому малко пари, той казва: Добър е този човек, даде ми нещичко. Той е разбрал числата от три нагоре.

"И разкая се Господ," - Защо? - Защото направи човека, в когото се крие вътрешно неразбиране на нещата, вследствие на което прави ред злини и пакости. Като се намерят пред злото, което сами са създали, хората се нахвърлят върху Господа и казват: Защо Бог създаде света такъв? Като се нахвърлят върху Създателя си, те си причиняват ненужни страдания. Като не могат да разберат отде и защо идат тези страдания, те казват най-после, че Бог е определил така да стават нещата. - Въпрос е, дали Бог е определил всички неща да стават по този начин.

Един голям пехливанин върви с превързана глава из варненските улици. Срещат го познати и го питат: Защо е превързана главата ти? - Кръчмарят ме би и ми пукна главата. - Как тъй, такъв голям юнак, да се оставиш на кръчмарят да те бие? -Бях в кръчмата, пих, опих се, не знаех, какво да правя. Кръчмарят ми каза да изляза вън, да отида дома си. Аз му се противопоставих, той ме би, и така ме изпъди вън с пукната глава. Ако не бях пиян, щях да му покажа, кой съм. Ако и вие, като този юнак, влезете в кръчмата на дявола, той ще ви напие, ще ви пукне главата и ще ви изпъди навън. Кой ще бъде виновен: вие, или дяволът? Че си герой, дяволът не иска да знае. - Би ме дяволът, наистина, но защото бях пиян. Щом дяволът ви бие веднъж, кажете и вие като пехливана: Втори път не влизам в кръчмата на дявола. Той ме би веднъж, но научих урока си. Повече не се оставям на дявола да ме бие. Наистина, срам е за един голям герой да бъде бит от кръчмаря! Срам е и за вас дявол да ви бие! Обаче, има хора

в света, които кръчмарят бие по няколко пъти наред, но те не научават урока си.

С този пример ви обръщам внимание на малките погрешки в живота. Че си се напил веднъж, това е малка погрешка. Има малки погрешки, които траят само една десета част от секундата, но те произвеждат голяма дисхармония, създават големи нещастия в живота на отделния човек, а често и в общия живот на хората. Всеки човек греши. И светията прави грешки, но веднага ги изправя.

В беседите си често взимам за примери красивата мома и красивият момък. Красивата мома не подразбира млада мома. И красивият момък не подразбира млад момък. Има разлика между красива и млада мома. Красивата мома никога не се жени, а младата мома се жени. Ако красивата мома се ожени, ще изгуби красотата си. В това отношение красивата мома представя неопределената величина. Бог е дал голямо богатство на красивата мома и на красивия момък, заради което те не трябва да се женят, нито служба да търсят. Те трябва да ходят между хората, да ги учат, как да живеят. Турците казват: Благословение е да гледаш красив човек. Когато види красив човек, болният трябва да стане от леглото си и да излезе вън, но вече здрав, ободрен, с нови сили за живот. Когато отива на черкова, красивият човек трябва да се моли и да благодари на Бога за богатството, което му е дал. Привилегия е за човека да бъде красив. Под думите "красива мома и красив момък" разбирам всички дарби, вложени в човека, които той трябва да разработва. Красивият човек не трябва да ходи при един, или при друг да иска нещо. Търси, иска нещо, само онзи, който се жени. Който е надарен, той трябва само да работи, да развива своите дарби.

В един от примерите си говорих за свещеника, за

младата мома и за старата баба. Свещеникът, младата мома и старата баба са три величини, три символа, които трябва да се разбират. Да бъдеш свещеник, това значи да ореш, да сееш и да жънеш, т.е. да обработваш това, което е вложено в тебе. Старата баба не подразбира прегърбената баба, но онази 80-годишна баба, която ходи изправена, стройна и готова на всекиго съвет да даде. Тя носи в себе си мъдростта. Изобщо, стар човек е този, който е събрал вече в хамбара си това, което е посял и ожънал и се радва на плодовете си. И сега на всички казвам: Бъдете красиви като младата мома! Бъдете просветени като свещеника! Бъдете мъдри, като старата баба! Ако между младата мома и старата баба възниква спор, нито младата мома е красива, нито старата баба е мъдра. Ако свещеникът не оре, не сее, и не жъне, и той не е просветен човек. Когато влезе в църквата и започне да се моли, свещеникът забравя всичко около себе си, забравя света. Когато влезе в църква, младата мома се очиства и почива. Понеже по цели дни ходи между хората да ги учи да живеят правилно, тя понася техните грехове и нечистотии, вследствие на което влизането и в църква е почивка, чистене. Когато влезе в църква, старата баба благодари на Бога за всичко, което и е дадено. Следователно, дръжте в ума си тези три величини и кажете: Искам да бъда красив като младата мома, която помага на хората без да мисли за женитба. Искам да бъда просветен като свещеника, който знае да оре, да сее и да жъне, т.е. да обработва своя капитал. Искам да бъда като старата баба, която се радва на плодовете си, и пред която млади и стари отстъпват. Щом имате тези величини в себе си, вие ще можете да работите правилно и ще имате добри резултати.

Съвременните хора живеят в големи недоразумения и неразбирания помежду си. Защо? - Защото нямат тези три величини в себе си. Всеки иска другите хора да мислят

като него, да имат еднáкви разбирания. - Това не е необходимо. Ако светът може да се поправи по този начин, именно, като се заставят всички хора да мислят еднакво, пръв Бог може да направи това. Не е този начинът, по който светът може да се поправи. Който е създал света, той лесно може да го поправи, но има причини, за които не го поправя. - Защо Бог е допуснал злото в света? - И за това има причини. - Нали се казва, че Бог е всесилен. Защо не оправи света? - Като знаеш да философствуваш толкова много, защо ти не оправиш своя свят? Ти си недоволен от положението си, искаш да живееш богато, да получаваш голяма заплата и т.н. - Това е лесна работа, от тебе зависи да подобриш положението си. Който е недоволен от материалното си положение, нека се опита да яде по-малко, да икономисва от средствата си. За човека е важно да прилага ученията първо към себе си, а после към другите. Щом е недоволен от нещо, да потърси някакъв метод да превърне недоволството си в доволство.

"И разкая се Господ. И огорчи се в сърцето си." - Този стих се отнася до ония хора, които са изчезнали вече. Тази раса днес не съществува. Господ вече не се разкайва, не се огорчава, но се радва. Като види, че някой греши, или прави престъпления, Господ казва: Доведете този човек при мене да видя, защо греши. Приятно е на Бога да види човек, който греши. Щом го види, Бог се заема да му помогне. Бог не наказва, но помага. Той прилага вече нов начин за възпитанието на човека. Пръв дяволът се е повдигнал против Господа. Той е първият черен човек, който се е възбунтувал против Господа. Той е първият червен човек, който се е възбунтувал против Господа. Той е първият жълт човек, който се е възбунтувал против Господа. Той е първият бял човек, който се е възбунтувал против Господа. Като видял това, Бог решил да накаже дявола, чрез огън - държал го хиляда години на огън.

Дяволът казал: Колкото да ме държите в огъня, пак няма да се уплаша. След това Бог го поставил на огън да прекара там още две-три хиляди години, но дяволът пак не се уплашил от огъня. Господ започнал да мисли, какво друго наказание да наложи на дявола. Като видял, че хората ядат, Той решил да лиши дявола от хляб, затова го държал известно време гладен. От глад дяволът толкова изнемощял, толкова отслабнал, че едва се държал на краката си. Като се видял на тясно, дяволът извикал: Господи, признавам се за победен. От огън не се боя, от нож не се боя, но без хляб не мога. Само гладът е в състояние да ме победи.

Съвременните хора и до днес още продължават да вървят по пътя на дявола и като него, от огън не се боят, от ножове, пушки, саби, топове - не се боят, но от глад се боят. Те отварят войни помежду си, избиват се, ранят се, но не се страхуват. Дойде ли до хляба, рече ли някой да го отнеме, те веднага скачат на крака и казват: Без хляб не може да се живее! Щом е така, Бог е решил да възпита хората чрез глад. Хлябът е символ на човешкото верую. Верно е, че без хляб не може, но всеки трябва да яде токова хляб, колкото му е нужно за деня. Вярно е, че без въздух и вода не може, но всеки трябва да приеме толкова вода и въздух, колкото му е потребно за деня. Вярно е, че без светлина и топлина не може, но всеки трябва да възприеме в себе си толкова топлина и светлина. колкото му е потребно за деня. Щом приемете тези елементи в себе си, благодарете за тях. Преведете тези символи, приложете ги в живота си и ще придобиете истинското верую, близо до истината.

"И огорчи се в сърцето си." - Понеже Бог се огорчи, и хората се огорчават. Казано е в Писанието: "Изтреби Господ грешните по лицето на земята чрез потоп." Когато и вие се огорчите в сърцето си, вземете един кораб, влезте

в него, създайте потоп, чрез който да изтребите грешните в себе си. След потопа Бог обещал на хората, че втори път няма да има потоп и поставил дъгата като завет на своите думи. И вие втори път не трябва да правите потоп в себе си, но ще поставите дъгата като завет на Божиите думи. Когато се говори за потопа, това значи, че Бог изтребил всички лоши, отрицателни качества, всички мъчнотии в живота на човека. След потопа Бог дал разни начини на хората да живеят добре, да се изправят. Като влезете в спасителния кораб на Ноя, и вие трябва да вземете със себе си животни. Чрез чувствата си вие сте свързани с по-нискостоещите от вас същества - животните; чрез мислите си вие сте свързани с по-високостоещите от вас същества - ангелите.

"Но като раби Христови, изпълнявайте от душа волята Божия." Като се освободите от греховете си, вие няма да бъдете свързани с първия човек - с човека на греха. Преди две хиляди години още разпнаха първия човек на кръста. В миналата беседа изнесох един пример за състезанието между двама адепти. Победа издържал онзи от тях, който, след няколко преобразования в животни, се превърнал най-после в човек и хванал другия адепт, който в това време, бил кокошка. Ако по същия начин можете да превърнете лошия човек в кокошка и да го хванете, вие сте го разпнали. Учените казват, че грехът бил разпнат от две хиляди години насам. Защо трябваше грехът да се разпъне на дърво? Понеже грехът дойде чрез дървото. Грехът дойде чрез дървото, и чрез дървото трябваше да си отиде. Човек сгреши чрез дървото, и спасението му дойде чрез дървото. Дървото, през което грехът излезе навън, беше мъртвото дърво, на което разпнаха Христа. Кръстът представя дървото за познаване добро и зло, а Христос представя живото дърво, на което се развиват листа, цветове и плодове. Казват, че Христос умрял на кръста. -

Не, Христос не умря на кръста, но каза: "Отче, в Твоите ръце предавам духа си, а тялото и дървото оставям на хората, да се разправят с тях, както знаят. Тялото на човека и дървото - кръстът живеят едно до друго. Като предаде духа си на Бога, учениците Христови освободиха тялото на Христа от мъртвото дърво, от дървото на греха. Тъй щото, Христос не умря, но предаде духа си в Божиите ръце. За да излезе от тялото си, Христос трябваше да се освободи от мъртвото дърво, на което беше прикован с гвоздеи. Това значи: духът трябва да излезе от тялото си, да се освободи от ограничителните условия на живота. Такова е положението на всеки праведен човек, който трябва да влезе във Вечния Живот.

Сега аз говоря за онези, които разбират смисъла на живота. Някой мисли, че ако отиде в пустинята и прекара там известно число години в пост и молитва, ще разреши въпросите на живота. - И 20 години да прекарате в пустинята в пост и молитва, пак няма да разрешите въпросите си. Едни са ходили в пустинята, други - в Индия, постили са, молили са се, но въпросите на живота и до днес остават неразрешени. Индусите са ги разрешавали, но не са ги разрешили; египтяните са ги разрешавали, но и те не са ги разрешили. От преди две хиляди години насам и Христос постави тези въпроси на разрешение, но още не са разрешени. Защо не могат да се разрешат? - Приложение се изисква. За да се приложи, Христовото учение трябва да се разбира. Много хора се спасиха с Христовото учение, но само онези, които го разбираха. Малцина са тези, които разбират Христа. Единствената сила, която може да помогне на хората в борбите, в страданията им, това е Любовта. Любовта надделява на всички страдания. Затова казват, че в любовта няма страдания. Любовта анестезира всяка болест. Любовта има в себе си имунитет срещу всички

болести. Само любовта може да прави операции, без да осакатява човека. Казвате, че човек се захласва от любов. - Не, човек от любов може да се пренася, но не и да се захласва. Човек се захласва от красота, но не и от любов. Като видите богатствата и красотата на някой човек, вие можете да се захласнете. В любовта, обаче, захласване няма. Любовта е извор, от който постоянно блика чиста, кристална вода. Когато отидете при този извор, вие не се захласвате, но туряте устата си и пиете, без да обръщате внимание на това, какво ще кажат хората. Да опитате водата на извора, това значи да го целунете по всички правила. Такива трябва да бъдат отношенията между всеки човек и извора. Изворът освежава, а не захласва. Като се освежите, ще благодарите на извора, че сте го намерили на време, че сте се влюбили в него, и той във вас. Някой казва, че никога не се е влюбвал. - Този човек не говори истината. Няма човек, който да не се е влюбвал. Той може да не знае, че се е влюбил; също така и изворът може да не знае, че се е влюбил, но който разбира нещата, той познава, че и двамата са влюбени. Които знаят, че са влюбени, те служат съзнателно на Бога. Като се спрете да пиете вода от извора с благодарност и кажете, че подобен извор не сте срещали, и той ще каже: Много хора са минали покрай мене, но като този човек, тъй да цени водата и да благодари, не съм срещал. Изворът говори като човека.

Вие вярвате и знаете, че човек говори. Но, че изворът говори, в това не вярвате. Тук имате две величини: човек и извор. Първата величина е човекът, който говори за извора: а + в = с. Втората величина е изворът, който говори, че не е срещал подобен пътник: с - в = а. Първото равенство е положително, представя действие събиране. Второто равенство е отрицателно, представя изваждане. От тези две равенства трябва да намерите поне един от

членовете, да видите, на какво е равен. Едно трябва да знаете, а именно: както да говори изворът, няма да говори като човека. Като говорим за изворите, ние подразбираме възвишени, напреднали същества, които са завършили развитието си на земята и се занимават изключително с водите в природата. Те седят с години при тях, направляват техните движения, техния живот. Изворите престават да съществуват, щом тези същества ги напуснат. Също така и човешкото тяло се намира под контрола на нещо възвишено, напреднало, каквото е духът в човека. Докато духът управлява човека, неговата душа клокочи, блика като извор и казва: Добър е този човек. Когато духът се отдели от човека, с него заедно изчезва и самият извор. С всеки извор слиза и някое разумно същество. Като направляват и регулират живота на изворите, разумните същества научават по един урок. Щом научат урока си, на земята става някакъв катаклизъм, от който изворите изчезват. Щом изворите изчезнат, и разумните същества напущат земята. Учените обясняват тези катаклизми в природата с разместването на земните пластове. Значи, зад всички явления в природата се крият разумни същества, с които трябва да влезем във връзка, ако искаме да разберем дълбоките причини на тия явления.

Казано е, че трябва да служим на Бога в дух и истина. - Този е пътят, начинът, по който можете да се свържете с Бога. Ако така служите, тогава въздухът, водата, храната, светлината и топлината, които приемате, ще внесат нещо ново, здраво във вас. Въздухът, водата, храната, светлината и топлината са елементи, чрез които новата наука си служи като методи за кардинално разрешаване на въпросите в живота. Който разбира свойствата и приложението на тези елементи, той може в пет минути само да стане здрав. Когато гайдарджията вземе гайдата си, достатъчно е само пет-шест пъти да духне в нея, за да

започне да свири. Каже ли гайдата "пиу" - всички започват да се въртят и да скачат. Гайдарджията духне в гайдата си, натисне я и започва да свири. После пак духне, пак я натисне и т.н. Гайдата е неговата любов. Ако гайдарджията разбира правилата и законите на своята гайда, не трябва ли по същия начин човек да разбира законите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух?

Казвате: Все ще дойде време Бог да ни научи на всичко. - Времето отдавна е дошло, вие даже сте закъснели. Вие отдавна трябваше да се научите, как да живеете, а още сте в роптанието и недоволството. И който има, и който няма, и двамата са недоволни; и болният, и здравият са недоволни. Когато болният е недоволен, както да е, но и като болен, той трябва да съзнае, че болестта е благословение за него. Ще възразите, може би, че болестта не е благословение за човека.

Ще приведа един пример от времето на цар Соломон-Ра, да разберете, в какъв смисъл болестта може да бъде благословение за човека. В царството на Соломон-Ра живеел един адепт, който се наричал Баху-Мор. Той бил много добър, но понякога само проявявал голяма сприхавост, и ако нямало кой да го въздържа, би правил големи пакости. Като знаел този негов недъг, учителят му винаги изпращал с него човек, който да му прислужва; когато виждал, че адептът проявявал сприхавост, слугата трябвало да го дръпне за ръката, за да го предпази от пакост или престъпление. Един ден адептът се разгневил толкова много, че щял да убие един човек. Слугата му веднага го дръпнал за ръката, но така силно, че я откъснал от рамото му. Като се видял без ръка, адептът започнал да мисли, де е отишла ръката му и как да я намери. В това време слугата му се навел, взел ръката от земята и казал: Господарю, ето ръката ти. Заповядай, вземи си я! Адептът взел ръката си и я поставил на мястото. Кое от двете е по-

добре: да падне ръката на човека от мястото и, в момента, когато се готви да извърши с нея престъпление, или да остане ръката на мястото си и да извърши с нея престъпление? - Първото е за предпочитане. Благословението е да падне ръката на човека от рамото му, и по този начин да не извърши намисленото престъпление. Следователно, всяка болест, която може да предпази човека от извършване на престъпление, е благословение. Болестта трае малко време. Като свърши работата си, тя заминава. Тогава човек взима ръката си, туря я на мястото и и благодари на болестта, че го е предпазила от престъпление. Красиво е човек да не върши престъпления в живота си! Важно е, обаче, човек съзнателно да не върши престъпления, а не механически да го предпазват.

Един млад момък се сгодил за млада, красива мома. Той често се хвалил на приятелите си със своята годеница, че имала голямо самообладание, че била добра мома. Един ден той поканил приятеля си да отидат заедно на гости при своята годеница и да му я представи. Като отишли, започнали да се разговарят, и по едно време годеницата донесла една табла сладко и кафе да почерпи гостите. Годеникът намислил да подложи на изпит самообладанието на годеницата си, и приятелят му да се убеди в неговите думи. Като дошла при него, годеникът и нарочно я спънал с крака си, и тя изпуснала таблата на земята. Годеницата не казала нищо но мълчаливо събрала чашите и купата със сладкото и ги свалила в кухнята. Като излезли от дома на годеницата, годеникът казал на приятеля си: Виждаш ли, какво самообладание има моята годеница? Наскоро те се оженили. Каква била изненадата на младия човек, когато работата не излязла, както очаквал. Жена му съвсем не била такава, каквато се представяла като годеница. - Де остана самообладанието ти? Де остана твоята кротост? Помниш ли, какво

самообладание показа, когато те спънах и ти събра цялата табла с чашите и сладкото на земята? - Да, това беше пред тебе. Трябваше да слезеш долу да видиш, каква дупка направих на масата от гняв. То беше дъвкане, чудо! Масата знае само, какво направих тогава.

Така постъпват много от съвременните хора. Докато са сами, те се сърдят, заканват се на този на онзи, че ще го убият, ще му отмъстят и т.н. Щом излязат пред хората, представят се тихи, кротки, въздържани. - Не, въпросите не се разрешават така. Това е механическо разрешаване. Това значи да седите като рентиери и да очаквате всичко на готово. Животът иска работа а не седене:

"Изпълнявайте от душа волята Божия!"

"И огорчи се в сърцето си." - Когато се огорчил, същият ден Бог внесъл в живота любовта, като метод за разрешаване на всички кардинални въпроси. Който мисли, че въпросите могат да се разрешават без любов, той е останал няколко хиляди години назад в развитието си, вследствие на което дълго време ще се огорчава в сърцето си. Докато се огорчавате, вие живеете още в своето минало. Щом престанете да се огорчавате и служите на Бога от душа, вие сте в епохата на Христа. Това е диагнозата на вашия живот. Щом се огорчавате, живеете в миналото си. Щом живеете в радостта, вие сте вече в епохата на Христа. И тогава лесно ще решите социалните въпроси. Те са временни задачи, които сами не можете да решите. Помощта ще дойде отвън. За разрешаването си, социалните въпроси очакват добри, благородни, разумни хора, които разполагат с големи богатства, с голямо изобилие. Хамбарите на тези хора ще бъдат толкова пълни, че всички ще могат свободно да ядат и да пият. Социалните въпроси ще се разрешат с изобилие, със здрав и нормален живот. Разрешаването на социалните въпроси е в самия човек. Какво се ползува от разрешаването на социалните въпроси

човек, ако стомахът му е разтроен, дробовете - повредени, или мозъкът в безпорядък? При това положение разрешаването на тия въпроси е механически процес. Обаче, разрешите ли основните въпроси на живота, с тях заедно ще разрешите и социалните. Добрият, богатият човек лесно разрешава въпросите със своите ближни. За добрия, за разумния човек не са нужни закони, които да го заставят да дава. Той знае, как и колко да дава.

И тъй, ползувайте се от дадената диагноза: ако сте недоволни, вие живеете в своето минало; ако сте доволни, вие живеете в епохата на Христа и след Христа - по закона на любовта. Ако работите за Бога от душа, вие сте в настоящето. Всички трябва да работите! Много работа ви чака.

Сега желая на всички следното: когато кажете някоя лоша дума, да излезе мехур на езика ви. Защо? - За да се благословите. Всяка болка е благословение, понеже предпазва човека от престъпление. Когато кажете някоя добра дума, мед и мляко да потече от езика ви.

11. Беседа от Учителя, държана на 14 април, 1929 год.
София - Изгрев

НАКЛАЛИ ОГЪН

"И стоеха рабите и слугите, които бяха наклали огън, защото беше студено, и се грееха: с тях стоеше и Петър и се грееше."
(Йоана 18 :18)

"Наклали огън." Ще кажете, че има празни хора в света, без работа, които кладят огън, седат около него и се греят. Като се каже: "наклали огън", веднага изпъква образ, действие, познато на всички. За да разбере човек онова, което Бог или природата са създали, потребно е знание. И ученият, и религиозният говорят за създаването на света, но разбиранията на единия и на другия коренно се различават. Религиозният разглежда създаването на света като механически процес, а ученият - като еволюционен процес. Религиозният казва, че Бог създал света в шест деня като тия на земята, а в седмия ден си починал. С тази теория свършва създаването на света. Като разглежда теорията за създаването на света, ученият разтегля тия шест деня и казва, че всеки Божествен ден се равнява на хиляди и милиони дни като нашите, и във всеки такъв дълъг ден Бог е създал нещо специално. Значи, мярката, с която религиозният мери нещата се различава от тази, с която ученият си служи. Обаче, лесно може да се възрази и на единия, и на другия. Ако мравите

разсъждаваха за създаването на света и изчисляваха, за колко деня е създаден, те щяха да имат съвършено различна мярка от тази, която ние имаме. И най-видните мравешки философи да правят изчисления, тяхната година коренно ще се различава от нашата. Това показва, че в съзнанието си ние трябва да имаме точно определена мярка за нещата, която да бъде абсолютна и неизменна. Онзи, който иска да знае, как е създаден светът, той трябва да има в съзнанието си абсолютна мярка за изчисление. Който няма пробудено съзнание, той не може да знае, как е създаден светът, нито може да разсъждава по този въпрос. Светът е създаден по някакъв начин, но как е станало това създаване, всеки не може да знае. В съзнанието на човека е отпечатан образа за създаването на света. Ония, които имат пробудено съзнание, само те могат по тия отпечатъци да възстановят цялата история за създаването на света. Само те могат да кажат, преди колко хиляди години и в колко хиляди Божествени години е създаден светът. Действително, светът е създаден в шест деня, но Божествени дни. Всеки такъв ден се равнява на число, съставено от единица и 15 нули. Какво представя седмият ден?

Сега, като говорим за създаването на света, това не значи, че трябва да приемете всичко казано за абсолютна истина. Това е въпрос, който се отнася до съзнанието на човека. Съврѐменните хора се страхуват от истината. Те се боят, да не би по някакъв начин да се разклати, или подрони тяхния авторитет - Библията. Библията е авторитет, създаден от хора, които принадлежат към един народ, а всички знаят, че Бог създаде света, Той създаде и народите, а не човек. Следователно, щом Бог създаде света, Той го създаде според своите шест дена, а не според човешкото разбиране за шест дена. Каквото мнение, каквото тълкуване да се даде за тези шест дена, то все е човешко.

"Наклали огън." - Защо наклали огън? Какво е било времето, когато наклали огъня? Може ли лятно време, по обяд, да се накладе огън, и човек да се грее на него? Като прочете този стих, ученият ще каже, че щом са наклали огън, трябва да е било зимен, студен ден. И Петър, както всички останали, се приближил до огъня и се грял. При това, дето има горение, там непременно става някаква химическа промяна: дървата изгарят и от тях остава пепел. По същия начин хората постъпват и с някои свои възвишени идеи. Те взимат една от възвишените идеи и я подхвърлят на горене, т.е. на разпъване. Съвременните хора се чудят на неразумността на евреите, а сами днес вършат същото: взимат една своя възвишена идея, изпращат след нея един полк римски войници, както е било с Христа, и я разпъват на кръст, като казват: По-добре да умреш ти, отколкото аз. Ако още продължавам да държа тази идея в себе си, от мене човек няма да стане. Така казваше и еврейският народ за Христа. Ако продължаваме да държим този човек между нас, никакъв народ няма да излезе от нас. Ако искаме да станем народ, ние трябва да се освободим от Него. - Сега виждате, че както еврейският народ е постъпил с Христа, така всеки отделен човек постъпва със своите възвишени идеи. Всички хора хулят Иуда Искариотски, без да си дават отчет, че светът е пълен с Иуда Искариотовци - мъже, жени, и деца.

Днес чувате мнозина да отричат идеята за задгробния живот, като непотребна. Те казват, че животът се заключава в ядене и пиене - друго не е нужно. Вярно е, че яденето е необходимо в живота, но ако човек не познава науката за яденето, как трябва да яде и какво да яде, самото ядене няма да го ползува много. Има два начина за ядене: като болен и като здрав. Болният яде ли? - Не яде. Ако яде, неговото ядене е специфично и в строго определено количество. Здравият човек яде умерено и по правилата

на науката за храненето. Ще кажете, че не трябва да се яде много. - Много или малко, но ще ядете. Яденето изключва думите "много и малко". Ядене ще има, но нито ще е много, нито ще е малко. - Колко трябва да ядем? - Това всеки сам ще си определи. Като разсъждавате по този начин, ще видите, че Евангелието има за вас смисъл дотолкова, доколкото вие се проникнете в съзнанието си от желанието да си отговорите на въпросите, защо сте дошли на земята и каква е целта на вашия живот. - Дошли сме на земята да бъдем щастливи. - Това е идейна работа, Ако някой може да бъде щастлив на земята, той заслужава похвала. - Аз искам да стана богат човек. - Ако успееш да станеш богат човек, ти можеш да се наречеш гениален. - Аз искам да свърша науките си в най-скоро време. - Ако успееш в това, ти ще имаш уважението на всички добри хора.

Мнозина искат да бъдат богати, учени хора. Питам: колко души има, които от създаването на света досега са запазили своето богатство и своята ученост? И богатството и учеността са временни неща. Следователно, да желае човек временни неща, това показва, че в него има нещо недозряло. Ако на такъв човек говориш за задгробния, за вечния живот, той ще се уплаши и няма да слуша, какво му се говори. Действително, съвременните хора се страхуват от задгробния живот. Те се държат здраво за живота на земята, и по никой начин не искат да го напуснат. Какво хубаво има в техния живот? Животът на съвременните хора е затвор, карцер, дето се налагат наказания. Кой човек на земята е свободен? Достатъчно е да го хване една болест, и той влиза веднага в затвор. Закони има в тия затвори. За да смирят затворниците, пазителите на затворите взимат от време на време камшик и им казват: Какво сте надигнали главите си? Съвременните хора не мислят за Бога, те мислят само за болестите си. Де кого срещнат, ще му говорят за господин

"ревматичко". С масълце го мажат, бани и масажи му правят, но този господин не си отива. Той използува условията на живота и казва на домакина, когото е посетил: Сега ти ще работиш, а аз ще живея. Седи господинът на готово и само тегли пари от банката. Кредит има човекът. Тъй щото, това, което наричате болест, не е нищо друго, освен теглене пари от банката. Болестите представят трудните условия, в които човек изпада. Учените казват, че болестите се дължат на разни микроби, на разни утайки в организма на човека. - И това е вярно: и микроби има, и утайки има, но голямото зло седи в неразбиране на живота.

Ще приведа два примера от живота, които се случили във времето на цар Соломон-Ра. Първият пример се отнася до един от видните философи по това време, който щял да загуби живота си за своята идея. Той имал идеята да разбере, кога и преди колко милиона години се е явило Божественото съзнание в света. За тази цел всяка сутрин, преди изгрев слънце, той излизал вън от града на чист въздух, избирал хубаво място всред природата, сядал някъде и с часове размишлявал върху въпроса, който го интересувал. По това време зефирът се любувал на една от своите ученички, едно малко, нежно цветенце. Като видял възлюбената си стъпкана, зефирът се разгневил и казал: Аз ще дам един добър урок на философа да помни, как се тъпчат малките цветенца. Втори път, когато дойде да размишлява, ще знае вече, как да се движи, какво да прави. Зефирът се разфучал, започнал да шиба по лицето философа, но последният се усмихвал доволно и си казвал: Чуден ден е днес! Никога не съм изпитвал такава приятност. Този лек зефир ме гали нежно по лицето, разхлажда ме и ми дава възможност по-добре да размишлявам. На другата сутрин философът минал по същия път, и като погледнал към земята, видял малкото

стъпкано от него цветенце. Той се навел, изправил го и продължил пътя си, като казал: Чудно, как не съм видял това цветенце още вчера, че да го изправя! Тогава бях зает с много работа, нищо не виждах. Като видял това, зефирът казал: Ето, дойде умът в главата на този философ, и затова изправи погрешката си. Философът направил една погрешка в своя трактат, а именно: написал името на Бога с проста буква. За изправянето на тази погрешка му помогнали зефирът и неговата възлюбена, като го навели на мисълта за Божественото съзнание.

Вторият пример се отнасял до един от видните поети, който живял също тъй във времето на цар Соломон-Ра. Този поет се вдъхновил от идеята да възпее красотата на вселената, на слънцето. За тази цел той се качил един ден на една планина, застанал между две канари и оттам решил да възпее красотата, да я излее в стройна, хубава поезия. В това време двете канари се любили помежду си. Като видели поета между тях, двете канари пожелали да го помилват, да го погалят, да му се порадват малко. Тъкмо извадил перо и книга да пише, двете канари се приближили една до друга, притиснали го и се отдалечили. Добро било за канарите, че могли да изкажат любовта си, но поетът дълго време помнил тази любов. От любовта на канарите четири ребра на поета били счупени. След това той отишъл в една гостилница да яде, но понеже усещал силна болка от счупените ребра, не могъл нищо да хапне. Не му стигало това, но против него било заведено дело, че си позволил да наруши спокойствието на двете канари, които се любели.

И тъй, когато някой страда, трябва да знае, че той, като поета, е развалил мира на някои, които се любят. Поетът седнал между двете канари да пише своята поезия. Те искали да го помилват, да му се порадват, да му напомнят за себе си. Какво лошо има в тяхното милване? От

гледището на невидимия, на духовния живот, четирите ребра на поета не били счупени, но влезли в разговор с него. Като влязъл в гостилницата, те започнали да му говорят, вследствие на което той трябвало да слуша, какво му говорят, и не могъл нищо да хапне.

Сега на вас оставям да преведете дадените образи: философът, зефирът и неговата възлюбена. После преведете, кой е поетът у вас, канарите, както и разговорът, който се е водил между поета и четирите ребра. В тези два примера изпъкват няколко противоречия. За да се справите с противоречията, трябва да знаете, че те се дължат на особеното съчетание на нещата. Понякога човек се намира в съчетанието на зефира и цветето, а понякога - в съчетание с твърдата материя, с която не може да се справи. Понякога идеите на човека са толкова твърди, че той не може да ги асимилира, а някога са толкова възвишени, че той не е готов да ги приложи, вследствие на което те произвеждат върху него обратни резултати.

"Наклали огън." Всеки човек трябва да има в себе си накладен огън. Накладеният огън представя възвишените чувства в човека, т.е. проявите на любовта. Любовта може да произведе в човека два различни резултата: от една страна, тя може да събуди съзнанието на философа, да разбере красотата и величието на Божественото в света; от друга страна, тя може да събуди съзнанието на поета, който иска да възпее красотата в природата, застанал между канарите, и по този начин да го доведе до състояние да не яде. Защо поетът не може да яде? - Защото от любов канарите му счупили четири ребра. Оттук вадим следното заключение: всички хора, които не могат да ядат са ходили да възпяват красотата между канарите, вследствие на което четири ребра им са счупени. Значи, всички хора, които страдат, са първокласни поети, пишат отлични поезии. - Каква полза от тези поезии, когато имаме четири

счупени ребра? - Не са счупени ребрата ви, но са проговорили. Няма по-хубаво нещо от това ребрата на човека да проговорят. Ако настоявате на това, че ребрата ви са счупени, туй показва, че не разбирате алхимическите закони. Които разбират тия закони, те никога не могат да чупят ребрата си. Кой може да чупи ребрата на водата? Кой може да разклаща нервната система на въздуха? Или кой може да чупи краката на светлината? - Никой не може да направи тия неща. Ще кажете, че светът е лош. - Това е ваша концепция, ваше специфично разбиране. - Дали светът е лош или е грешен, това е по отношение на вас, но не и по отношение на Бога. Когато създавал света, Бог имал велика идея. Дали човек се ражда или умира, това са два еднакво важни процеса. За Бога умирането на човека е нещо подобно на изливането на вода от стомната. За нас е неприятно изливането на водата, защото стомната остава празна, но за Бога не е така. - Защо умираме? - Защо изпразвате стомната? Хората искат да се месят в работите на Бога, но те нямат право да вършат това. Какво Бог върши, това не е наша работа. Как се е създал светът, това никой досега не е узнал и няма да узнае. Не само досега, но и след милиарди години този въпрос ще остане неразрешен и за най-видните философи. - Защо не може този въпрос да се разреши? - Понеже той представя определена величина, която се намира в постоянно движение. Ако измервате една величина, която е в покой, вие ще намерите нейните по-важни точки. Обаче, ако тази величина е в движение, по никой начин не можете да намерите нейните главни точки. Такава величина представя въпросът за създаването на света. Не мислете, че Бог седи на едно място. Като не знаете, как Бог работи, вие искате да фотографирате тази абсолютна величина, да разберете Божиите планове и намерения.

Съвременните хора искат да знаят, каква е била идеята

на Бога за създаването на света. - Идеята за създаването на света, това си ти самият. - Какво нещо е доброто? - Доброто това си ти. - Какво нещо е злото? - Злото това си ти. Злото и доброто, това е самият човек. Ако злото не съществуваше, човек никога не би могъл да разбере доброто. Човек познава доброто от злото. Следователно, злото е подбудителна причина за проява на доброто. Това се потвърждава от стиха в Писанието: "Всичко, каквото се случва на онези, които любят Бога, се обръща на добро." Това се отнася за онези, които любят Господа. За Господа е казано: "Ще се весели Господ в делата си." Това значи, когато човек стане умен и благодарен, Господ ще се весели, че човек, малкото същество, което Той е създал, разбира Божиите закони и ги изпълнява.

Съвременните хора - хората на 20 в., не трябва да живеят като ония на миналите векове. Хората на миналите векове живяха, както разбираха. Хората на 20 в. имат по-правилни разбирания и трябва да живеят според тях. Обаче, сегашните хора не живеят според своите разбирания, но според разбиранията, които са имали в миналото си. Че е така, вслушайте се, какво говорят младите. Срещате някой млад, който казва: Баба ми дядо ми живяха по този начин, и аз ще живея като тях. И аз ще остарея като тях. Значи, този човек туря старостта в своето бъдеще. Той туря дядо си отпред, а бъдещето си отзад. Този млад човек мисли да се осигурява за черни дни: да събира пари, да си направи къща, да се ожени, да има деца, да има кой да го гледа на старини. - Какъв е този идеал? И ученият говори по същия начин. Той наблюдава Слънцето Венера, Юпитер, и като престане да наблюдава, започва да пише теории за тях, да изкара бели пари за черни дни. И поети пишат, и философи пишат, с намерение да спечелят нещо, да изкарат бели пари за черни дни. Някой пише любовно писмо на един банкер, че жена му е

болна, че децата му са малки още, няма кой да ги гледа, нямат хляб за ядене и т.н. Банкерът отговаря на това любовно писмо със сто лева помощ. После пише на втори банкер, описва положението си още по-плачевно. Банкерът му изпраща двеста лева помощ. Колко такива любовни писма трябва да напише този човек, за да осигури живота си? След всичко това този човек ще каже, че е свободен. Според мене, свободен човек е само онзи, който работи. Докато работи, човек е свободен. Щом престане да работи, той изгубва свободата си. Съвременните хора мислят точно обратно: Те считат, че докато работят, са заробени; щом престанат да работят, те стават свободни. Кой може да се нарече свободен: умрелият лъв, или живото куче? - Живото куче е за предпочитане пред умрелия лъв.

Следователно, колкото да е малък някой човек, щом работи, щом мисли и чувства, щом има стремеж към нещо велико, той има цена, каквато и най-видния философ в света. Хората се хвалят със съчиненията на някои поети, писатели, философи или учени. Де седи цената на тези хора? Ако Библията има цена и до днес, това не се дължи на пророците, които са я писали, но на онзи велик Дух, който ги е подтикнал да пишат и им е диктувал, какво да пишат. Много пророци са писали тази книга, а в същност един е Духът, Който им диктувал, да пишат. Питам: възможно ли е човек да напише една книга с един пръст и с една ръка? Тъй щото, и Свещената Книга не може да бъде написана с един пръст и с една ръка. Тя е писана с всичките пръсти на ръцете и на краката. Тя е писана с очите, с ушите, с устата с космите на главата - всичко е взело участие в написването и. Това значи, че Библията е написана от един Дух, Който е диктувал на мнозина да пишат. Каквото Първичният човек е казал на Иезекиила, това и той е писал. Има един човек в света, който никога не е съгрешавал и не съгрешава. Той е Първичният човек.

Първичният човек е Христос, Който казваше на Петра: "Скрий ножа в ножницата си! Задачата, която Бог ми е дал, аз ще я разреша." "Тури ножа в ножницата си!" - Това значи: впрегни ума си на работа и мисли!

"Наклали огън." - Кога наклали този огън? - Когато съдили Христа. Следователно, когато страда човек, огънят му е запален и гори. Щом огънят на човека гори, от него може да излезе нещо. Ако огънят на човека не гори, той няма никакви страдания. Мнозина се оплакват от огън, а не знаят, че докато имат огън, те са човеци. Днес всички хора си мерят температурата, и ако забележат, че тя се увеличава с един, или с два градуса от нормалната, започват да се страхуват, мислят, че са болни. Човек може да живее и с температура 40 и над 40 градуса, но само ако не се страхува. При сегашните условия хората са стигнали само до 37 градуса температура. Качи ли се температурата им над 37 градуса, те вече губят присъствие на духа си. Какви хора са тия, които живеят при толкова низка температура? Какво би било положението на хората, ако те биха могли да живеят при 4000 градуса температура? Щастие е за човека да разполага с такава висока температура! Ако на краката и на ръцете на такъв човек сложат железни букаи и срещу него изпратят цял полк войници, какво ще стане с тях? Всички войници ще избягат, и ще остане той сам, свободен от букаи, от всякакви ограничения. Не е лесно да излезете срещу такъв голям огън. - Може ли да се живее при температура от 4000 градуса? - И при сто хиляди градуса може да се живее. И при 35 милиона градуса може да се живее. Понеже съвременните хора живеят при 37 градуса температура, това показва, че те са още бебета. Ще каже някой, че е голям философ. - Да, ти си философ на 37 градуса. - Аз съм голям математик. - Ти си голям математик на 37 градуса. - Аз съм баща. - Баща си ти, но на 37 градуса. Какво може

да се направи при тази температура? - Нищо особено не може да се направи. Наистина, и при тази температура е направено много нещо, но в сравнение с високата температура, за която говоря, вие минавате за малки деца. Човек постепенно трябва да привиква към все по-висока и по-висока температура, защото ще дойде ден, когато той ще живее в огъня, в температурата на светлината. Тогава той ще диша светлината така, както днес диша въздуха.

Днес всички говорят за страданията, които Христос е преживял. Христос страда, наистина, но чрез страданията Той победи вътрешния страх в себе си и стана герой. Всеки човек трябва да страда, да мине през големи изпитания, да победи вътрешния страх в себе си. Само по този начин той може да стане герой. Докато не победи вътрешния страх, човек не може да стане никакъв герой, никаква дълбочина не може да развие в себе си. Някой казва, че има силна вяра, но щом температурата му се повдигне над 37 градуса, той започва вече да се плаши. Каква е тази вяра, която не може да издържи над 40 градуса? Ако искате да познаете Бога, да опитате силата Му, това може да стане, като температурата ви се повдигне над 40 градуса.

"Наклали огън." - Като се намираше в трудни положения, Христос се уединяваше на специално място и там се молеше. Обаче, противниците му и там не Го оставяха сам. Те дохождаха при Него да Го изкушават, да внасят смут, съмнение в душата Му - по този начин да разслабят Неговия тил. Те Му казваха: Празна работа е Твоята, нищо няма да излезе от нея. Много реформатори се явиха като Тебе, но нищо не направиха. Казвам: И вие ще бъдете изложени на същите изпитания, но ще видите, че въпросите на живота не се разрешават така. Под влиянието на тези изкушения вие ще се усъмните в Бога, ще се разколебаете в Него и ще започнете да питате, съществува ли, наистина, Бог, или не съществува? Ние

можем да поставим въпросите на живота на вътрешен опит, на проверка. Като се убеди в законите, които управляват живота, човек ще види, че всичко, каквото желае, е постижимо: каквито болести да го нападнат, той моментално може да се излекува. Дали сиромашията ще го налегне, дали някакви мъчнотии ще го сполетят, той ще бъде в състояние да ги преодолее. Ако човек може да се излекува в един момент, това говори за неговото будно съзнание. Колкото по-мъчно може да се излекува човек, толкова по-слабо е развито неговото съзнание. Всичко зависи от степента на развитието на човешкото съзнание.

Същият закон се отнася и до възкресението на човека. Мнозина очакват възкресение и мислят, че то ще дойде по някакъв външен начин, само по себе си. - Добре е, ако така дойде възкресението, но фактите говорят друго нещо. Един виден англичанин отишъл в Индия между белите йоги, които вървят по Христовото учение, да се учи между тях. Тези йоги, тези Бели Братя в Индия разполагат с истинско, положително знание, което, обаче, пазят свещено не го дават на кого да е. Този англичанин придобил изкуството да става неуловим, лесно да се освобождава от затвор, от всякакви ограничения. Като го проследило английското правителство помислили, че е някакъв шпионин и го затворили. Какво било учудването им, когато още на другия ден видели, че стаята, в която го затворили, била празна. Хванали го отново и пак го турили в затвор, но сега поставили десет души стражари, добре въоръжени, да пазят. Сутринта още влизат в стаята, но стаята пак празна. Като видели това, решили да го закарат в Англия, там да го затворят. Но и в Англия се случило същото. Той оставил едно писмо до английското правителство със следното съдържание: Не правете повече опити в това направление. Колкото да ме затваряте, не можете да ме задържите в затвора. Аз имам работа, която

непременно трябва да свърша. Оставете ме свободно да завърша мисията си.

Питам: ако затворят някого от вас, как ще излезе от затвора? Той ще пише писма до министрите, до царя, да моли за освобождение. Обаче, човекът на положителната вяра сам излиза от затвора. Той не очаква да дойде някой отвън да го освободи. Някой казва, че е православен. - Щом си православен, можеш ли сам да излезеш от затвора? - Не мога. - Щом не можеш, ти си от тези православни, които очакват помощ отвън. Трябва да дойде някой отвън да те извади от затвора. Друг казва, че е евангелист. - Щом си евангелист, можеш ли сам да излезеш от затвора? - Не мога. - Ти си евангелист, който не можеш сам да излезеш от затвора. Срещам едного, който казва, че е от новото учение. - Можеш ли сам да излезеш от затвора? - Не мога. - Щом не можеш сам да се освободиш, ти не си ученик на новото учение. Учениците на новото учение сами могат да излизат от затвор, сами се освобождават. Онзи, на Когото служите, може да ви извади от затвора, и според случая, да ставате невидими, или видими. Всеки трябва да се стреми към това - да служи на Бога, и Бог да го освобождава от трудните положения в живота му. Това значи, че всеки сам трябва да излезе от затвора. Туй е най-лесното нещо в света. На небето и малките деца могат да излизат сами от затвора. Малките деца на небето от две годишна възраст започват да пишат поезия. На земята пък възрастните хора разглеждат въпросите, защо трябвало Христос да пострада, как щял да се спаси света и т.н. - Спасението не е механически процес. Той е вътрешен процес, свързан с невидимия свят. За да се спаси, всеки човек трябва да бъде във връзка със Христа, с Първия човек, за Когото се казва, че е Баща на човечеството. Свещено е името на Христа, на Първия човек. Не е така със съвременния човек. Той е изгубил светостта на своето име, защото е предпочел

живота на смъртта пред този на възкресението.

Съвременните хора са отделили физическия от духовния живот в себе си, вследствие на което са изгубили връзката си с Първата Причина. Един ден, когато пред тях се разкрият и двата свята, те ще видят връзката между тях и ще разберат, че може да се живее едновременно и във физическия, и в духовния свят. Казва се, за един от съвременните английски писатели, че след смъртта на своя единствен и любим син, той се отказал от писателството си и се предал на разговор със своя син от невидимия свят. Той могъл по някакъв начин да фотографира сина си от невидимия свят и казал за себе си, че се намира под ръководството на своя син. Докато синът бил на земята, бащата го ръководил и възпитавал; щом заминал за онзи свят, синът вече ръководил и възпитавал баща си в духовно отношение. Според схващанията на съвременните хора, когато близките им заминават за онзи свят, връзката между тях се прекъсва. Напротив, когато хората заминават за онзи свят, връзките им с техните близки стават по-тесни, отколкото, когато са били на земята. Човек по-лесно може да се разбере със заминалите за онзи свят, отколкото с тия на земята. Ще кажете, че това са вярвания. - Така е за вас. Ние не сме за вярванията на хората; ние държим за положителната наука, за положителните знания. Според тази наука вие можете да се съобщавате писмено или устно с вашите близки, които са заминали за онзи свят, както се съобщавате днес с ваши близки и познати, които са заминали временно за Америка, Германия или Франция. Затова, именно, Христос казва на учениците си: "Отивам да ви приготвя жилище." Значи, на онзи свят ще се съградят жилища, че като отидат хората там, да има де да живеят.

Красив е онзи свят! Който влезе в онзи свят, той не желае да се върне отново на земята. Когато светията види

красотата на онзи свят, от любов към хората той пожелава пак да слезе на земята, да им покаже, как да живеят, за да намерят и те пътя към онзи свят, да влязат там и да се радват на неговата красота и величие. Докато всички хора не отидат на онзи свят, нищо не може да се очаква от тях. Докато живее в нечист въздух, болният никога няма да оздравее. - Какво трябва да направи, за да оздравее? - Да влезе в чистия въздух на онзи свят. Когато струи от този чист въздух влязат в дробовете на човека, той ще придобие в себе си една Божествена идея, която ще го обнови и повдигне. Ако очите на някого се отворят за невидимия свят да види красотата, която съществува там, какво ще направи той? - Ще тръгне от къща на къща да разправя какво е видял. Какво ще кажат хората за него? Ще кажат, че този човек е малко смахнат, или че нервната му система е разтроена. Питам: ако този човек сам може да излезе от затвор, смахнат ли е? Ако той свободно седи в пещ, нагрята до 4000 градуса, смахнат ли е? Нека ония, които не минават за смахнати, излязат сами от затвора, или нека влязат в пещ, нагорещена до 4000 градуса и излязат от нея неповредени. Така се изпитват нещата, а не на думи само. Историята ни дава ред примери за хора, които сами са излизали от затвор, които са влизали в огнена пещ и са излизали от нея неповредени.

Съвременните хора се гордеят със своята култура, със своята философия и наука, като считат, че те са дошли до върха на своето развитие. - Не, те се самозалъгват. Съвременната култура още не е онази, която предстои да дойде. Съвременната наука и философия са за децата. Хората не подозират даже, каква наука, каква философия съществува. Те ще дойдат в бъдеще. Който иска да се домогне до тази велика наука, до това велико верую, той трябва да влезе в Божествения свят, да разбере смисъла на живота. В този свят човек може да намери Великото

Начало на живота, да чуе Неговия глас, да Го извика и да му се отговори, както майката се отзовава на вика на детето си. Няма по-велика радост за човека от тази, да се обърне към своя Велик Баща, и Той да му отговори. Можете ли след това да наречете този човек захласнат? - В захласването, именно, седи щастието на човека. Бедният се радва, когато се захласне в парите. Голият се радва, когато се захласне пред витрината на някой магазин с дрехи. Гладният е щастлив, когато се захласне пред трапезата, на която е сложено ядене. Ученикът е доволен, когато се захласне в някоя книга. Без захласвания животът няма смисъл. - Ама моят живот е строго определен. - Според мене, по-строго определени величини от костите на умрелите няма. Животът е неопределена величина. Съзнанието е неопределена величина. Умът, сърцето са също така неопределени величини. В неопределените величини промените стават бързо, но тия промени се хармонизират една с друга.

Като говоря за духовния, за Божествения живот, с това не отричам земния, но казвам, че земният живот, със своите противоречия и страдания, може да се осмисли от Божествения. При светлината на слънцето всичко се вижда ясно; при лунната светлина, нещата не се виждат ясно. Ето защо, когато влезете в гостилницата с един сребърен лев, Божественото у вас ще го превърне в златен и ще се нахраните добре. Какво можете да направите днес с няколко книжни, или сребърни лева? - Нищо не можете да направите. Обаче, Божественото в човека е в сила да превръща нещата - от неблагородни да ги превръща в благородни, простите метали да превръща в злато. Ще кажете, че това са приказки от "Хиляда и една нощ" и не искате да се занимавате с тях. - Не, това са реални неща. Човек може да преброди цялата земя без пари. - Как? - Самата земя е пълна със злато и скъпоценни камъни.

Може ли при това положение, при такова богатство човек да умре гладен? - Как ще намерим това богатство? - Там е изкуството. Който има любов към Бога, той разполага с Божествената наука, с изкуството да намира злато в природата. Щом го намери, то е за него. Този човек разполага не само с богатствата на природата, но и с богатствата на всички добри хора на земята.

Съвременните хора търсят причините и последствията на нещата, за да издигнат страданията. - Не, задачата на човека не е тази. Задачата на съвременния човек е да влезе във вътрешна връзка със цялото човечество. При най-големите страдания и изпитания човек трябва да знае, че не е пигмей да се огъва, да скърби, да плаче, но трябва да се радва, че му дават условия да разреши известна трудна задача. Не е лошо да плаче, да скърби, и да пъшка човек, но това трябва да става музикално. Само хората не страдат. И животните страдат и пъшкат като човека, като благородните дами, госпожи и госпожици. Обаче, светът не се нуждае от госпожици и госпожи, светът се нуждае от деви. Под думата "деви" се разбира онази степен на развитие на човешкото съзнание, когато човек при никакви условия на живота не може да се опетни, не може да се подкупи, нито изкуси. Каквито богатства да му предлагате, той по никой начин не се изкушава. Всички същества, които са дошли до тази степен на развитие в съзнанието си, се наричат "деви". Оттам ние употребяваме изразите "девствен човек, девствени гори". Често употребяваме думите "чист и свет". Думата "свет" се поддава на окисление, когато думата "дева" не се подава на никаква промяна. Дева подразбира съзнателна връзка с Първата Причина. В българския език думата "Бог" има двояко значение. Когато кажете, че вярвате в Бога, хората мислят, че са вързани, че умът им не е свободен, че са ограничени хора, затова, именно, учените заместват тази дума с думата

природа, която е във възходящо състояние. Ето защо, днес трябва да се намери ново име за Бога. Това име съществува, но хората трябва да го намерят. Това име е свещено и не може да се произнася. Само онзи може да го произнесе, който има непрекъсната връзка с Бога. Привилегия е за човека да има име. Когато извикате някой ваш приятел, или приятелка на име, те веднага се обръщат към вас, и са готови на всякакви услуги. Всички, които имат имена, са записани в регистрите на хората. Всеки трябва да носи такова име, което да не се повтаря. - Някой казва, че се нарича Петър, Драган или Здравко. - Кой не е Петър в България? Дето се обърнете, на Петър ще попаднете. Един ли е Драган, един ли е Здравко в България? Човек трябва да носи такова име, което никой друг да няма. Запример, кой може да носи името на светлината, освен тя самата? Като кажете вода, вие разбирате само онова вещество, което утолява жаждата и носи живот в себе си. Като кажете въздух, разбирате онова вещество, което освобождава. Като кажете светлина, разбирате особен род енергия, която дава простор. Като кажете земя, вода, въздух и светлина, разбирате особен род качества, които са вложени в тези четири елемента. Техните специфични качества представят основа, върху която всеки отделен елемент се крие.

Следователно, всеки човек трябва да има една свещена дума, на която да разчита. С тази дума човек не може да разреши социалните въпроси, защото в Божествения свят такива въпроси не съществуват. На земята съществуват социални въпроси, защото хората са неразумни още. Обаче, съществата в Божествения свят са разумни, те имат правилни отношения помежду си. За тях не съществуват никакви социални въпроси. Когато някой каже, че е гладен, всички хора го разбират, защото се намират почти на еднаква степен на развитие. Каже ли се,

обаче, нещо от Божествения свят, хората не го разбират. Колкото да се стремят към разрешаване на социалните въпроси, хората трябва да разберат, че тези въпроси по никой начин не могат да се разрешат външно. Те се разрешават в съзнанието, по вътрешен път. Богатият трябва да има високо съзнание, да е готов по любов да разреши икономическия въпрос, да знае, че блага та в света са общи, и всеки има право да участва в тях. И сиромахът трябва да има високо съзнание, да не прави разлика между богати и сиромаси. В Божествения свят не съществуват богати и сиромаси, учени и прости. Там съществуват само мъдреци. И там има разлика между същества та, но само когато се отнася до работата, която те извършват. Когато някое от същества та в Божествения свят свърши една маловажна, дребна работа, те го считат за велик, учен дух, защото тази малка работа в голямото, във великото дело е толкова важна, колкото и големите работи. Това същество е в състояние вече да създаде цяла вселена. Каквато работа да свършите в Божествения свят, тя се цени еднакво, защото усилията са еднакви. Обаче, на земята не е така, понеже тук се работи с различни величини и различни мерки.

"Наклали огън". - Знаете ли, какво ще стане с вас, ако не можете да накладете в сърцата си огъня на любовта? Достатъчно е да излезете през някой студен, зимен ден вън, за да замръзнат краката и ръцете ви. Де ще намерите този огън? - Този огън се крие във вашите възвишени мисли, чувства и постъпки. Тези мисли, чувства и постъпки са огънят, който ще ви помогне да се справите с мъчнотиите, с неблагоприятните условия на живота. Ще кажете, че това е вярно за вярващите, но не и за безверниците. Питам: човек безверник ли се е родил? - Не. - Вярващ ли се е родил? - Не. - Човек се е родил с вяра в положителното в живота. Веднъж дошъл на земята, човек вярва, че ще

живее; той вярва, че ще стане учен; той вярва, че ще стане богат. Значи, човек се е родил с естествен стремеж към постигане на известни неща. Общественият живот представя импулси за човека, да има към какво да се стреми. Семейство, общество, народ, цялото човечество, както и космосът с материални, външни обекти, създадени за възпитание на човека. Запример, четете по книгите, какво се говори за луната, за слънцето, за разните планети. Някои учени казват, че на луната има живот, а други отричат това. И едните и другите не могат с положителност да докажат своето твърдение. И Фламарион, който беше напреднал дух, казваше, че на луната има живот, но и той се страхуваше да твърди с положителност това, което знаеше. Животът на луната е съществувал преди този на земята. Съществата там са по-учени, по-културни от хората на земята. Хората на земята са деца по отношение на съществата, които живеят на луната. Някои ще кажат, че или има живот на луната, или няма. Обаче, има един закон, който гласи: Природата не търпи празни пространства. Оттук вадим заключение, че всички места в природата са населени. Значи, навсякъде, на всички планети живеят същества, които се различават едни от други по устройство на организма си. Това е много естествено. Различните климатически условия създават различни форми, различни организми. Понеже слънчевата система се намира още при неблагоприятни условия, затова и съществата, които живеят на луната, се намират под кората и, а не на нейната повърхност. Когато слънчевата система влезе в благоприятни условия, жителите на луната ще излязат на повърхността и, и там ще *продължат своя живот. Те ще започнат да дават сили* на хората от земята и ще влязат по някакъв начин в общение.

"Наклали огън." - В прочетената глава се говори за

страданията на Христа, за Неговото съдене. И днес още хората говорят за страданията на Христа, но няма защо да говорят по този въпрос. Днес Христос не страда, хората страдат, хората се разпъват едни други. Като не разбират Христа, хората страдат, а заедно с тях и Христос страда от съчувствие. Преди две хиляди години още Той показа на хората, как трябва да живеят, но те не Го разбраха. Христос каза на учениците си: "Чашата, която Отец ми дава, да я не пия ли?" Чашата, това е задачата, която Христос трябваше да реши. Той я прие, не се отказа от нея и правилно я реши. След това Христос каза на учениците си: "Идете да проповядвате, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." Днес и учени, и религиозни хора пишат за Христа и казват, че Той е възкръснал и седи отдясно на Отца. И до днес съществува спор между религиозните, дали Христос е на земята, между хората, или на небето, между ангелите. Църквата подържа, че Христос е отдясно на Отца. Сам Христос е казал за себе си: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Оттук се вижда, че Той слиза на земята, между хората. Кое от двете е верно, оставам всеки сам да си отговори.

Сега, на вас оставям да преведете тези въпроси от гледището на духовния живот. Що се отнася до мнението на църквата по този въпрос, това не трябва да ви интересува. Вие се интересувате от въпросите за душата, за съзнанието. Когато разрешите тези въпроси правилно, сами по себе си ще се разрешат и социалните въпроси. Ще дойде някой да пита, до кога ще боледува, кога ще се освободи от сиромашията и т.н. Лесно може да се отговори на тези въпроси. Докато престъпвате Божиите закони, вие всякога ще боледувате, всякога сиромашията ще ви гази. - Кога ще се оправят работите ни? - Когато поумнеете. - Няма ли край това тежко положение? -Никакъв край няма. - Ами тогава, какво трябва да правим? - Ще учите

- нищо повече. - Животът ни е много къс. - Вие сами го скъсихте. Бог ви беше дал дълъг живот, и днес от вас зависи да продължите живота си.

Сега като слушате да ви се говори по такъв начин, казвате: Вярно ли е всичко, което ни се говори, или не е вярно? - Лесно можете да проверите истинността на моите думи. Турете ги във вода, разтворете ги и вижте, дали са сладки, или горчиви. Ако са истинни, те ще бъдат сладки. Имате пелинова вода и захарен разтвор. Трябва ли да спорите за вкуса на тия два разтвора? Няма защо да спорите. Опитайте ги и се произнесете, кой от двата разтвора е захарният. Има неща, които са абсолютно верни. Като ви говоря за тях, те дават добри резултати. В тях се крие истината, а истината освобождава човека. Казано е в Писанието: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и всичката си сила." - Ако толкова възлюбите Бога, вие чудеса бихте направили. Защо хората днес не успяват? - Защото любовта им към Бога е микроскопическа.

Преди години се срещнах с един български пчелар, който отглеждаше пчели. Като ме видя, той се оплака, че работата му не върви добре. Цели 20 години вече, как се занимава с пчелите, но нищо не е спечелил. Сега търси някакъв нов начин за отглеждане на пчелите; ако и този път не спечели, ще ги напусне. Аз му казах, че мога да му помогна в тази работа, но с условие да определи една част от кошерите си за Бога. - Чудно нещо! Каква нужда има Бог от тия кошери? Щом се учуди на това, аз му казах: Твоята работа е свършена вече. Какво стана после? - Същата година измряха всичките му пчели.

Следователно, когато иска да успее в някаква своя идея, или в някоя работа, човек непременно трябва да пожертвува нещо за Бога. Който не е готов да пожертвува нещо за Бога, той не може да очаква никакъв резултат.

Ако лозето не се обреже, може ли да даде добри плодове? Ако нивата не се разоре и посее, може ли да очаквате от нея жито? След всичко това хората очакват резултати, надяват се на успех. Да се вярва в добрия успех, без да се е употребило труд, работа, това не е вяра, но суеверие.

Всички хора говорят за любовта, и аз говоря за любовта. Обаче, когато говоря за любовта, аз имам пред вид проявата на любовта само в даден момент. Любовта трае само една секунда. И секунда да трае любовта, тя е велика, мощна сила, но хората са я изопачили така, че днес едни други не си вярват. Дойде някой външен човек при мене, завари ме на обяд, когато се храня. Иска да се срещне, да поговори с мене, и аз го поканвам да седне. Той седне на стол близо до мене и ме пита: Това ли само ядеш? - Това. - Ама много проста храна е тази. Защо не си опражиш няколко яйца, или не си свариш малко мляко? Навярно пред хората ядеш тази проста храна, а когато останеш сам, ще си опражиш яйца, или ще си сготвиш нещо по-мазничко. - Точно така. Както мислиш, така постъпвам. - Хайде, остани тука на обяд, ще ти приготвим, каквото искаш: пържени яйца, пържени картофи - с една дума, ще те нагостим добре. Като дойда у вас на гости, ще искам да ми приготвите печена пуйка, пълнена с ориз, шестгодишно вино и т.н. Той ме поглежда, не знае, да вярва ли, или да не вярва. - Не, светът по този начин не може да се оправи. Хората трябва да имат доверие помежду си, да се разбират. Те трябва да се обичат, да вярват едни на други.

Когато говоря за яденето на хората, не ги съдя, но казвам, че колкото кокошки, или пуйки е изял човек в живота си, на толкова кокошки и пуйки ще служи. Колкото агнета е изял в живота си, на толкова агнета ще служи. Такъв е законът в природата. Нарушеното равновесие трябва да се възстанови. Следователно, вие сте свободни да ядете, каквато храна искате, но ще знаете, че за всичко

това ще плащате със слугуване. - Дотегна ни да слугуваме. - Който се е отегчил от слугуването, той не може да бъде ученик на любовта, ученик на Божественото учение. Божественото учение е същината на нещата. Вие трябва да се запознаете с Божията любов в правия и смисъл, тъй щото да дойдете до положение във всеки човек да виждате Бога, т.е. да виждате доброто. Човек има две страни: външна, физическа страна и вътрешна - духовна, с която, именно, можете да се разбирате. Външният човек, това е неговата крива, изопачена страна, а вътрешният, това е красивата страна на човека.

"Наклали огън." - Когато всеки човек накладе своя огън, тогава животът му ще се осмисли. Тази мисъл искам да оставя у вас. Ще кажете, че Христос е страдал. - Христос е страдал, за да ви покаже своята любов, своите знания, да ви даде идея, как можете да се свържете с Бога, да започнете новия живот, в който да реализирате своите добри желания. Всеки човек има желания, копнежи, които иска да реализира. Каквито да са тия желания, само Божественото в човека може да му даде сила да ги реализира. Никому не казвайте желанията си, докато не ги реализирате. Докато не излезете от затвора, никому не казвайте, че можете да направите това. Христос никому не каза, че ще възкръсне, но като възкръсна, цели 40 дена говори на учениците си. От две хиляди години насам Христос не е престанал да говори на човечеството. Някои вярващи казват, че са видели Христа.

Един ден отидох в дома на един български свещеник. В това време на вратата похлопа един калугер, който обикалял цяла България, и помоли свещеника да му даде пет лева, защото изпаднал, нямал пет пари в джоба си. Свещеникът го покани в дома си, нагости го добре, но пари не му даде, каза, че нямал пари. Калугерът благодари на свещеника и си замина. След това аз казах на свещеника:

Знаеш ли, кой беше този калугер? - Не зная. - Той беше Христос, дегизиран. Той дойде да види, как работиш, но ти не Го позна. - Как не знаех това нещо? Ако знаех, че Христос ме е посетил чрез този калугер, не пет лева, но хиляда лева щях да му дам.

И тъй, докато човек не срещне Христа и не Го познае, от него нищо не може да излезе. Щом срещне Христа и Го познае, той коренно се изменя: мощна сила прониква в душата му, здравето му се подобрява, чувствата и мислите се повдигат в по-висок свят. Това е от една страна. От друга страна, в живота на човека настава известно влошаване, което, в края на краищата, ще го изведе на добър път. Тъй щото, когато Христос дойде на земята, Той ще донесе най-голямото нещастие, но и най-голямото благо. Той ще донесе страдания, но ще донесе и радости. Той ще донесе смърт, но ще донесе и живот. Здравето е за разумните хора, а болестите - за неразумните; сиромашията е за разумните хора, а богатството - за неразумните. Който има богатство и не знае, как да го употребява, той е товарно животно. Богатството, което е дадено на човека, представя задача, която той правилно трябва да реши. На всеки човек в света са дадени блага, които на място трябва да използува. Ако ги използува на място, той се благославя.

"Наклали огън." - Желая и вие да накладете огън, да срещнете Христа, и да Го познаете. Идването на Христа не е физически, външен процес. Няма по-велико нещо от това, да имате един приятел в лицето на когото да виждате Христа. Това значи, винаги да разчитате на този приятел. Този приятел ще внесе в съзнанието ви светлина. Това е състоянието, което учените, както и религиозните наричат "просветление на съзнанието, или светлина на съзнанието." Благословение е за човека да срещне поне веднъж в живота си Христа и да Го познае. Ако няколко пъти Го срещне,

толкова по-добре за него. Една среща, един разговор с Христа, внася голяма светлина в ума и съзнанието на човека.

Съвременните хора се оплакват от недоимък в пари, в здраве, в знания. - И Христос не беше богат. Ще кажете, че Той поне в духовно отношение беше богат. Като слезе на земята, Христос остави парите на банкерите, те да се разправят с тях, а за себе си задържа сърцата на хората. Христос абсолютно не се занимаваше с банкерство, обаче, държи точна сметка за сърцата на хората. Каквито са сърцата на хората, такива са и банкерите. Но Христос познава методите и законите, чрез които може да отваря касите на банкерите. Има ред примери в живота, от които се вижда, как американци, англичани, германци и други народи са започнали вече да отварят касите си. И българите са започнали вече да отварят касите си, макар, че не са много щедри. Милосърдието в тях още не е добре развито. Ако отидете на гости в дома на някой българин, всички около него ще казват, че е много щедър, но ако ви даде пари на заем, с години ще разправя, че ви услужил. В това отношение човек трябва да се освободи от тази слабост.

"Наклали огън." - Христовото учение носи този огън - огънят на любовта. Това учение носи вътрешна свобода, към която всеки се стреми. Това учение иска от всички народи да направи един народ, какъвто в същност съществува. Един народ съществува в света, а не много народи. Той е Божият народ, съставен от хора с високо, Божествено съзнание. Когато всички съзнания в света се сплотят около хора с Божествено съзнание, тогава светът ще се оправи. Светът се нуждае от умни, от добри хора. Тези хора няма да убиват, да затварят своите управници, своите министри. Всеки министър ще носи в себе си Божествено съзнание и ще бъде проникнат да служи на народа си от любов, а не на себе си. В съвременните

държави, като дойдат някакви катастрофи, на първо място считат министрите и управниците за главни виновници. - Ако е въпрос за злото, всички хора са виновни; и за доброто всички са виновни. Когато някой греши, нека няколко души съсредоточат доброто си желание към него да му помогнат. Щом възприеме тяхното добро желание, той ще се почувствува подкрепен и няма повече да греши. Направете следния опит. Когато някой студент отива на изпит, нека близките му съсредоточат към него своето добро желание да издържи изпита си. Студентът ще се почувствува подкрепен и ще издържи изпита си. Обаче, ако няма никаква подкрепа, той може да пропадне. Майка, която иска да роди добро, разумно и здраво дете, тя непрекъснато трябва да държи тази идея в ума си. Каквото дете желае майката, такова ще роди. От майката зависи, какви да бъдат децата и.

Религиозните казват, че за да успява, човек трябва да вярва в Бога. - Не е достатъчно само това. Мина времето вече на това суеверие. Лесно е да каже човек, че вярва в Бога. Сега хората не се нуждаят от суеверия, но от онази положителна вяра в живота, свързана с Първата Причина. Само тази вяра, само този живот може да уреди работите на хората във всяко отношение. Някои казват, че не вярват в нищо. - Аз зная, кои са причините, дето казват, че не вярват в нищо. Като се натъкнат на страдания и противоречия, от които не могат да излязат, те изгубват вярата си. Щом излязат от тия противоречия, вярата им се възстановява. Аз зная, какъв е цярът на хората. При това, този цяр струва пари, но от хората се изисква добро желание да го приложат. Съвременните камари изработват ред закони, един от друг по-добри, но положението на народите не се подобрява. - Защо? - Високо съзнание се изисква от всички. Ако всички хора работеха безкористно и от любов, те щяха лесно да изправят своя народ. Обаче,

днес всеки гласува за себе си, всеки иска своите работи да изправи, да получи добра служба. Питам: как е възможно всеки човек да заеме добра и високо платена служба.: един е орач, друг - копач, трети - каменар и т.н. Няма нито едно органическо същество в света, без служба. Всеки човек на земята носи някакъв чин на службата, която изпълнява. При това всеки е добре платен. И най-малките чиновници, каквито са бръмбърчетата, са добре платени - на всяко бръмбърче се плаща 25 милиона английски лири годишно. Животът, енергията, която се дава за сърцето и за ума на човека, както и за неговата физическа сила, струва милиони и милиарди лева. Като не знае и не може да прецени богатствата, които му са дадени, човек не може правилно да ги използува. Ако хората имаха съзнание за количеството енергия, която е вложена и в най-малкия бръмбар, те биха вършили с нея чудеса.

Съвременните хора не подозират даже, какви чудеса върши природата. Те мислят, че някога, в миналото само, са ставали чудеса. - Не, и сега стават чудеса. Между всички народи има учени, които правят големи чудеса. В книгата на Седира се говори за един от великите адепти, който в разстояние на половин час могъл да спаси от смърт една туберкулозна, която била в третия период на болестта си. Не само това, но и по-големи чудеса се вършат днес: умрели възкръсват, болни от неизлечими болести оздравяват и т.н. - Какво се изисква за това? - Хората трябва да се повдигнат, да се проникнат от положителната, от научната вяра, за да се освободят от терзанията в живота. - Каква идея има майката, когато ражда? - Единствената идея, която има майката, когато ражда, е да роди здраво и дете. - После? - Да бъде това дете щастливо. Следователно, същата идея имаме и ние в живота си: да живеем, да бъдем здрави и щастливи. Това значи: да придобием Божията Любов, да имаме вяра във

Великото и да си помагаме взаимно, да не бъдем в тежест едни на други. Както човек живее за себе си, така трябва да живее и за другите. В това седи свободата на живота.

Тези дни едно обикновено селско куче се приближи към мене и ме погледна право в очите. Донесох парче хляб и му го подадох. Макар и гладно, то ме погледна изпитателно, като че искаше да разбере, за него ли е този хляб, да не би да има някаква грешка. Тази постъпка на кучето говори за благородството на характера му. Тази черта ще му помогне да се издигне по-скоро. Други кучета, като вземат парче хляб, бягат по-скоро да се скрият някъде, да не им вземе някой хляба.

Питам: сегашните хора нямат ли поне толкова вяра и благородство, като това куче, да се освободят от своите смущения и съмнения и да се уверят в съществуването на Бога? Да се съмнява човек в съществуването на Великото Начало на живота, да живее в сляпа вяра, това значи да е прекъснал връзката с си с великата Любов. Какво ще дойде за този човек? - Наистина, няма по-голямо нещастие за майката от това, да изгуби любовта на сина си. От това гледище, ако хората изгубят своята вяра и любов към Първата Причина, към Бога, и Той съжалява. Като вижда безверието и безлюбието на хората, Той не съжалява, защото знае, че ще бъдат изложени на големи страдания. В който ден се върнат към Бога, всички кардинални въпроси ще се разрешат изведнъж. Това не значи, че няма да имат страдания - ще имат страдания, но те ще бъдат сладки, приятни страдания. Такива страдания лесно се носят.

Сторете крачка напред! Ще кажете, че вие знаете тези неща, вярвате в Бога, любите Го и т.н. - Щом кажете това, веднага ще ви сполетят различни болести, изпитания и страдания за да ви изпитат. Ако имате вяра и любов, лесно ще разрешите тези въпроси. Ще хванете болестта и ще и

кажете: Знаеш ли, кой съм аз? Знаеш ли, кой е моят Бог? Болестта ще каже, че твоят Бог е и неин. Онзи, в Когото ти вярваш, и тя вярва. След това ще започнете да се разговаряте с болестта приятелски, докато ви напусне. Всяка болест не е нищо друго, освен един ангел, дошъл при вас с цел да обърне вниманието ви с някое от своите добри качества. Щом го видите, всичко забравяте, но докато не сте го видели още, вие го наричате с някакво специфично име, според научната медицина. - Това е алегория, на която трябва да разберете вътрешния смисъл.

Сега да оставим алегориите настрана и да се спрем върху любовта, която разрешава всички мъчнотии в живота. В който момент човек почувствува най-малката любов в себе си, всички връзки, които до това време са го ограничавали, се разкъсват, и животът му започва да се подобрява. Щом е така, всеки ден увеличавайте любовта си, да можете да късате връзките, които ви ограничават. Докато живеете на земята, все ще има нещо да ви ограничава: и като спите, и като ставате и лягате, и като ядете, и като се обличате. Това показва, че в света съществуват сили, които противодействуват на човешкото щастие. Някои наричат това противодействие "старият човек". Други го наричат "тъмни сили, черен век, черна магия" и т.н. Когато съзнанието на човека не е будно, тези сили го свързват и му противодействуват. За тези сили е писано и в Свещените книги. Казва се за Буда: Когато помислил, че е разрешил въпросите на живота и изпаднал в блаженство, Буда веднага се намерил в обятията на астралната змия, която го стегнала така силно, че едва не счупила ребрата му. Скоро той се окопитил, дошъл в съзнание и се смалил толкова много, че лесно се измъкнал от обятията на тази змия. Само смирението било в състояние да избави Буда от нещастието, в което изпаднал.

Сега желая на всички, които днес ме слушате, да

разрешите задачата си така, както Христос на времето си реши своята.

12. Беседа от Учителя, държана на 21 април, 1929 год.
София - Изгрев

МОМЧЕТО МИ

"Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." (Матея 8:8)

Най-важното нещо в живота е първата стъпка. Защо? - Защото, каквато е първата стъпка, такива ще бъдат и последващите. Това е неизбежен закон в природата и в живота. Първата стъпка, първата мисъл, първото чувство, първото желание определят посоката на човешкия живот. Обаче, докато съзнанието на човека на е пробудено, не може да се говори за първа стъпка, за първа мисъл. Щом съзнанието на човека се пробуди, може вече да се говори за първа стъпка, за първа мисъл. Първата мисъл, първата стъпка, която иде след пробуждането на съзнанието, определя посоката на живота на даден човек. Следователно, първият подтик, който стимулира човека към работа, е определящият. От първия подтик може да се познае, дали даден човек ще сполучи в една работа, или няма да сполучи. От първия подтик в човека положително се знае, какво може да стане от него. Но всеки не може да знае това. То е достояние само на мъдреца, а не на невежия. Каква е разликата между учения, т.е. между мъдреца и невежия човек? - Мъдрецът знае, какво може да стане от всяко нещо, а глупецът не знае това. Значи, глупец е онзи човек, у когото съзнанието не е пробудено, и той се заблуждава само от външността на временния непробудения живот. В този случай може да се приложи българската пословица: "Едно живо куче е за предпочитане пред сто умрели лъва." Аз взимам тази

пословица в друг смисъл: Един беден човек е за предпочитане пред сто фалирали търговци. Един беден човек, но приятел, е за предпочитане пред сто фалирали търговци, но неприятели.

И тъй, първият подтик, първата стъпка определя посоката на живота, а от посоката зависи, каква основа ще постави човек. Ето защо, всяка сутрин, когато става, човек трябва да постави основа в живота си. Не мислете, че само веднъж се поставя основа в живота. Мнозина мислят, че като поставят веднъж основа в живота си, всичко се свършва. Така е само за онзи, който не мисли. Животът не е нещо механическо; животът е вечен. Щом животът е вечен, и основата, която човек поставя е също така вечна. Понеже основата в живота е жива, тя е подложена на постоянни промени. Основите на земния живот не претърпяват никакви промени. За да станат някакви промени, трябва да настъпят известни катаклизми в този живот. Вследствие на това, къщите ви ще се съборят и трябва да се поставят нови основи. Въпреки това някой ще дойде при вас да се хвали, че турил основа на къщата си. Питам: твоите работи наредени ли са? - Не са наредени. - Щом работите не са наредени, ти нямаш никаква основа в живота си. - Ама аз съм турил основа на свето образование, разрешил съм задачите си. - Решил ли си задачите на своя живот? - Не съм ги решил. - Щом не си решил задачите на своя живот, нямаш никаква основа.

Положението на съвременните хора е подобно на онова, в което се намирал един слуга, който бил сакат с едната си ръка и с единия си крак. Обаче, в ума на този слуга се загнездила мисълта, че той бил даровит художник. Той започнал да рисува във въображението си отлични картини, да ги излага пред света. Представял си, как дохождали хора да ги гледат; как вестниците писали за неговите картини, хвалили го, и той се прочул пред целия

свят за много даровит художник. Като се огледал натук-натам, пак се видял в първото си положение, на беден слуга, сакат с една ръка и с един крак. Във въображението му имало безброй картини, а отвън, в действителност - нито една. Съвременният свят е пълен с такива художници. Когото срещнеш, виждаш, че е с високо мнение за себе си. Не е лоша тази черта, но за да оправдае своето високо мнение за себе си, преди всичко човек трябва да се освободи от ограничителните условия на своя живот. За да стане слугата даровит художник, първото нещо, което се иска от него е да развърже ръката си и крака си, да ги освободи от връзките. Ако може сам да направи това, добре; ако не може сам да го направи, трябва да потърси някой да му помогне.

"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Често хората се обръщат към силния на деня и казват: Кажи само реч, и тази работа ще стане! Съвременните хора не успяват в живота си поради техните понятия, поради техните схващания за нещата. Въпреки всичко това хората на 20 в. мислят, че имат правилни схващания за живота. Действително, някои от тяхните схващания са по-правилни от тия на миналите поколения, но тези схващания не могат да се сравняват със схващанията на поколенията, които ще дойдат след хиляда години. Знаете ли, какво ще представяте, ако след хиляда години се явите в света с вашите възгледи за живота?

Сега ще приведа един разказ за живота и обичаите на хората от царството на Соломон-Ра. В това царство хората имали обичай да се поздравяват с езика си, като го изплезвали навън, а не както сега - с ръцете си. Значи, за да се поздравят, трябвало всеки да изплези езика си навън. Така трябвало учениците да поздравяват учителите си; така трябвало пасомите да поздравяват своите пастори, духовните си ръководители; така трябвало, обикновените

хора да поздравяват учените и философите. Един от най-видните философи по това време бил някой си Хамиба, тъй аз го наричам. Който иска да знае, какво е било същинското му име, нека се порови в аналите на миналото, и като го намери, да го преведе на български. Според мене, името Хамиба се дава на човек, който мисли, че е философ, но още не е завършил своята философия. Един ден, като се разхождал из града, той срещнал една от най-красивите моми на царството, каквато никога до това време не е виждал. Тази мома минала покрай него и не изплезила езика си да го поздрави, както бил обичаят. За да се спазва този обичай, бил издаден закон, според, който, всеки неизпълняващ обичая, се наказвал с десет годишен строг затвор. Като видял, че красивата мома не го поздравила, философът се намерил в чудо, какво да прави. Ако не се оплаче от нея, достойнството му, като виден философ, се накърнявало. Най-после той подал оплакване до царя, в което съобщавал, че най-красивата мома в царството му не изпълнила обичая, не го поздравила с езика си. Царят издал заповед да се тури тази мома в затвор за десет години, но запитал философа да обясни, коя е причината, задето момата не се подчинила на този обичай. Философът не могъл да каже, коя е причината за непослушанието, което красивата мома проявила. Понеже, той не могъл да даде обяснение за причината на този факт, царят осъдил и него на десет годишен затвор. В това време един прост, но разумен човек се явил пред царя и казал: Аз зная причината, задето красивата мома не поздравила философа с езика си. От рождение още тя има един недостатък на езика си. Езикът и е недоразвит, къс, вследствие на което не може да го изплези навън. Той рязнал малко езика и, освободил го и наскоро езикът израснал. Тогава момата казала: Аз ще изправя погрешката си. Срещнала философа, изплезила езика си и го

поздравила. С това съдът отменил решението си: Нито момата останала в затвора, нито философът.

На много от съвременните хора езиците са недоразвити, недорасли. Мислите ли, че има език онзи, който обича да хули, да злослови по адрес на хората? Според мене, само онзи човек има език, който може да говори сладко. Онзи човек, който е започнал да си служи с лоши думи, след време неговият език непременно ще се *парализира. Езиците на всички хора, които пишат и* говорят лошо, в бъдеще ще се парализират, ще се намерят в положението на красивата мома. Които не вярват, след 10-15 години те ще проверят тази истина. Те ще срещнат хора без езици, които ще мязат на риби; най-малкото, което ще ги сполети, е че като заминат за другия, за астралния свят, тези хора ще се превърнат на риби. Там ще ги пекат, ще ги ядат, без да могат да си изкажат мъките и страданията.

Ще кажете, че като заплашваме хората по този начин искаме да ограничим злото. - Не, ни най-малко не искаме да ограничим злото. Ние насърчаваме доброто, а не ограничаваме злото. От злото ние не се интересуваме. Когато някой върши престъпление, това ни най-малко не ни интересува. Когато някой върши добро, това ни интересува. Ние се интересуваме от учения човек, а не от невежия. Същият закон срещаме и в природата, както и в отношенията на Бога към хората. Бог абсолютно не се интересува от глупавите и от лошите хора. Какво пишат вестниците, това ни най-малко не интересува Бога. Не само Той, но и напредналите същества даже не се интересуват от вестникарските дисертации. Вие можете да ги считате за учени работи, но те гледат на тях като на обикновени съобщения, без никаква научна дълбочина и достоверност. Каква наука е тази, която не просвещава умовете на хората? Или каква религия е тази, която не

внася любов между хората и не ги обръща към Бога? Това са човешки измислици, човешки изобретения, които заблуждават хората. Под думата наука ние разбираме съвкупност от идеи, които са излезли от Великото Начало на Живота. Лъжата пък е кал, която е излязла от обущата на хората. Човешките обуща създадоха лъжата в света. За да познаете, какъв е някой човек, вижте, като влиза в къщи, дали си изчиства обущата, или не. По това ще познаете, дали този човек е готов да говори истината, или не. Ако изчисти обущата си и така влезе в къщи, той ще говори истината; ако не ги изчисти, той носи лъжата в себе си. Много хора носят нечисти обуща по наследство, по предание. Ако присадите едно дърво с дивачка, след време това дърво ще даде плодове на дивачката. Кой е причината за това? - Причината за това е самата дивачка. Счупете присадката и веднага ще видите истинското дърво. Счупете дивите присадки на дървото, и веднага ще видите истинския човек. Всичко в света трябва да се постави на изпит.

Съвременните хора се намират в епоха, през която нищо няма да остане неизпитано, непроверено. Животът на хората, външно и вътрешно, ще бъде подложен на такива разтърсвания, каквито стават в домовете по Велик ден. Цялата къща по Велик ден се пречиства. Защо умират хората и какво става с тях след смъртта им? Някои учени твърдят, че мозъкът на умрелия не остава в пръстта, но напреднали, учени същества го взимат, анализират го, да видят, какви благородни мисли и чувства са занимавали този човек. В Божествената лаборатория има списъци, в които вписват всичко, което се отнася до мозъка на дадени лица. В тия списъци четете: мозъкът на еди-кой си свещеник, владика; мозъкът на еди-кой си учен човек; мозъкът на еди-кой си княз, или цар; мозъкът на еди-коя си слугиня и т.н. И срещу всяко име следват резултати от

направената анализа. От тези анализи се вижда, какво липсва на всеки човек. Значи, има с какво да се занимава човек. Сега ни учат, че като умре човек, ангели дохождат, взимат го и на ръце го занасят на небето. - Ние имаме само един такъв случай - с бедния Лазар. Три пъти анализираха мозъка на Лазара и след това го занесоха в лоното на Аврама. Обаче, когато умря богатият, който цял живот яде и пи, не го занесоха в лоното Аврамово, но го изпратиха в мястото на мъчението. - Какво ще стане с нашите богаташи?

Аз не говоря за богаташи, които не вършат волята Божия; аз не говоря за сиромаси, които крадат и лъжат. Аз имам пред вид онези сиромаси, в ума на които не минава мисъл за кражба и лъжа. Тези сиромаси са големи простаци, защото не знаят да лъжат, нито да крадат. Такъв човек аз наричам беден, сиромах, и нищ духом. Всеки човек, на когото езикът е дълъг и реже надясно - наляво, той не е беден, не е нищ духом. Той е първокласен богаташ, т.е. човек, богат с грехове. Този богат човек ще отиде при онзи, за когото Христос е казал, че ще бъде изпратен в мястото на мъчението.

Като говоря за мъчението, мнозина запитват, има ли такова мъчение, или няма. Аз не говоря за физическо мъчение, което всички хора са опитали и познават, но говоря за вътрешното мъчение, което малцина са опитали. Ще кажете, че такъв огън, за който се говори в Писанието, не съществува. - Този огън, за който се говори в Писанието, не е физически, защото човек изгаря на физически огън. Огънят, на който богатият горял хиляди години и не изгорял, е от съвсем друго естество. Този огън коренно се различава от физическия. Защо е трябвало богатият да гори на този огън? Защо той не каза на Аврама: Отче Авраме, покажи ми начин, как да изправя греховете си! Защо не се разкая и не потърси начин да изправи греховете

си, а пожела да изпратят Лазаря при него да облекчи положението му? И в мястото на мъчението богатият прояви своето старо аристократство и каза на Аврама: Нека бедният Лазар дойде при мене. Той ми дължи нещо, за което трябва да ми бъде признателен. Какъв по-голям срам за мене от този, той да седи в мястото на блаженството, а аз - при тези лоши, тежки условия! - Тези са вътрешните причини, заради които богатият искал да доведат Лазара при него. Аврам му отговорил: Лазар не може да дойде при тебе. Има неща, които ви делят. - Състоянието на богатия не може да се смени със състоянието на бедния; състоянието на грешния не може да се смени със състоянието на праведния. Това е бояджилък. Господ не е бояджия. Той е разумно същество. Казвате, че Бог е добър, милостив, може да ви направи добро. Ако хората можаха да се боядисват тъй лесно, пръв аз щях да ги боядисам. Нямаше да оставя човек в света да греши. Но невъзможно е човек да се боядисва, както и когато пожелае.

Сега, като говоря за богат и за беден човек, аз разбирам друго нещо. Под думата "богат" разбирам разумен човек. И под думата "беден, сиромах" пак разбирам разумен човек. И двамата са разумни, но на различни длъжности. Каквато длъжност да се даде на разумния човек, тя е почетна длъжност. И цар да е, и последен слуга да е, за него това е едно и също нещо. Пред Бога, пред възвишения морал няма абсолютно никаква разлика между цар и слуга. Докато сте на земята, вие ще се лъжете от различните служби на хората. Ако царят изпълнява честно службата си на земята, той е почитан и уважаван от всички; ако слугата изпълнява службата си честно и почтено, той е почитан и уважаван от всички. В този случай и двамата са на почетни служби, без абсолютно никаква разлика. Царят е почетен като цар, а слугата - като слуга. Ако царят не изпълнява честно своята длъжност като цар, той ще

стане слуга. Ако слугата изпълнява честно своята служба като слуга, той ще стане цар. Следователно, всички сегашни слуги са кандидати за царе, но при условие да изпълняват службата си честно и почтено. Като предвижда това, Писанието казва, че ние сме свещени царе за Бога. Някой казва: Аз не мога да бъде цар. - Какво представя царят? Какъв е произходът на думата "цар"? Всеки може да стане цар, но не в някоя голяма държава. Всички можете да станете царе, но в малки държави. Запример, всеки шоп в България има своя държава. Шопът нарича колибата си своя държава. Някой има една стая на разположение - той е цар на тази стая. Вървиш по пътя и около тебе няма нито един човек - ти си цар, ти си господар на този път. Лесно е да бъдеш цар, щом твоята мисъл в даден случай е права. Като мисли само, че е цар, всеки може да бъде един честен, разумен цар. Щом всички хора са излезли от Бога, не са ли те царски синове? Вие мислите и вярвате, че сте Синове Божии, но ако ви кажат, че като царе можете да бъдете Синове Божии, вие се съмнявате. Мислите, че сте създадени по Бога, но ако ви се каже, че като Синове Божии сте царе, вие пак се съмнявате. Според мене, ако при сегашните условия не можете да станете царе, това значи да се огрешите. При сегашните условия няма служба на земята, от която човек да не се огреши. Които заемат служби при сегашните условия, те трябва да бъдат разумни хора, със здрав, силен гръбнак и с убеждения.

"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее!" Съвременното човечество се намира в болезнено състояние. Почти всички хора боледуват, почти всички хора са нервни и казват: Това е неврастения. Всеки се оплаква, че е нервен, че не може да издържа. Ако подложите някой човек на глад, да не яде два-три дена, той веднага започва да се оплаква: Гладен съм, не мога да издържам, ще умра от глад. Защо ме измъчвате толкова? - Чудно

нещо! Има паяци, които по шест месеца седят гладни и не се оплакват. Мечките цяла зима прекарват без храна и не се оплакват, а като погладува два-три дена, човек веднага започва да се оплаква, че ще го уморят от глад. Кой ще го умори? Това, което уморява човека, е в самия него, а не в хората. Хората са само външни фактори, външни условия. Каквото човек мисли, това става. Ако мисли, че гладен ще умре, така ще стане. Всички хора на 20 в. все от глад умират. Покажете ми един болен, който да не е умрял от глад. И цар, и владика - всички умират от глад. Като заболеят, хората казват: Не можем вече да ядем. - Коя е причината за това? - Няма какво да ядат. Докато са в това положение, за тях няма ядене. Те не могат да възприемат Божествения нектар, с който възвишените същества се хранят, вследствие на което нишките на техния живот се скъсват, и те умират гладни. Хлябът седи пред болния, но той няма импулс в себе си да посегне към него; той няма сили да отвори устата си, а стомахът му няма разположение да работи. Божественото начало заставя човека да яде и сладко да яде. Ето защо, като яде, човек трябва да благодари на Бога. Какво правят съвременните хора? - Наредят се пред трапезата и започват да ядат: едно, второ, трето, четвърто ядене. Слугите слагат и вдигат едно ядене след друго, но господарите пак остават недоволни. Това недоволство произвежда цели скандали и крамоли между хората. В какво седи вашата философия за яденето? Ще кажете, че яденето е един от най-постоянните процеси в природата, вложен от самата нея, от най-древни времена. Този процес съществува в природата още с проявяването на живота. Когато хората скъсали връзката си с този процес, смъртта започнала да действува върху тях по правилен начин. Човек постепенно е изгубвал своята мисъл, своята сила, докато най-после се намерил или в положението на Лазара, или в положението

на богатия.

Стотникът, който разбирал закона, се обърнал към Христа с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Този човек не беше нито правоверен, нито израилтянин. Той беше езичник. Обаче, този езичник се обърна към Христа с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." С други думи, той каза на Христа: И аз имам власт да заповядвам на слугите си. На едного казвам: Дойди! - и той дохожда; на другиго казвам: Иди! - и той отива. Каквото заповядвам, това става. Следователно, ако и Ти кажеш само реч, момчето ми ще оздравее. Питам: отде знаеше този човек, че Христос има такава сила в себе си, че каквото да каже да стане? Ако в сегашните времена излекувате някого, ще кажат, че тук е употребена някаква магия, или някаква лъжа. В днешния материалистически век, каквото направиш, все ще го обяснят с някаква лъжа, с някаква хитрина. В днешния критически век не може да се допусне друго чудо. Едно време, когато спиритизмът се яви на сцената, правеха различни фотографии и обясняваха явяването на духовете като етерни излъчвания на човешките мисли, които се изразяват в полуматериални форми. По този повод учените създадоха различни теории. Някои казваха, че единственото нещо, което съществува в света, е човекът. - Как се създаде тази теория? Нека тези учени обяснят, как се създаде тялото на човека, как се създаде неговия мозък, неговата нервна система. Всичко в човека е разумно направено. Как се създаде човешката форма? Кое застави Бога да създаде човека? - Има ред причини, ред теории за създаването на човека, но ние не поддържаме онази механическа теория за създаването на човека от пръст. Бог взел пръст, направил от нея човек, вдъхнал в ноздрите му, и той станал жива душа. Тази теория е за децата, а не за възрастните.

Ще приведа един пример от съвременната аритметика.

Казвате, че 5х5=25. Значи, вземате две числа, умножавате ги едно на друго и получавате трето число: 5х5=25. Как получихте числото 25? Ще кажете, че работата е много проста. Отде дойде двойката? Като умножавате 5х5, сигурни ли сте, че тези две числа са еднакви? Представете си, че едната петорка означава пет философа, всеки от които е родил по пет деца. Ще кажете, че философите не раждат деца. Според мене философите раждат. Всеки трактат по известен въпрос, всяко съчинение, което е написал философът, не е нищо друго, освен негово дете. Пет философа по пет деца, правят 25 деца. При това, знае се от аритметиката, че могат да се събират само еднородни числа. Право ли е това? Всички тия 25 деца еднакво даровити ли са? И самите философи еднакво даровити ли са? Голяма разлика има между петте философа, както и между техните деца. Защо ги умножаваме тогава? В аритметиката е лесно: 5х5=25. Двойката в числото 25 показва, че на това число не достига нещо. Ако 25 души образуват едно дружество, в скоро време между тях ще се създадат раздори, недоразумения. Само числото 2 е в състояние да изглади техните недоразумения. Какво представя двойката? Двойката означава женския принцип. Двойката показва, че в банкерството, в търговията е нужен кредит. Ако нужният кредит не съществува, банката ще фалира. Следователно, който знае този закон, той никога няма да вложи парите и в банка, или в кредитно дружество, основано от 25 члена. Числото 25 показва на човека: Не влагай парите си в банка, съставена от 25 члена, защото, в края на краищата, ще получиш само 25% от вложената сума, а останалите 75% ще хвръкнат.

Този закон съществува и в човешките мисли и чувства. Дойде ти някаква идея на ума, и ти започваш една работа, без да знаеш ще успееш ли в тази работа, или няма да

успееш. Ако разбираш законите, ще знаеш, какви ще бъдат резултатите на започнатата от тебе работа. Който не разбира законите, той изпада в суеверие. Суеверието произтича от факта, че когато се натъкнеш на някаква Божествена идея, вие не я прилагате на време, вследствие на което, вместо добро, излиза зло. Следователно, всякога, когато правим добро не на време, ражда се зло; когато правим зло на време, ражда се добро. Когато правим зло не на време, винаги остава зло. Има друг закон в света, според който две злини винаги раждат едно добро.

Този закон се проверява навсякъде в живота. Вземете следния пример: на едного казали обидна дума. Тази дума го засегнала толкова много, че той се върнал у дома си, взел револвера си и тръгнал да отмъщава. Като вървял из пътя, спънал се, паднал на земята и счупил крака си. Занесли го в дома му, извикали лекар да му превърже крака. Дълго време лежал на легло и прекарал големи мъчнотии. За да прекара по-леко мъките и болките на счупения крак, близките му донасяли да чете Евангелието и различни философски книги. По този начин той се обърнал към Бога. Когато оздравял, той си казал: Благодаря на Бога, че счупих крака си. Ако не бяха ме обидили, аз нямаше да счупя крака си и нямаше да се обърна към Бога. А сега, макар че счупих крака си, обърнах се към Бога. - Тук имаме пример, в който две злини раждат едно добро. Това не е абсолютно правило, нито абсолютен закон. Че злото в света работи за доброто, това е изключителен закон. Значи, от всички страдания, от всички препятствия, които се случват в живота ви, крайната цел на Битието е да произведе добро. Така е за умния, за добрия човек, но за глупавия, за лошия не е така. Оттук можем да извадим следното заключение: всеки човек, който е склонен към доброто, той непременно е заболял. Този човек е паднал на пътя, счупил крака си и лежи на легло. Страданията,

който прекарва на леглото, са причина да се обърне към Бога.

"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." - Като оздравее, то ще стане човек, способен да помага на хората. Като четат този стих, съвременните хора го тълкуват, че Христос излекувал това момче физически, т.е. излекувал тялото му. - И сегашните лекари лекуват тялото на човека. Тогава, какво повече е направил Христос? И сегашните лекари лекуват през пространството, както Христос е направил. Болният е на километри далеч от лекаря си, но той го лекува. Какво повече е направил Христос? В странство има цели общества, които лекуват през пространството. Има заведени дела против онези, които лекуват по този начин, но понеже няма закон, който да ги съди, те се освобождават. Съдията казва: Този човек не е виновен, и го освобождава. И Христос е лекувал по този начин, затова стотникът се е обърнал към Него с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее. И аз имам власт да заповядвам. Казвам на едного от слугите си: Иди! - и отива. На другиго: Дойди! - и дохожда. И ти можеш да направиш същото. Кажи само реч, и аз ще ти бъда благодарен." И зачуди се Христос на неговата вяра. Този човек беше езичник.

"Кажи само реч, и в бъдеще момчето ми ще се измени." Ако някой съвременен християнин отиде при Христа да се помоли за болното си момче, какво ще каже? Той ще каже: Господи, кажи само реч, да се излекува момчето ми, да поживее малко на земята. Питам: ако животът на това момче се продължи, за да натрупа повече грехове, защо му е този живот? Да се излекува момчето, разбирам да се внесе равновесие в неговия ум, благородство в неговото сърце, сила и подем в неговата душа и в неговия дух. Съвременните религиозни наричат това състояние покаяние. Хората се покайват и в съдилищата, помиряват

се, но това не е покаяние. Така се покаял един циганин, който се давил в реката. Като се намерил в трудно положение, той се обърнал към свети Никола с думите: Моля ти се, свети Никола, помогни ми да се избавя. Имам малки циганчета, няма кой да ги гледа. Ако ми помогнеш да изляза на брега, ще ти запаля една голяма свещ, човешки бой. В това време покрай реката минавал един човек, видял, че някой се дави и се моли за помощ. Той влязъл в реката и спасил циганина от удавяне. Като се видял на другия бряг на реката, циганинът казал: Свети Никола, ти си богат и свят човек; защо ти е моята свещ? Ето, дрехите ми се измокриха. Отде ще взема толкова пари за свещ? Халал да ти е, че ме избави!

Съвременните хора се смеят на този циганин, но техният живот, от единия до другия край, не е ли подобен на този на циганина? Не се ли намират и те в същото положение? Кой от вас не обещавал, че това ще направи, онова ще направи, но като излезе на сухо, вън от реката, казва: Свети Никола, аз имам малки циганчета, пари нямам за свещ. Защо ти е тази свещ? Небето и без моята свещ ти свети. Аз се намирах в голямо затруднение, когато ти обещах, но виждам, че не мога да изпълня обещанието си, пари нямам. И сега хората обещават, но не изпълняват. От всички се изисква здрава, положителна мисъл, а не обезсърчение.

Сега, като говоря така, не искам да кажа, че не сте добри, но в работата, която човек върши на земята, все ще направи някаква погрешка. Ако не внимава, ако съзнанието му не е будно, и светията може да направи погрешка. Най-малко с очите си човек може да сгреши. При това, този грях е толкова малък, че никой не би го подозрял. Ако минете покрай къщата на някой богат човек и му завидите, или пожелаете къщата му, като отидете на онзи свят, само за тази мисъл, за това

пожелание, вие ще бъдете на мястото на богатия. За да не сгрешите, като минете покрай къщата на богатия, кажете: Господи, дай здраве и сила на този човек, да поживее повече, да се порадва на богатството си и да помага на бедни и страдащи. Така трябва да каже разумният, а неразумният ще въздъхне и ще пожелае за себе си къщата на богатия. Ето, две хиляди години се минаха от времето на Христа, и всички минавате за вярващи, за посветени, но като се натъкнете на някакво изкушение, въздъхвате. Някога сте силни, минавате покрай изкушението, но не се подавате. Някога, обаче, сте слаби, подавате се на изкушението и не сте готови да признаете погрешката си. - Не, ще се върнете при богатия и ще речете: Тук, на това място, пред твоята къща сгреших. Пожелах твоята къща, завидях ти, но се разкаях. Не искам къщата ти, тя е твоя. Нека Бог те благослови, да живееш, и да се радваш, да помагаш на бедните. Втори път няма да пожелавам чуждото. - Това е малък, почти незабелязан грях, но след време той ще произведе обратни резултати, с което ще спъне еволюцията на душата ви. Като грешите, това показва, че Бог никога не реагира на вашата воля. Когато греши, човек проявява своята неразумна воля, на която не реагира, но впоследствие изпитва лошите резултати на тази воля. Тогава той казва: Мъчно ми е, че сгреших. Не зная, какво да правя. Господ ще ти каже: Върни се да изправиш погрешката си. Бог никога не реагира срещу нас. Той ни поощрява в доброто, но не ни заставя насила да го правим, нито пък ни пречи в злото. И в доброто, и в злото ние сме абсолютно свободни да правим едното, или другото. Това е красивото в живота. Като грешим, или като правим добро, ние сами носим последствията, отговорностите за нашите дела. Същевременно ние носим в себе си възможности за изправяне на своите погрешки, когато пожелаем, и когато Бог ни подбуди към това. Щом

почувстваме този подтик в себе си, ние трябва да се свържем с желанието на Бога и да го приемем като наше, защото Той не е всякога близо до нас. Казано е в Писанието: "Търсете ме, докато съм близо до вас!"

"Кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво." Този стотник разбирал своето момче, разбирал това, което е родил. На същото основание, когато един философ, или писател напише една книга, той трябва да се обърне към Бога с думите: "Господи, кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Така трябва да каже ученият в себе си, защото все има някои нечисти места, някакви недъзи в книгата му, които трябва да се изчистят. Книгата му ще се чете от много хора, затова трябва да бъде чиста, да носи в себе си красота и благословение за света. Когато художникът рисува картини, и неговите картини трябва да носят благословение за хората. И той трябва да се обърне към Бога с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Преди години гледах една картина на един художник, която представяше образа на Христа. Този художник нямаше понятие за формите, за пропорциите. Ако тази картина беше жив човек, той щеше да бъде осъден на 10-15 години затвор, като престъпник. Лицето на този образ беше широко, челото - низко, едва три-четири сантиметра височина, брадата - широка, очите - много големи. Този художник искал да даде един представителен образ на Христа, да респектира хората, а той нарисувал такъв образ, който може да ги изплаши. Следователно, ако искате да нарисувате някой човек, трябва да представите такъв образ, по който да се четат добродетелите му. Лицето, челото, очите, брадата трябва да изразяват неговите добродетели. Някой пита: Аз честен човек ли съм? - Погледни ме само веднъж в очите и ще ти кажа, дали си честен. Аз имам моментална фотография, ще цъкна веднъж само, и веднага ще имам портрета ти. Ще погледна очите

ти и ще кажа, дали си честен, или не. Дойде някой при мене, иска пари на заем. Погледна лицето му, фотографирам го и веднага разбирам, може ли да се дадат пари на този човек, или не може.

Човек носи свидетелството си на своето лице. Това свидетелство всеки ден се мени. Ти можеш да бъдеш днес в добро разположение на духа, но утре можеш да изгубиш това разположение. Тези постоянни смени не са нищо друго, освен обновяване на духа. На физическия свят, разположението и неразположението представят закон на обнова. За да стане вътрешна обнова в човека, той трябва да бъде поставен на две противоположни състояния. Който изучава окултната наука, той трябва да знае този закон. Всеки ден човек трябва да се опреснява, да се обновява. Ако не се обновява, той преждевременно ще остарее. Казвате за някого, че е остарял. - Ела утре, ще ме видиш. Преброй колко бръчки имам на лицето си. Отиваш на другия ден и виждаш, че бръчките са се намалили с две по-малко. Значи, този човек се е подмладил с десет градуса. Отиваш на другия ден, броиш още две бръчки са изгубени. На шестия ден още две бръчки се загубват, на десетия - още две. След десет години виждаш на лицето на този човек само две бръчки. Като работи повече време, върху себе си, всички бръчки на лицето му ще се изгубят., и той ще стане съвършено млад. Не е мъчно да се подмлади човек. За подмладяването се изисква само едно "ху".

Ще приведа примера за един млад момък грънчар. Този млад момък търсил някакъв лесен занаят, да може в скоро време да го изучи. Като търсил известно време такъв занаят, най-после се установил върху грънчарството. Отишъл при един добър грънчар и останал да работи при него три години. Един ден казал на господаря си: Аз работих три години, научих занаята, искам да стана вече майстор. - Добре, свободен си. Слугата напуснал господаря

си и започнал самостоятелна работа. Какво било учудването му, когато видял, че всичките му грънци се пукали. Върнал се пак при господаря си и го запитал, защо грънците му се пукат. - Трябва да учиш още три години да придобиеш изкуството да не се пукат грънците. Младият грънчар останал да работи при господаря си още три години и забелязал, че когато съдът бил съвършено готов, господарят му го изваждал от пещта, духвал вътре, и той не се пукал. Тогава слугата си казал: Чудно нещо! За едно духване само, за едно "ху", аз трябваше да чиракувам още три години. Значи, докато грънците са горещи, ще духнеш в тях, за да не се пукат. Истинат ли веднъж, и сто пъти да духаш, те все ще се пукат. На време ще туряш грънците в пещта, на време ще ги вадиш, на време ще духаш. Това "ху", което грънчарят правил в грънците, е думата, която стотникът искал от Христа.

"Кажи само реч, и от тази дума, която сега кажеш, хората ще си извадят поука. Всички ще говорят за тази дума" - казал стотникът. "Кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво." Съвременните хора се намират в процес на самоусъвършенствуване. Както виждам, вие всички сте богаташи, между вас няма нито един сиромах. Това лесно мога да докажа. Ако се оплаквате от сиромашия, аз мога да купя сиромашията ви, но няма, какво да ми продадете - всички сте богати. Вие се стремите към самоусъвършенствуване, но за това се изисква положителна наука. Запример, имате някакво неразположение в себе си. Направете опит да го смените на добро. Какъв опит ще направите? Казвате, че обичате приятеля си. Вижте сега, може ли любовта към приятеля ви да измени вашето състояние. Помислете за приятеля си, и ако състоянието ви се измени, вие наистина го обичате. Ако състоянието ви не се измени, не обичате приятеля си, както трябва. Някой ден се разгневите, търсите

някого да излеете гнева си върху него. Външно изглеждате тих, спокоен, като светия, но отвътре се вълнувате като вулкан. Помислете този момент за приятеля си, когото обичате. Ако състоянието ви не се измени, любовта ви не е силна. Казвате, че вярвате в Христа. Кажете тогава: Нека вярата ми в Христа измени моето състояние. Казвате това, но състоянието ви пак не се изменя. Вярвате в Бога. Апелирайте към тази вяра да измени състоянието ви. И тази вяра не ви помага. Какво показва това? - Че нито любовта към приятеля ви е силна, нито вярата ви в Христа, и в Бога е силна. Какво трябва да направите за да измените състоянието си? Застанете като дете пред Бога и кажете: Господи, имам нещо криво в себе си, някаква погрешка, която не мога да изправя. Тя ми пречи, не мога да изменя състоянието си. Нито любовта към приятеля ми, нито вярата ми към Тебе са в сила да ми помогнат. Покажи ми път, по-който да тръгна, да изменя състоянието си. Като кажете това; оставете да се изпълни волята Божия. Кажете ли така, състоянието ви веднага ще се измени. Това значи "кажи само реч, и момчето ми ще оздравее."

Казвам: никога не оставяйте едно ваше състояние само да се измени. Състояние, което само се изменя, не е във ваша полза. Когато взимате участие в известно ваше състояние и успеете да го измените, вие се ползувате. Ученикът се ползува, когато взима участие в задачата си и сам я решава. Ученикът се ползува, когато и други взимат участие в решаване на неговата задача, но по-добре е сам да реши задачата си. Учените хора, които с векове са работили и работят, помагат и на нас, но и ние трябва да работим като тях. Добрите хора са работили, и ние ще работим. Следователно, когато духовните хора искат да изменят някое свое състояние, достатъчно е да се обърнат към Бога с думите: "Господи, кажи само реч!" Ако при тези думи състоянието им се измени, за този ден те

имат нещо положително в себе си, на което могат да разчитат. Представете си, че сте затворени в "Обществена безопасност," или сте осъдени на десетгодишен затвор. Какво трябва да направите? - Поставете на изпит вярата си. Кажете: Искам сега да проверя има ли Господ в света, и кой в същност управлява света - Господ, или хората? После кажете в себе си: Господи, готов съм отсега нататък да посветя живота си за Тебе, без да нарушавам Твоя закон. Избави ме от този затвор, по който начин искаш. Как ще излезете от затвора? - Най-простият начин е чрез амнистия. Ако амнистията не дойде, ангел ще слезе от небето, ще отвори вратата на затвора, ще свали оковите от краката ви и ще каже: Излезте вън на свобода! Дали сте в България, или другаде, ангелът ще каже: Излезте от затвора! Важно е, че молбата ви е послушана, и вие се убеждавате в съществуването на един велик закон, на който всякога можете да разчитате. Този закон не е човешки. Докато нямате няколко опита, които да ви убедят в съществуването на този закон, вие никога не бихте разчитали на него. Тогава вие ще разчитате на този закон така, както днес разчитате на своите пари. Като извадите златната монета, дето отидете, все ще бъдете добре дошли. Дето да покажете златната монета, тя навсякъде ще има стойност.

"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее!" - Тази е мисълта, на която ви навеждам. Ако сте свързани с Христа, вие можете да се обърнете към Него с думите: "Кажи само реч." Щом имате тази връзка, достатъчно е само да кажете думите "Кажи само реч", за да можете правилно да разрешите трудностите в своя живот. При това положение няма да има никакъв спор между хората. Ние трябва да бъдем силни, да бъдем свързани с Бога. Ако сме свързани с Бога, социалните въпроси лесно ще се разрешат, трудностите в живота лесно ще се преодолеят. Ако можете

да повишите температурата на тялото си до 4000 градуса, кой ще ви държи в затвора с такава висока температура? Като ви поставят в затвора, всичко около вас ще се разтопи. Някои мислят, че само ангели могат да произведат такава температура. Не, всеки човек може да произведе с мисълта си такава топлина, че да разтопи и вратите и прозорците на затвора и да покаже на хората, че той не може да лежи в затвор. И ако праведният трябва да бъде затворен, това е само да покаже пример на хората, че онзи, който е завършил развитието си, не само, че в затвор не може да лежи, но и в гроба не може да остане. И Христа разпнаха, заровиха Го, три дена лежа в гроба, но на третия ден този затвор се отвори, и Христос излезе вън от него. Тогавашните вярващи казаха: Кажете, на учениците Христови задигнаха тялото Му. - Това не е никаква наука. Така не се разрешават въпросите. От всички се изисква положителна вяра, вяра на развитие, на постоянен процес, на постоянна връзка с човека. Съвременните хора искат с малко труд да постигнат много работи. Който иска да се самоусъвършенства, той трябва да постави всичкото свое усилие за превъзмогване на мъчнотиите си, от какъвто характер да са те, физически, умствен, или сърдечен.

"Кажи само реч и всичко ще бъде!" Днес ви оставям да мислите върху темата: "Кажи реч". Тъй ще кажете в себе си: "Кажи само реч, и моето момче ще бъде здраво!" Това момче, този момък представя в човека онова, което човек мисли. Човек трябва да има здрава мисъл, здраво сърце. Кажи реч, Господи, да оздравее нашият ум, нашето сърце! Кажи реч, Господи, да просветне ума ни, да оздравее сърцето ни и да се всели Твоята Любов в нас, да вършим Твоята воля!

13. Неделна беседа от Учителя, държана на 28 април, 1929 г.
София - Изгрев

ЕЛА СЛЕД МЕНЕ

И рече му: "Дойди след мене!" И той стана и отиде след Него. (Матея 9:9)

"Дойди след мене!" - Няма по-силно изречение, по-силна идея в живота от тази, да отидеш след някого. Няма по-голямо щастие за човека от това, да разбере смисъла, скрит в идеята "ела, или дойди след мене!" Думите "ела, дойди" имат дълбок вътрешен смисъл. Те представят ключа на живота. Когато земеделецът каже на житото: Ела, или дойди след мене! - от този момент започва животът на житото. Когато слънцето каже на лозата: Ела, или дойди след мене! - от този момент започва животът на лозата. Когато духът каже на поета: Ела, или дойди след мене! - от този момент започва поезията на поета. Тази дума се отнася до живите хора, които разбират нещата, а не до мъртвите. Има два вида хора в света: мъртви и живи. Мъртвите не се нуждаят от нищо. Те казват: ние не се нуждаем от ядене и пиене, от дрехи и къщи, от музика, поезия, наука и изкуства. Блажени мъртвите, които са си изработили своя философия и не се нуждаят от нищо. Да, блажени са мъртвите, но временно само. Щом влязат в своя свят, те веднага започват да изпращат депутации от свои хора да молят живите да ги приемат отново в техния свят. Щом се видят в своя свят, мъртвите започват да

хлопат от къща на къща на живите и да казват: Моля ви се, приемете ни във вашия свят! Гладни сме, измъчваме се от глад. Тук има страшен глад и страшна жажда. Че наистина в света на мъртвите съществува голям глад, виждаме по това, че от време на време живите им изпращат по малко варено житце, поливат гробовете им с винце, с масло и т.н. Ако в техния свят имаше жито, щеше ли да им се изпраща оттук?

Съвременните хора говорят за онзи свят. Какъв е този свят, за който хората говорят? Този свят е пълен с разбити надежди и мечти, с неосъществени идеали. Този свят представя пустиня. Дето погледнеш, ще видиш само развалини, само сухи кости. Когато някой казва, че нищо не съществува в света, това показва, че този човек е погледнал света на мъртвите, дето всичко е разрушено, дето всичко е илюзия. Този свят с нищо не привлича окото на човека. Само археолозите могат да се интересуват, от този свят, защото ще намерят там остатъци от най-стари култури, от различни религии и науки.

Съществува друг свят, освен този на мъртвите, наречен свят на живите, на безсмъртните - Божествен свят. Христос казва: "Дойди след мене!" - Де да отиде? - В Божествения свят. Аз замествам думата "дойди" с думата "ела", като по-определена, като по-силна дума. Когато кажете някому "дойди!" - това значи, че този човек може сам да дойде. Когато му кажете "ела", това подразбира, че вие се наемате да водите този човек.

Когато се говори за езиците на народите, вие ги считате собственост на даден народ. Запример, български език се счита собственост на българите; турски език - собственост на турците; гръцки език - на гърците и т.н. Обаче, има един език, който не принадлежи на никой народ. Той е Божественият език. Всяка дума в Божествения език има свой специфичен, строго определен смисъл. "Ела след

мене!" Думата "ела" съдържа в себе си голямо изобилие. Добре е филолозите да се позанимаят с тази дума, да намерят нейния произход, да намерят корена на тази дума. Както филолозите търсят произхода на думите, така философите търсят смисъла на живота. Смисълът на живота се заключава в безсмъртието. Някои определят безсмъртието като вечен живот, като условие за осъществяване на всички идеали, вложени в човешката душа. Без вечния живот тези идеали са неприложими. Безсмъртието няма никакви граници. То изключва всякаква смърт от себе си. В безсмъртието човек запазва всичко, каквото има. Когато се насити на живота, безсмъртният може да замине за онзи свят - от него зависи да живее, или да не живее. Безсмъртният е свободен човек, той може да живее и в смъртта, и в безсмъртието. На несвободния се дава и живота, и смъртта - от него нищо не зависи. Той не разполага с нищо. Пиленцето не иска да излезе от черупката на своето яйце, но никой не го пита, иска, или не иска. Турят го под квачката да го измъти. След 20 дена от яйцето се излюпва пиленце. То расте, пораства, става голяма кокошка. Един ден господарят и я хваща за врата и казва, че е дошло време да му отиде на гости. Тя не иска да влезе в него; кряка, противи се, иска да живее. Казват и: Ние се нуждаем от твоето месо, и ти трябва да умреш - нищо повече! Следователно, този свят, в който вие живеете е свят на противоречия, свят на смъртта. Този свят съществува във всички хора. Който е недоволен, той се намира в света на мъртвите, в света на душите, които се нуждаят от подаяние. Недоволният ходи от къща на къща да разправя тъгите си на хората, дано се намери някой да го утеши. Този го утешава, онзи го утешава, но той все неутешен остава. Защо? - Защото всички хора са сиромаси, никому не дохожда на ум, че този човек се нуждае от хляб. Недоволният ходи от къща

на къща, разправя положението си, оплаква се, но навсякъде му казват: Добър е Господ, Той ще ти помогне. Прочети "Отче наш", помоли се, и помощта ще дойде. Чете този човек една, втора молитва, надява се на този, на онзи, и помощта все още не дохожда. Най-после той потропа на вратата на Онзи, Който му казва: "Ела след мене!" Той влиза в къщата Му, дето намира сложена трапеза за ядене и започва да яде. Не е въпросът в яденето, но в готовността, в онова чувство, с което го приема в дома си и се отзовава на неговите нужди. При това положение, какъв по-голям смисъл могат да имат думите "ела след мене"?

Като казвам, че трябва да се задоволят нуждите на човека, не разбирам само неговите нужди в ядене и пиене. Не е гладът, който мъчи човека. Не е жаждата, която мъчи човека. Има нещо в глада и в жаждата, което мъчи човека, но то не е нито гладът, нито жаждата. Ние търсим знанието, но не самото знание. Друго нещо има в знанието, което търсим. Ние се стремим към живота, но не към самия живот, а към онова, което е скрито в него. Има нещо по-дълбоко, по-велико от самия живот. Към него, именно, се стреми човек. Христос казва: "Който се отрече от майка си и от баща си, както и от себе си, от своя живот, той ще придобие Вечния Живот." Да се отречеш от своя живот, значи да се отречеш от временния, от преходния живот. Който не разбира това, той ще се натъкне на известно противоречие и ще каже: Как е възможно човек де се отрече от живота си? Да се отрече от живота си, значи да стане безсмъртен и да носи смъртта на гърба си. Като я поноси известно време, той ще се изпоти, ще я тури настрана и ще отиде на планината да се разходи. Опасно е човек да носи смъртта на гърба си, ако няма де да отиде да се разходи. Щом има де да отиде, ще свали смъртта от гърба си, ще я остави у дома си да почива известно време и след това пак ще я тури на гърба си. Смъртта е ангел, с

който трябва да знаете, как да постъпвате. Щом я оставите у дома си да почива, не я карайте да яде, нито я канете на гости. Оставете я да почива, а вие си вършете работата. - Ама какво ще прави сама? - Не се интересувайте от това. Тя е шише, което трябва да стои затворено. - Какво има в това шише? - Не е ваша работа. Шишето трябва да стои затворено.

В царството на Соломон-Ра, от най-древни времена още, жените започнали да работят за права, искали и те да управляват. От тогава още бил повдигнат въпросът за правата на жените. Те подали петиция до царя да разгледа тяхната молба. Царят им отговорил: Аз намирам за справедливо да ви се дадат права, но преди това трябва да издържите един малък изпит. Те се съгласили. Тогава той им дал една хубава златна кутия и казал: Ще държите тази кутия една седмица при вас, през което време никой няма да я отваря, да не изгубите съдържанието в нея. След изтичане на този малък срок ще ми я донесете назад. Като взели кутията, жените се събрали да разискват върху въпроса, какво да правят с нея. Всички поотделно се произнесли по въпроса. Едни казвали да не се пипа кутията, други настоявали да се отвори. Надделяло мнението на последните. Те отворили кутията да видят, какво е скрил царят в нея. Щом отворили кутията, нещо изхвръкнало навън. Затвори ли я внимателно и всички единодушно решили да я върнат в определения ден на царя, без да казват, че са я отворили. Царят отворил кутията пред делегацията и запитал: Де е онова, което бях поставил в кутията? - Няма го, ние нищо не знаем. - Щом е така, намерете това, което бях турил в кутията и ще получите права да управлявате.

И тъй, в желанието си да придобие нещо повече от това, което му е дадено, човек изгубва и онова, което първоначално още Бог му е дал. В това отношение той

мяза на тия жени, които се борят за права. Като придобие нещо, праведният се радва. Като го изгуби, и той, като обикновените хора започва да плаче. По-праведен човек от Христа никога не е имало, но и Той плака. Когато влезе в Иерусалим, Христос се просълзи. Защо? - Защото виждаше страданията, през които този град щеше да мине. Той казваше на учениците си: "Виждате ли този храм? След три дена камък на камък няма да остане от него." Но въпреки това, евреите не искали да приемат Христовото учение. Те не търсили спасението си, те искали да бъдат свободни, напълно независими. Време си изисквало, докато евреите обмислят въпроса добре, да решат, трябва ли да приемат Христа, или да Го отхвърлят от себе си. Има моменти, обаче, когато човек не може да мисли логически.

Един български свещеник, от Варна, разправяше следния случай, на който той сам бил свидетел. Когато русите обстрелвали града, той видял, как един богаташ бягал; искал да се скрие някъде, да избяга от гранатите, които се пръскали всред града. Като бягал, богаташът искал да вземе нещо ценно от дома си, но в страха си, сам не забелязал, как взел една тиква и хукнал да бяга с нея. Щом излязъл вън от града, той се успокоил малко и погледнал в ръцете си, да види, какво носи. Голяма била изненадата му, като видял, че държи в ръцете си тиква, вместо ценни книжа. Казвам: Много хора имат високи идеали, но като се намерят пред страха, забравят всичко, гледат да се осигурят, и в края на краищата, виждат, че вместо ценни книжа, те държат тиква в ръцете си.

По-нататък свещеникът разправяше: Преди обстрелването на Варна, както и през времето на обстрелването, около две седмици аз бях болен, на легло. Но като чух онези далнобойните, не зная, как станах от леглото и се намерих вън. Какво не прави страхът за живота! Обаче, страхът за живота не води към безсмъртие.

Мощен и страшен е звукът на гранатата, но по-мощни са думите: "Ела след мене!"

"Ела след мене!" - Това е зовът на Единния, Който е създал всичко в света. Този зов е в самите вас, но въпреки това вие постоянно се съмнявате. Единният говори на всички езици и на всички живи същества. Няма момент в живота на човека, когато Той да не е говорил и да не говори, но често в съзнанието на човека стават наслоявания, вследствие на което той изгубва красивите образи. Наслояванията отговарят на тъмните места във фотографията, а местата, свободни от наслоявания, отговарят на светлите места. Наистина, когато изложите светлочувствителната плоча на фотографията пред някой предмет, само ония части от предмета се изобразяват ярко върху плочата, от които излиза светлина. Другите части на предмета, които не са осветени, не се отразяват върху плочата. Следователно, една Божествена идея може да се отрази върху съзнанието на човека само тогава, когато намери свободно място, върху което да се проектира. За тази цел в съзнанието на човека са прокарани специални пътища, през които Божествените идеи могат да минават, за да се отпечатват. Тия идеи не могат всякога да се отпечатват. Има специални периоди от времето, когато отпечатването на тия идеи става лесно. Тези периоди са известни под името "пробуждане на човешкото съзнание".

Пробуждането на съзнанието води към безсмъртие. Само безсмъртният разбира Божествения език на нещата. В какво седи силата на този език: в книгата, върху която е написан, или в съдържанието и смисъла му? И на халваджийска книга да пише царят, силата е в написаното от него, а не в книгата, на която е писал. Като се подпише отдолу, подписът му е в състояние да свали от въжето и най-големия престъпник. Ако подписът няма сила в себе си, и на най-хубавата книга да е сложен, той нищо не

струва. Цялата земя е изпъстрена с подписи на Господа, но човек трябва да знае, де са тези места и да чете по тях. Съвременната наука не е изчислила, колко пъти до сега Господ е посетил земята. Дето е минал, Той е оставил подписа си: по канарите, по водите, по цветята, по дърветата. Всички Негови подписи ние наричаме "Стъпките на Свещения". Който веднъж само се е докоснал до една от тези стъпки, той и поет е станал, и учен е станал, и музикант е станал, и философ е станал.

Казвате: Възможно ли е това? - Възможно е, разбира се. Ако жадният не се докосне до водата на извора, от него нищо не може да стане. Каква поезия може да напише поетът, който е жадувал цели десет дена? Каква картина ще нарисува художникът, който е гладувал цели десет дена? Поетът може да пише, художникът може да рисува, но ако са могли да се докоснат до стъпките на извора. Там, дето веднъж само е стъпил Свещеният крак на Единния, всяка Негова стъпка се е превърнала в извор. Тия извори никога не престават. Те вечно текат, вечно пръскат водите си. Знаете ли такъв извор някъде в България, който две-три хиляди години наред да е текъл? Вие не знаете това. Значи, има много въпроси, които трябва да се изучават. Има много тайни скрити в природата, които трябва да се разгадаят.

И тъй, благата на живота са дълбоко скрити в природата, и човек трябва съзнателно да работи, за да ги открие. Когато някой дълго време рови в земята, най-после намира злато, скъпоценни камъни, и по този начин забогатява. Когато ученият дълго време рови из библиотеките на природата, най-после той открива нещо ценно, и става велик изобретател, или гений в дадена област. Големи богатства се крият в природата, големи богатства се крият и в човешката душа. Срещате някого, казвате: Срещнах един човек! - Така е, човек сте срещнали,

но какво нещо е човекът, какво нещо е човешката душа, не знаете. Човешката душа е велик, необятен свят. Достатъчно е за момент само да влезете в този свят, за да откриете големи богатства и за себе си, и за самата душа.

Съвременните проповедници, пък и тия на миналото, са говорили и говорят за спасението на човешката душа. Как се спасява душата? За да се спаси човек, не е достатъчно да му говорите за Бога и да го убедите да вярва в Него. Човек може да се спаси само по начин, по който Бог спасява. Как спасява Бог? За да разберете, как Бог спасява душите, вижте, какво прави слънцето. От сутрин до вечер слънцето огрява земята, и тя непрестанно се намира под неговите благотворни лъчи, от които животът иде. Същото прави и Божественото слънце в човешката душа. Изгрее ли веднъж това слънце в човешката душа, то непрестанно изпраща лъчите си, върху физическия, умствения и сърдечния живот на човека и му дава условия да расте и да се развива. Щом расте и се развива правилно, едновременно с това човек се спасява. Това значи да се движи човек около себе си, да се движи около слънцето. Така се движи и нашата земя. С нея заедно се движи и луната. Когато земята се движи около слънцето, и луната се движи около слънцето. Ако земята не се движеше около слънцето, и луната нямаше да се движи. Значи, луната е по-ограничена в движенията си, отколкото земята. В това отношение някои хора приличат на луната. Тяхното движение около слънцето е в зависимост от това на земята. И тези хора след време ще кажат, че са на особено мнение по дадени въпроси. - Какво особено мнение може да има човек, когато е зависим от много неща? За да има особено мнение върху важни въпроси, преди всичко човек трябва да бъде независим. Той трябва да излезе от зависимостта, в която се намира както луната, и да стане свободна планета, която да се движи самостоятелно около слънцето.

От хиляди години насам луната слугува на земята, осветява я, с цел да се освободи един ден от нейното влияние, да стане свободна планета. За да дойде до това положение, луната трябва да бъде умна.

Въз основа на това, и човек се стреми да придобие свободата си. Свободата се придобива чрез намиране на Божественото Начало. Щом намери Божественото Начало в себе си, човек става свободен. Даде ли път на Божественото, той може да каже, че е чул Божия глас в себе си и да цитира стиха от Евангелието: "Които чуят гласа на Господа в себе си, ще оживеят." Пак в Евангелието е казано: "И ще вложи Духа си в тях." - В кои тях? - В ония, които са чули гласа на Бога. Това е реалното в живота, но докато се дойде до него, трябва да се минат ред последователни стъпки. Едно се изисква от човека: докато Божественото Начало влезе и се засели да живее в него, той да не се натъква на противоречия, или ако се натъква, да ги разрешава правилно, с оглед на дадената му светлина. Ако наблюдавате живота на духовните и на светските хора, ще забележите голяма разлика: духовните хора постоянно се молят. Дето отидат, в пустинята, или на нивата, те все се молят. Светските хора пък постоянно ровят в земята. Ще ги видите с мотика, с търнокоп и с рало да орат земята. Те казват: "Нивата не ще молитва, но - мотика." Чудни са хората, когато делят работата си. Според мене, които се молят, те трябва и да работят, да орат, да копаят, да учат. Които копаят и орат, и те трябва да се молят. Човек трябва едновременно и да работи, и да се моли.

Съвременните хора се намират в положението на онзи българин, който станал ортак с един турчин кафеджия. Турчинът излизал пред кафенето си да чука кафе в една голяма кремъчна чутура. Като вдигал и слагал чука в чутурата, той изпъшквал и казвал: хъ-хъ - тежка била

работата му. В това време българинът минавал покрай кафенето и казал на турчина: Слушай, приятелю, тази работа, която вършиш, е тежка за тебе. Ти едновременно чукаш и викаш "хъ". Хайде да разделим работата помежду си: Ти вдигай и слагай чука, а аз ще казвам "хъ" - Добре, съгласен съм. Турчинът чукал кафето, а българинът казвал "хъ". Като счукал кафето, турчинът започнал да го продава, да прави кафета на клиентите си. Българинът го запитал: Защо не дадеш и на мене нещо от печалбата? Нали сме ортаци в тази работа! Турчинът мълчал, нищо не отговарял. Тогава българинът завел дело против ортака си. Кадията бил умен човек. Той разгледал делото, проучил го, и казал: Ще направите една тенекиена кутия, в която ще туряте парите, спечелени от кафето. Като туряте парите в тенекията, ще чувате един звук "тин-тин". Парите ще вземе онзи от вас, който е вдигал и слагал чука в чутурата, а това "тин" ще се даде на ортака, който е казвал "хъ".

Следователно, който иска да се ползува от блага на дадена работа, той трябва едновременно да работи и да се моли. И който се моли, и той е прав; и който оре, и той е прав, но казвам: Ти, който ореш, започни да се молиш; ти, който се молиш, започни да ореш. Такъв е Божественият закон. - Ние не познаваме още този закон. - Ще го научите. Срещам онзи, който се моли, и му казвам: Ти сега ще се научиш да ореш. - Не зная, как се оре. - Вземи мотиката, вземи ралото и ела след мене, аз ще те науча. Срещам другия, който оре, и му казвам: Ти сега ще започнеш да се молиш. - Не зная, как да се моля, накъде да се обърна, на изток, или на запад. - Когато те бият, как се молиш? Накъде се обръщаш тогава? Имаш ли време да търсиш изток и тогава да се молиш да не те бият? Щом започнат да те налагат, на която посока си обърнат, веднага започваш да се молиш и казваш: Моля, не ме бийте! Кажете, какво искате от мене?

Що е молитва? - Молитвата е общение със стъпките, с мислите и с чувствата на Единния, на Свещения. Мнозина имат крива представа за Бога. Те Го считат за нещо страшно, което наказва, изпраща страдания на хората. - Не е така. По-милостив, по-благ от Бога няма. Неговото лице е толкова красиво, толкова благо. По-красиво лице от Божието не съществува. Бог крие лицето си от хората, защото, които Го видят, ще напуснат дом, ще напуснат училище, ще напуснат ниви и ще тръгнат след Него. За да не се наруши реда и порядъка в света, Бог крие лицето си от хората. Никой не е готов още да види това Свещено лице. Псалмопевецът казва: "Когато видя красотата на Твоето лице, душата ми ще се изпълни с радост." Казвате: Страшно нещо е да видите лицето на Бога! - Не е страшно да видиш това лице, но не си готов още да Го видиш. Който веднъж само е зърнал лицето на Бога, той е придобил безсмъртието, той е разбрал смисъла на живота. Само този човек може да каже: Сляп бях, но сега виждам. За този човек животът е отворена книга, от която той чете и всичко разбира. За този човек всички пътища са отворени, и той може свободно да ходи навсякъде. Който види лицето на Бога и продължи да се съмнява, той нищо не е видял. Учениците Христови казваха: Покажи ни лицето Си, и доста ни е това. Те искаха да видят лицето на Бога, но не бяха готови. Затова Христос им казваше: "Който е видял мене, той е видял и Отца." Мислите ли, че ако Христос днес дойде на земята, хората ще Го познаят? И днес ще се повтори същата история, пак няма да Го познаят. Ако Христос дойде днес на земята, Той ще лъчеизпуска от себе си топлина и светлина, не по-низка от десет хиляди градуса. Кой ще може тогава да се приближи до Него? Ако е обикновен човек с температура 37 градуса, всеки може да се приближи до Него и да каже: И Той е като нас. И Той като нас обича да хапне, да пийне, да поспи. В какво ще

вярваме тогава? Да се мисли така, това е заблуждение. Докато е на земята, човек ще яде, ще пие, ще спи, но има разлика в това, което обикновеният човек яде и пие и това, което светията, праведният яде и пие.

И Мойсей се натъкнал на едно противоречие в живота си, но като не могъл да го разреши, направил една погрешка. Като бил на Синайската гора, той срещнал един овчар, който правил някакви големи приготовления. - Какво правиш, приятелю? - Заклах една от най-тлъстите си овце и сега ще я опека на огъня, защото Господ ще ми дойде на гости. - Колко си глупав! Господ не яде овце и не ходи. - Така ли? - рекъл чистосърдечният овчар - и се обезсърчил. Духът му отпаднал, радостта му изчезнала, и той спрял приготовленията, които правил за Господа. Мойсей продължил пътя си, но почувствал, че Бог не е доволен от него и чул тих глас да му говори отвътре: Защо наскърби най-добрия ми раб? Трябваше ли да се месиш в чуждите работи? Върни се от пътя си и кажи на раба ми, че ще го посетя. Мойсей се върнал при овчаря и му казал: Прости ме, аз сгреших към тебе. Продължи приготовленията си, Господ ще те посети. Овчарят се зарадвал и продължил работата си. Понеже Мойсей нямал опитност да знае, как Господ посещава хората от земята, затова се скрил да види, какво ще стане. Като приготвил всичко, каквото било нужно за Великия гост, овчарят легнал малко да си почине и заспал. В това време огън слязъл от небето и изгорил овцата, която овчарят приготвил за Господа. Като се събудил и видял, че овцата я няма, овчарят се зарадвал и благодарил на Господа за посещението. Това посещение не е нищо друго, освен присъствие на Божественото в човека. Това е идеалът на душата, към който всеки се стреми.

Един съвременен астроном имал желание отблизо да види слънцето, звездите, различните планети, да разбере,

как са устроени, какъв живот има там и т.н. Дълго време се молил на Бога да му даде възможност да задоволи своята любознателност, да проникне в живота на небето. Най-после молитвата му била чута. Господ изпратил специален ангел от небето да го разведе из всички слънца и планети. Това зарадвало твърде много астронома, че ще има възможност да се осветли по въпроса за създаването на вселената и ще може да даде на човечеството верни сведения за живота на небето. За тази цел ангелът оставил тялото на астронома на земята, а взел със себе си само ума и сърцето му и се понесли из пространството: започнали да обикалят всички звезди, всички малки и големи планети и слънца, всички светове. По едно време астрономът запитал ангела: Няма ли край тази работа? До кога ще ме водиш из пространството? - Ние сме едва в началото на нашето пътешествие. - Тогава, моля ти се, върни ме назад. Не съм готов още да изследвам небето по този начин. Уморих се вече.

Казвам: Има неща, които при сегашните условия на живота не са достъпни още за човешкия ум и за човешкото сърце. Щом е така, няма защо преждевременно да се доказват тия неща. Да изследвате небето, това значи да четете Свещената книга на живота, да вървите по Свещените стъпки на Твореца. Небето, това е съвкупност от живи светове, в които Божественото се проявява. Небето, това е надеждата на света. Който се е обезнадеждил, той трябва да излиза всяка вечер вън, да гледа небето. Като наблюдава звездите, да се радва на техния живот. Звездите пък са писмото, което Свещената книга съдържа. Всяка душа има възможност да чете и да разбира това писмо, да възприема радостта, която съществува в тия светове. Всяка звезда говори на хората на специален език. Говорът и се разбира от влиянието, което тя указва върху човека. Запример, всички

благородни хора, със светли умове и чисти сърца, се намират под влиянието на Суриуса. По култура Сириус е близо до Слънцето. Съществата, които живеят на Слънцето и тези на Сириуса, се съобщават помежду си. По какъв начин се съобщават? Науката признава ли това съобщаване? Какви доказателства има за това? Официалната наука няма никакви доказателства, затова не признава тези твърдения. Обаче, Божествената наука признава тия факти и може да ги докаже. За Сириус се казва, че се намира по-далеч от земята, отколкото от Алфа Центориус. Това се доказва по времето, необходимо за пристигане на неговата светлина на земята. Три години са нужни, докато светлината на Алфа Центориус стигне до земята, а за светлината на Сириуса е потребно повече време.

Нашите понятия за бързина на движението са относителни. Ние нямаме абсолютна мярка, според която да изчисляваме бързината на движението. Като относителна мярка за бързината на движението, взимаме бързината на светлината. Всяка друга мярка, по-голяма от тази на светлината, става вече непонятна за нас. Каква друга мярка можете да вземете? Ще кажете, може би, че като мярка за измерване бързината на движението може да се вземе бързината на мисълта. Каква е бързината на мисълта - никой не знае. Ще кажете, че с бързината на мисълта за един момент само можете да отидете на слънцето. Възможно е това, но образите, които ще възприемете с мисълта си от слънцето, не можете да ги пренесете във вашия мозък. Какво има на слънцето, мисълта знае, но ти, като човек със своя физически мозък, не можеш да възприемеш. - Защо? - Защото между мисълта, като висше съзнание, и физическото съзнание няма вътрешна връзка. Ако тази връзка в човека се възстанови, всички образи, възприети от слънцето, ще изпъкнат в

съзнанието му. Докато тази връзка нѐ се възстанови, в човешкото съзнание винаги ще съществува известна тъмнина, която ще спъва хората. Казвате: Да живеем, че каквото ще да става! - Така е, но живеенето се отнася само за безсмъртните. Истински живее само безсмъртният.

Христос каза на Матея: "Ела след мене!" Матей стана и отиде след Христа. Ако Христос каже днес на някого същите думи, той ще го запита: Де отиваш? Той ще иска да знае, де отива Христос, за да си помисли, може ли да Го последва. Когато Христос ви покани след себе си, вие не трябва да срещнете нито един човек на пътя си, който да ви запита, де отивате. Всички хора от миналото трябва да останат зад вас, а пред вас да стоят само праведни. И които вие настигнете, също няма да ги питате, къде отиват. Нито вас ще питат, къде отивате, нито вие ще питате. Когото настигнете, той сам ще ви каже: Аз зная, че вие отивате там, дето и аз отивам. Това ще бъде насърчение и за двамата. Щом сте тръгнали в този път, вървете напред! Връщане да няма! Преди години в полуостров Аляска, Азия, бяха открили някакво голямо богатство, голямо съкровище. Мнозина отиваха със шейни, да вземат нещо. Някои от тях се връщаха с много пари, забогатяха; други се връщаха сиромаси, а трети - съвсем не се върнаха.

"Ела след мене!" Новият, светлият път изисква смели хора. Като чуете този вътрешен зов, вие ще помислите, че трябва да напуснете живота си. - Не, вие трябва да напуснете само онези мъртви, изостанали от вековете архаически неща и да се запознаете със същинския живот. Това значи: "Да възлюбиш ближния си като себе си!" Всеки ден проверявайте, обичате ли хората като себе си. Който не обича хората заради Бога, той е мъртъв човек; който ламти само за пари, той е мъртъв; който иска учен да стане, той е мъртъв; който иска виден да бъде, той е мъртъв. Това са остатъци от миналото. Човешката душа

носи всичко в себе си. В нея е вложено и знание, и богатство, и сила - няма защо сега да го придобива. Сега са нужни само условия за развитие на това, което е вложено в човека. Казвате: Аз искам да се обърна към Бога, да стана праведен. Ако отсега нататък искаш да се обърнеш към Бога, да станеш праведен човек, ти много си закъснял. Досега е трябвало да направиш хиляди опити в това направление, че да си съвършено готов, като петте разумни деви, да влезеш направо в Царството Божие. Остане ли сега да купуваш масло и да пълниш кадилницата си, твоята работа е свършена. Вратата на Царството Божие ще се затвори пред теб, и ти ще останеш вън. Който е готов, той ще чака с кадилницата си пред вратата на Царството Божие да влезе вътре. Който не е готов, той трябва по-рано да стане, да купи масло и да се нареди с другите заедно да чака, докато чуе името си.

Всичко се заключава в приложението. Не е достатъчно да се каже, че трябва да бъдем религиозни, или трябва да бъдем добри, любещи, но доброто, любовта, трябва да се проявят. Не да бъде човек религиозен, но с религията той трябва да разреши нещо. Какво трябва да разреши? - Вътрешния смисъл на живота. Религията трябва да създаде вътрешна връзка между хората, да събуди в тях съзнанието, че всички имат общ произход. Следователно, всички същества, от най-малки до най-големи - ангели, човеци, животни, растения - имат определено място и определена работа. Това определя значението на всяко живо същество в общия живот. Ще кажете, че не разбирате това нещо. Щом не разбирате, това показва, че не сте готови още за висшата математика. Когато професорът отвори една от тия книги, веднага разбира смисъла и съдържанието им. Каквато формула види, той я разбира. Отивате на планината, гледате разхвърляни камъни, но нищо не разбирате. Щом дойде минералогът, веднага

започва да чете по тях. Виждате различни растения, животни, насекоми, но нищо не разбирате. Щом дойде някой зоолог, или ботаник, веднага ще ви каже, какво растение или животно е това, какво име носи, как и при какви условия расте и се развива. Срещате някой психолог, казвате: Учен човек е този, той се занимава с човешката душа.

Какво представя душата? - Душата е център, в който се събират всички красиви заложби и възможности за човека. Щом загуби този център, човек загубва всички възможности и условия в себе си да се прояви. Без душа човек не може да се прояви. За да се развива правилно, той трябва да проявява четири неща в себе си: ум, сърце, душа и дух. Това се четири необходими елемента за развитието на човека. Съвременните хора признават ума, сърцето, донякъде и духа. Дойде ли до душата, те я отричат, не признават нейното съществуване. Безсмъртието на човека седи в съзнанието, че има душа. Като намери душата си, човек става безсмъртен. Щом изгуби душата си, той влиза в областта на смъртта. Значи, душата носи безсмъртие. Казано е в Писанието: "И вдъхна му Бог дихание, и той стана жива душа." Като не изпълни закона на послушанието, първият човек изгуби душата си, още докато беше в рая. Казват, че жената била врата, която не могла да издържи на напора, който упражнил върху нея Луцифер, адепта на черното братство. Какво се иска днес от жената? Да усили, да закрепи тази врата, че никой да не я отваря, освен Бог. Що е жената? - Жената, в пълен смисъл на думата, подразбира врата, която се отваря само с ключа на Бога. Всяка друга врата, която се отваря с ключовете на обикновените хора, не е жена. Това е новото определение за жената. Че жената била красива, че представяла мекия елемент - това е друг въпрос. Красота, мекота, богатство, знание, сила - всичко се съдържа в

душата. Душата никога не може да бъде изоставена, пренебрегната. Когато човек пренебрегва своята душа, Бог предварително я взима. Небето е много взискателно и строго към своето. То не позволява да се злоупотребява с Божественото. Срещам едного. Той ме поглежда отгоре до долу, измерва ме. Питам: Имаш ли точни везни, с които да ме претеглиш? Аз сам ще ти кажа, какво имам. Имам глава, която право мисли; имам отворени очи, които никога не дремят. Безсмъртието изключва дрямката. Имам крака, които здраво държат тялото ми. Краката представят човешките добродетели. Имам ръце, които добре работят. Ръцете представят правдата. Щом имам всичко това, душата ми е на място. Следователно, не може да стане престъпление в света, което Бог да не види. Ако Бог спеше, както хората спят, нищо не би останало от света. Един ден, когато придобият безсмъртие, и хората ще бъдат подобни на Бога. Христос казва: "Гледайте сърцата ви да не натегнат в ядене и пиене, да не заспите.

Като говоря по този начин, аз не искам да ви наплаша, да мислите, как ще се спасите тогава. Въпросът не е за спасение, но за безсмъртие. Спасението е приготовление за безсмъртието. Покаяние, спасение са приготвителни процеси. Днес човечеството се стреми към по-високи идеали - към братство и сестринство, към безсмъртие. Само в безсмъртието може да се реализира истинското братство и сестринство. Да чувстваш човека като свой брат и своя сестра, това значи да ги държиш в съзнанието си толкова високо, колкото и себе си държиш. Днес никой за никого няма добро мнение. Съвременният човек няма добро мнение и за себе си даже. Идеята за братство изисква от всеки човек да носи в душата си свещен образ за своя брат и за своята сестра. Че някой направил една погрешка - това нищо не значи. Тази погрешка не принадлежи на неговата душа. Достатъчно е да погледнете

на брата си с любов, и грешката му моментално ще се изправи. Любовта изключва всякакви погрешки, всякакви престъпления. Който има любов, той не може да прави погрешки и престъпления. - Защо? - Защото живее в Бога, а пред Неговото лице никакво престъпление не може да се извърши.

Двама души пътували заедно: единият бил по-богат, носил със себе си един чувал от 50 - 60 кгр. злато. Другият бил по-беден, носил със себе си едва два-три кгр. злато. По едно време първият пътник заспал. В това време вторият започнал да мисли, как да вземе малко злато от чувала на другаря си. Той мислил, борил се с изкушението, да вземе ли злато, или да не вземе. Ако този пътник се стремеше към съвършенство, към реализиране идеята за братство, той по-скоро трябваше да извади от своя чувал малко злато и да го тури в чувала на другаря си, отколкото да открадне. Постъпи ли по този начин, той ще се справи с изкушението, и втори път няма да пожелае да краде. Не е лесно човек да се справя с изкушенията. Който не е преживял тези борби, той лесно се произнася, че този, че онзи били нечестни хора. Отде знае, че еди-кой си не е честен човек? Или, отде знае, че еди-кой си е без сърце, без душа? Ти, който казваш, че еди-кой си няма душа, как позна това? Де е твоята душа тогава?

Казвам: Докато е на земята, човек трябва да се стреми към все по-висок идеал, към самоусъвършенствуване. Процесът на самоусъвършенствуването е вечен, той е без начало и без край. И Христос, като Син Божий, дойде на земята да придобие нещо, да придаде нещо към своето съвършенство. Ще кажете, че Той не е бил абсолютен Бог, затова е трябвало да се усъвършенствува. Това са човешки приказки и разбирания. Вие трябва да разбирате думите, които Христос е казал: "Отец ми е по-голям от мене. Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който

ме е проводил." Христос дойде да изпълни волята Божия, а с това заедно и да се самоусъвършенствува. В изпълнение волята Божия седи усъвършенствуването на човека. Следователно, същото се отнася и до вас. Като не можете да изпълните тази Свещена воля, вие често изпадате в малодушие, измъчвате се, страдате. Това, че имате малки, или големи страдания, е в реда на нещата. Кой не е страдал в света? Покажете ми един Учител, един адепт, един велик човек, който да не е страдал. И боговете са страдали. Само Вечният, Абсолютният, Свещеният не е страдал и не страда. Всички същества след Него са подложени на страдания, мъчнотии и несполуки, докато достигнат съвършенство. Вие, малките същества, които сега изниквате от земята като нежни, слаби фиданки, на вас отсега нататък предстои да растете и да се развивате. Христос уподобява хората на фиданки и казва: "Аз съм лозата, вие - пръчките." Както виждате, една лоза от Божествения свят говори. Това сравнение, което Христос прави, е в преносен смисъл.

"Ела след мене!" Когато чуете този зов, всяко съмнение, всяка съблазън трябва да изчезнат от вас. Тогава вие ще разберете, че една Истина съществува в света, на която всякога можете да разчитате. Който е дошъл до тази Истина, той навсякъде носи радост и веселие. Дето и да се намира, каквото положение да заема, този човек е добре дошъл навсякъде. Ако е слуга, господарят му ще го гледа като писано яйце. Ако е баща, майка, син, дъщеря, учител - всички ще го обичат и уважават и почитат. Този човек е повече от скъпоценен камък. Веднъж намерили този скъпоценен камък, вие за нищо не го давате някому. Такова нещо представя добрият човек. И затова казвам: Колкото повече добри хора познавате, толкова по-добре за вас.

Кой е добър човек? Добър човек е този, който може да носи страдания, изпитания, изкушения, без да роптае, без

да протестира. Когато изкушението дойде при него, той не бърка в чувала на своя ближен да вземе от там нещо, но дава от себе си. Добрият човек никого не ощетява. Той е брат, той е сестра. Сестра наричаме онази душа, която се отключва само с ключа на Божията Любов. Един ключ има в света - той е ключът на Божията Любов. Който чуе гласа на тази Любов, той не може вече да се съблазнява, той обича всички хора. Изкушава се само онзи, който обича един човек само. Обаче, който обича всички, той не може да се изкушава. В любовта изкушенията не съществуват. Тя е толкова голяма, толкова велика, толкова мощна, че всичко отстъпва пред нея. И най-лошите същества отстъпват пред лицето на любовта. Любовта превръща и най-дебелите ледове в пара; и най-лошите духове тя обръща към Бога; и въгленът от топлината на любовта се превръща в диамант. Тази любов, обаче, не е за хората от света. Тя е само за онези, които се стремят към новия живот.

Съвременните хора говорят за устройство на обществото, за изправяне на света, и търсят нови методи за това, но не се спират върху въпроса за любовта, като велика мощна сила, която може да преустрои целия свят. Светът е устроен вече, няма защо хората да го преустройват. На хората предстои да изучават растенията и животните, които са създадени от милиони години насам. Съществата, които посяха семената на растенията и на плодните дървета, имаха грижа за това. Те пренесоха тия семена от други места и ги посадиха на земята. Милиони работници извършиха тази работа. Те пренесоха и рибите, и птиците от специални места. Така пренесоха и животните, а накрая и човека. Мойсей предава историята за създаването на света много просто. Когато дохожда въпрос за създаването на човека, той казва, че Бог е взел пръст, направил от нея човек, в когото вдъхнал дихание,

и станал жива душа. - Не, човек не е бил направен по този начин, той е бил свален на земята от висок свят. Тържествена е историята за създаването на човека, но Мойсей я предава в проста форма, да бъде от една страна понятна за всички, а от друга страна скрита за обикновените хора.

"Ела след мене!" Така и майката вика детето си. Ако не познава този глас, детето не познава тогава своята майка. В този човек има вътрешно чувство, по което той познава всички ония, с които е свързан. Един млад американец се отделил в ранните си години още от майка си и живял десет години далеч от нея. По едно време той заболял от петнист тиф, вследствие на което изгубил съзнание. Лекарите дохождали, туряли ръката си на главата му, но той никого не познал. Когато се научила за тежкото положение на сина си, майката дошла от Америка да го види. Тя турила ръката си върху главата на сина си, и той, макар и в безсъзнание, казал: Мамо! Значи, има една Свещена ръка, която ние познаваме по вътрешен път. Всеки познава, чувствува свещената ръка, която го е донесла в света.

Христос казва: "Ела след мене!" Това значи: ела след мене да ти покажа стъпките на Свещения. По-нататък Христос казва: "Който е видял мене, е видял и Отца ми. Словото, което ви казвам, не говоря от себе си, но говоря това, което съм чул от Отца си." Със Словото си, Христос искаше да покаже на хората стъпките на Свещения, да им покаже начин да коригират живота си. Както човек се нуждае от чист въздух, светлина и топлина на физическия свят, така се нуждае и от Словото за духовния свят. Някой казва, че едно време сърцето му е горяло от любов, но сега вече не гори. - Този човек е изгубил много. Сърцето на човека постоянно трябва да гори от любов - да гори без да изгаря. Единствената работа, с която човек трябва да се

занимава, това е любовта. Защо? - Защото любовта осмисля живота, любовта осмисля науката, поезията, изкуството. Любовта осмисля всичко. Божията Любов осмисля целия живот. Всяка любов, която не осмисля живота, не е Божествена. Когато види Бога, т.е. Любовта, човек всичко забравя: недоразумения, скърби, страдания, противоречия.

Питам: може ли да се нарече престъпник онзи, който с чаша гребе вода от голям, дълбок извор? Може ли да се нарече крадец онзи, който от една златна планина, голяма като Витоша, взима няколко килограма злато? И 50 килограма злато да вземе, планината няма да усети даже, че са взели нещо от нея. Богатият човек никога не счита хората за престъпници. Богатият никого не одумва, не критикува. Сиромахът счита, че хората правят престъпления, затова ги одумва и критикува. Колкото много злато да вземете от планината, пак не можете да го сравните с житото, което Свещеният е дал на човечеството. Българите трябва да се радват на житото, което им е дадено. Благословено да е житото, да ражда, да дава своя плод! Да оживее житото в нас!

Съвременните хора трябва да се учат на щедрост от житото. Те са станали много скържави. Човек трябва да мяза на извор, който постоянно дава. Който иска да пие вода, той свободно може да отиде при някой извор и да си начерпи, колкото желае. Той ще приеме водата направо от извора. Аз не препоръчвам вода, която минава през кюнци. Направо приемайте водата от извора! Нека всеки човек пие от водата на вашия извор. Давайте с радост от своя извор на всяка жадна, на всяка утрудена душа. Помагайте си във всички направления! Бъдете щедри във всички случаи на живота си. Щедростта не се добива лесно. Всеки трябва да носи в ума си идеята да бъде щедър. Това не значи, че трябва да изисквате от хората да бъдат щедри. Ако изисквате от хората да бъдат щедри, а сами не сте

такива, това показва вашето користолюбие. Всеки трябва да дава на другия заради Господа. Носете Божественото в света и давайте от изобилието, което имате.

Днес Христос отправя към всички своя зов: "Ела след мене!" От този ден у вас ще потече нов живот, нови разбирания. Които разберат тези думи, те ще се зарадват; които не ги разберат, те ще се уплашат и ще изпаднат в положението на онзи ученик от времето на Христа, който казал: Учителю, позволи ми да отида да погреба баща си. Христос му отговорил: "Остави мъртвите да погребват умрелите си. Ти ела след мене!" Това е проповядвал Христос. Който разбере ученията Му, той ще придобие Вечния живот.

Всички религиозни плачат за Христа, и говорят за Неговите страдания. Въпреки това, светът и до днес още е пълен със затвори, с просеци, със сакати, хроми, клосни. Днес навсякъде се говори за убийства, за престъпления, че този ще обесят, онзи ще обесят. Какво показва това? Това показва, че Христос и до днес още не е свободен. Всичко това се върши от християни, от последователи на Христа. В Негово име днес се вършат най-големите престъпления. Всички са християни и като се срещнат, запитват се едни други: Ти вярваш ли в Бога? Вярваш ли в Христа? Питам: трябва ли да питате детето, вярва ли в майка си? Разумното дете всякога вярва в майка си.

Сега аз не искам да засягам вашето верую. Който се засяга, той е от старото верую. Човекът на новото верую разбира Христа, разбира думите Му "Ела след мене!" - и тръгва подир Него. Сега мислете върху думите: "Ела след мене!" Нека днешният ден да създаде у вас нова епоха, живот на ново, вътрешно разбиране. Нека този ден събуди у вас всички благородни подтици, благородни и красиви стремежи.

Съвременната наука разполага с обикновени начини

за възпитание на човека, но тия методи не дават много. Запример, хората се възползуваха от теорията на Ломброзо за познаване на престъпниците, но какво придобиха от тези научни данни? Не е въпрос да познавате престъпността в човека, както и неговите отклонения от правия път. Важно е да познавате добродетелите в човека. Доброто е в сила да възпита хората, а не злото. Френологията, астрологията, хиромантията имат за цел да покажат, какво е вложено в човека, и как може този капитал да се пусне в обръщение. Няма нищо скрито-покрито в човека. На лицето, на главата, на ръката на човека е написано всичко онова, което той е наследил от своите деди и прадеди, добро или лошо. На човека не остава нищо друго, освен да изправи кривото и да развие доброто, което е вложено в него.

"Ела след мене!" До кого е отправил Христос този зов? Христос е отправил този зов до всички ония, на които са разместени главите, очите, краката. Той отправил този зов до всички ония, които имат нещо изкълчено в себе си. Ако срещнете някой човек, на когото кракът е изместен, Христос ще му каже: "Ела след мене!" - Защо? - За да изправя крака ти. - Че как ще го изправиш? От ред поколения някои от нашия род обичаха да понакуцват. - Ела след мене! Куцият тръгва след Христа и не забелязва, как кракът му се изправя. Следователно, който тръгне след Христа, той ще изправи, ще намести своите вътрешни и външни удове, които от векове още са разместени. Какво по-красиво, по-велико от това за човека?

И тъй, за да дойде до красивото в живота, човек трябва да има една мярка за нещата. Тя е абсолютна мярка, с която той ще създаде своето бъдеще. Тази мярка се крие в Христовото учение, в Неговите велики принципи, както и в думите; "Ела след мене!" Изучаваш ли някаква наука, спомни си думите: "Ела след мене!" Изучаваш ли

философия, музика, поезия, изкуство, спомни си думите: "Ела след мене!" Любиш ли, спомни си думите: "Ела след мене!" Човешкият живот трябва да върви по стъпките на Божественото, за да може животът да се осмисли. Човекът може да осмисли живота си, когато дойде до положение да цени душата. Във всеки човек, той трябва да вижда първо душата, после неговите прояви. Няма по-велико нещо от човешката душа. Мнозина се оплакват, че сърцето им е изгоряло, че умът им бил объркан. Това са състояния, които се дължат на факта, че сърцето и умът на човека ред години са яли и пили, без да мислят, че работа се иска от тях. Задачата на душата е да изправи обърканите работи на сърцето и ума. Светът се нуждае от души. Много хора вече живеят със своите души и работят за повдигането на човечеството. За тези хора е казано в Писанието: "Ще се всели Божият Дух." Когато Духът се всели в човешката душа, тогава безсмъртието ще дойде в света. Когато безсмъртието дойде, няма да има вече сухи извори, изсъхнали дървета и сухи кости по гробищата. Безсмъртният е жив паметник, на който всеки се кланя. В човешкият свят не съществуват живи паметници. Те съществуват само в Божествения свят. Желая на всички да станете живи паметници, да влезете в Божествения свят!

Сега, желая на всички душата ви да похлопа на вашата врата и да каже: "Ела след мене!" Казвате: Какво ще стане с нас, ако отидем след нея, и тя ни върне пак назад? Не мислете за това. Не се съмнявайте в душата си. Покани ли ви, идете след нея, и не се смущавайте. Смисълът на живота е при нея, а не при сърцето и ума ви, които са изложени на постоянни промени. Когато кажат на растението "ела след мене", това значи да влезе в почвата, да расте и да се развива. Когато кажат на рибата "ела след мене", това значи да влезе във водата, дето са условията

на нейния живот. Когато кажат на птицата "ела след мене", това значи да я пуснат във въздуха, свободно да хвърчи. Когато кажат на човека "ела след мене!", това значи да го поставят в света на неговата душа, дето той може правилно да мисли и да чувствува. Който живее в душата си, само той може да мисли. Без душа, човек живее в свят на илюзии, на заблуждения. С душа човек живее в действителността, в пълнотата на живота. Всеки може да провери тази истина. За това, обаче, се изисква пълна вяра в Единния, в Свещения. С тази вяра корабът ви спокойно ще преплава бурното море, без да потъне. Мъчнотиите и страданията ще минат и заминат, без да ви причинят някакви повреди. Каквито и мъчнотии и страдания да преживявате, всичко ще се превърне на добро.

Велики са принципите на новото учение! Те правят хората братя и сестри помежду си. Те превръщат злото в добро. И тогава, като се каже, за някоя жена, че е сестра, подразбираме такава душа, която може да се отвара само с ключа на Божествената Любов. Днес жената носи ключа на спасението. Ако тя може да употреби този ключ на място, светът моментално ще се изправи, моментално ще се спаси. Едно мога да препоръчам на българите: да се освободят от своето любопитство. Де кого срещне, българинът ще му зададе ред въпроси: Къде отиваш? Какво правиш? Женен ли си? Какво работиш? Колко ти плащат? - Не се интересувайте от чуждите работи! Вземете пример в това отношение от англичаните. Англичанинът седи в едно купе на трена, пътува за някъде. Срещу него седи непознат пътник и пуши цигара. По едно време непознатият пътник задрямал. Искри от цигарата паднали върху дрехата му, която след малко почнала да дими. Англичанинът забелязал това нещо, но понеже не познавал спътника си, не посмял да го събуди и да обърне

вниманието му, че дрехата му се запалила. Той потърсил с погледа си човек, който да познава задрямалия пътник и, като намерил такъв, обърнал се учтиво към него с думите: Моля, запознайте ме с този господин. След като го запознали, той казал на въпросния пътник: Господине, дрехата ви се е запалила. В това отношение, англичанинът има добра черта - той запазва присъствие на духа си. Ако българинът беше на мястото на англичанина, веднага щеше да събуди пътника, ще го стресне и ще му каже, че дрехата му се е запалила.

"Ела след мене!" Кой може да тръгне след Христа? След Христа може да тръгне само онзи, който е разбрал думите Му. Може да разбере думите на Христа само онзи, на когото умът е на място. Умът пък е на място само на онзи, на когото душата е дошла в него. Този човек разбира дълбокия смисъл на думите "ела след мене". Иначе, човек без душа ще разбере тези думи буквално и ще изпадне в заблуждение. Като изтрезнее, ще каже: Сляп бях, но сега виждам. Който е разбрал думите на Христа, той е щастлив човек, той е намерил истината.

Сега, няма да ви поздравя с думите "Христос възкресе", защото, ако за едни е възкръснал за други още не е възкръснал. Ако някой ми каже "Христос възкресе", ще го питам: Ходи ли в болниците да посетиш някои болни? Между болните ще намериш Христа. Ходи ли да посетиш онази вдовица, останала с четири-пет сирачета? Даде ли парче хляб на гладния? Щом казваш, че Христос е възкръснал, подразбирам, че си ходил между вдовиците, сирачетата и гладните, защото там е Христос.

Някой казва: Христос възкресе, парици донесе. - Не, Христос възкресе, истината донесе. Истината пък носи свобода и любов за човешката душа. Любовта върви по стъпките на истината. Пътят на Любовта е път на Истината. Следователно, който не разбира истината, той не може да

възприеме любовта в себе си. Щом любовта не дойде в човека, и душата му не присъствува в него. Когато любовта дойде в човека, той е в състояние вече да намери онова, което е изгубил. Какво е изгубил? Той е изгубил душата си. Когато намери душата си, той може вече да се нарече човек. Най-хубавото име, което можете да дадете на някое живо същество, това е името човек. По-красиво име от името "човек" няма. Да нарекат някого цар, княз, това е нищо в сравнение с името човек. Много от ангелите, които живеят на небето, биха дали всичко, само да бъдат човеци. По този въпрос няма да давам никакви обяснения. Защо и за какво ангелите биха желали да бъдат човеци, не е нужно да знаете. Ако знаете това, ще опетните ума си. Вие ще се съблазните така, както ще се съблазните, ако извадя пред вас една торба със златни английски лири. Който я види, той веднага ще пожелае за себе си поне една от тия златни монети. Ако туря в торбата хубав, пресен хляб вместо злато, пак ще се съблазните. Всеки ще иска поне едно парче хляб. Ако някой вземе повече златни монети, или повече хляб, между вас ще се появи спор, защо едикой си взел повече от другите. Какво трябва да направя, за да не се съблазнявате? Трябва да нося едно кило жито от най-хубавото и на всеки човек да дам по две три зрънца да си посади. Колкото останат, ще ги туря в хамбара да чакат ред, докато дойдат други хора, и на тях да се даде. Който посади тези зрънца ще бъде богат щастлив човек.

"Ела след мене!" Този е зовът на Единния, на Свещения. Който минава през земята. Тръгнете след Неговите стъпки! Вървете по пътя, по който Той върви, ако искате да станете хора на новия живот, на новата култура, която сега иде в света.

14. Неделна беседа от Учителя, държана на 5 май, 1929 г.
София - Изгрев

ЩЕ ТИ ВЪЗДАДЕ

И Отец ти, който види в тайно,
ще ти въздаде на яве.
(Матея 6:6)

"Отец ти ще ти въздаде." Думата "Отец" включва целокупния живот. Животът пък започва с една, или с няколко възможности. Възможностите представят условията за постигане на човешките стремежи. Една възможност в света е човек да живее. Следователно, който мисли, той трябва да разбира тази възможност. Не разберете ли тази възможност, пътят, който трябва да извървите, ще бъде без съдържание, без смисъл. Казвате, че имате ум, че имате сърце. Какво представят умът и сърцето? - Те са възможности за човека да се прояви. Умът дава възможност на човека да мисли; сърцето дава възможност на човека да чувствува. Всеки иска да живее. Защо? - Защото животът дава възможност на човека да придобие своето щастие. Разбере ли тази възможност, едновременно с това човек ще придобие щастието си. Не разбере ли тази възможност, той ще изгуби живота си. Щом изгуби живота си, той нищо не е придобил. Българите често употребяват пословицата: "Празна Мара тъпан била." Такова е положението на онзи, който е изгубил живота си и нищо не е придобил. Да се бие тъпан на хоро, на сватба, разбирам, но да се бие тъпан в гората, това е

празна работа. Такъв тъпан бият днес много проповедници, писатели, поети, учени и философи. Днес навсякъде бучи този тъпан. Един познат ходил в царибродско някъде по работа и на два километра далеч чул, че някой бие тъпан. По едно време видял, че двама души носят тъпан, а трети бие тъпана. Възможностите за тия двама души се крият в тъпанджията. Какви възможности ги очаквали? Да спечелят нещо. И двамата били пияни, едва се клатили по улицата. Според мене, тези двама души трябваше да бъдат трезви. Да бъде човек трезв, това значи да бъде способен да мисли право.

Тъй както сега се развиват нещата, човек трябва да има ясна представа за всичко. Той трябва да знае, какво нещо е животът, какво нещо е науката, какво нещо е философия, какво представят обществата, народите и т.н. Съвременните хора говорят, че човек трябва да бъде велик, че народите трябва да бъдат велики. Да се говори така, това значи "празна Мара тъпан била" Права е идеята, че народите трябва да бъдат велики, но как? За да бъде един народ велик, изискват се ред възможности, ред условия. И човек може да бъде велик, но как? Първата възможност за човека е, че той се ражда, дават му се условия да живее. След това му се дават ред още условия, които, обаче, той не може правилно да използува, вследствие на което взима крива насока в живота. Тази е причината, задето, при възможност да живеят, хората не могат да бъдат щастливи. И като не могат да бъдат щастливи, те се оправдават с условията на живота, с държавния и обществения строй, с икономическите условия и т.н. "Празна Мара тъпан била." Ако човек не може да диша правилно, нито икономическите условия, нито държавния строй са виновни за това. В дадения случай икономическите условия, които определят дишането на човека, са въздухът и умението му да диша правилно. Да

приемаш въздуха през носа, през дробовете си, като през фуния, това не е дишане. Да приемаш въздуха в дробовете си и да пъхтиш като ковачески мех, това не е дишане. Правилното дишане е свързано с процеса на мисълта. Който не мисли право, той не може правилно да диша. Който не яде правилно, той не може правилно да диша. Не е ядене това да се натъпче човек като воденица. Човек може да диша, а при това да страда от туберкулоза. Това не е дишане, това е насилие върху дробовете. Човек може да яде, а при това да страда от стомашно разстройство. Това не е хранене, това е насилие върху пищеварителната система. Болният диша, храни се, но умира. Здравият диша, храни се, но живее.

На онези от вас, които са здрави, казвам: всеки ден носи по една възможност. Използувайте тази възможност! - Ама ние сме намерили пътя. - Щом сте намерили пътя, използувайте разумно възможностите, които ви се представят в този път. Ще кажете, че като сте намерили пътя, можете да вървите вече със затворени очи. - Не, очите ви трябва да бъдат отворени, за да можете да използувате възможностите на деня. Щом използувате една възможност, "Отец ти, който види тайно, ще ти въздаде на яве." - Кога ще въздаде? - Когато разберете възможностите, които Той вие дал. За тази цел вие трябва да имате една определена, съществена идея, да знаете, какво търсите. Който няма такава идея, той запитва: Защо е създаден светът, кой го е създал, как е създаден? Светът, целият космос е създаден, за да се прояви животът. - Има ли живот в другите светове, в другите планети? - Във всички светове има живот. Животът на земята не е от най-високите, но има живот, който седи по-долу от земния. Ние сме едва в предградието на Великия живот. Жителите на земята, сравнени с тези на "млечния път", са подобни на колибарите. Тия на млечния път представят гражданите,

а ние на земята - колибарите, които от време на време отиваме в града. Като дойдат до някои научни въпроси, нашите учени разсъждават много повърхностно. Те говорят за състава на слънцето. Казват, че на слънцето има водород, кислород и ред още елементи. Те се произнасят за температурата на слънцето, на различните звезди.

Според някои учени има звезди, температурата на които достига до 20,000 градуса. Как са дошли до това твърдение? Като ги изучават от земята, вярно е, че температурата на тези звезди е 20,000 градуса, но като се отиде до тях, температурата им ще бъде около 35,000,000 градуса. Като слушате да се говори за учените така, ще кажете, че с това се подбива техният авторитет. Авторитетът на учените не може да се подбие. Истински ученият има всякога авторитет, а обикновеният учен не трябва да си прави илюзии, че всичко знае. Той трябва да се радва, че нещата постепенно се откриват за него, докато дойде до тяхното истинско положение. По-рано учените казваха, че на луната нямало никакъв живот, а сегашните учени подържат, че на едната страна на луната се забелязвал някакъв живот. Значи, учените постепенно се приближават към истината. Забелязано е, че под влиянието на луната водите в моретата и океаните се повдигат и снишават, явяват се приливи и отливи. Какво показва това? Това показва, че на луната живеят интелигентни, разумни същества, които с мисълта си влияят, както върху хората, така и върху целия живот на земята. Когато някой човек повдигне с ръката си предмет тежък 60 кгр., това показва, че в него има живот, сила. На това основание вадим заключение, че и луната е жива, защото повдига водата на десетки метри височина. Ако луната беше мъртва, тя не би могла да повдига водата. В природата мъртви тела не съществуват. Че луната е жива, за това говори факта, че тя е изпратила всички хора на

земята. Някога, в далечното минало, хората са живели на луната, и от там са се преселили на земята. Най-учените, най-добрите хора са останали да живеят на луната, откъдето и до днес ръководят културата на земята.

Сега ще се спра върху един въпрос, с който геометрията се занимава. В геометрията под права линия се разбира най-късото разстояние между две точки. Това определение за правата линия е относително верно. Ние казваме, че правата линия има три точки. Третата,линия подразбира възможността на правата линия да се огъне, да се превърне в крива. Ако правата линия не можеше да се огъва, крива линия нямаше да съществува. Значи, кривата линия се образува при огъване на правата. Отношението между двама души е права линия. Всяка от точките на правата представя идеал, към който човек се стреми. Когато двама души не могат правилно да разрешат въпросите на своя живот, правата линия се огъва. Всяко огъване представя разрешаване на въпрос, който не е могъл да върви по пътя на правата линия. Следователно, всеки въпрос, който не може да се реши по пътя на правата линия, се разрешава по пътя на кривата. Защо? - Защото електричеството се движи по права линия. Забелязано е при това, че всички хора, които се движат по права линия, по пътя на електричеството, са груби, жестоки по характер. Щом правата линия у тях се огъне, те стават меки, нежни, говорят сладко. Една опасност има за тия хора: те много обещават, малко изпълняват. Понеже кривата линия продължава до безконечност, като ви обещаят нещо тези хора, вие трябва да разполагате с много време, с дълъг живот, докато дочакате изпълнение на обещанията им. Хората на правата линия обещават и веднага изпълняват; те не протакат работите. Ако вървите по кривата линия, трябва да се въоръжите с търпение. Понеже кривата линия определя възможностите на правата, затова, като

влезете в общество, в което хората вървят по крива линия, вие ще намерите възможностите за разрешаване на мъчнотиите във вашия живот. Математикът може да изчисли, с какви възможности разполага човек при разрешаване на своите мъчнотии.

Като говоря за права и крива линия, ни най-малко не разбирам, че който върви по права линия, той е лош човек, а който върви по права линия, той е добър. Няма лоши хора в света. Хората сами се делят на добри и на лоши, но в същност за Бога лоши хора не съществуват. Който не е приятен за нас, той не е приятен и за Бога. Лошите хора на земята са добри на небето. Заприемер, като дойде един светия между хората, всички се нахвърлят върху него, считат го лош, смахнат човек. Смахнат е светията, но като се моли, Бог го слуша. Друг някой не е смахнат, моли се, но Бог не го слуша. Смахнат е онзи, който няма възможностите на правата линия, който не може да се огъва. Той казва: Аз имам ѐдно вѐрую, и по никой начин не мога да се огъна, да го изменя. - Ако ти дадат хиляда английски, ще го измениш ли? - Няма да го изменя. - Ако ти дадат две, три, четири хиляди? - Виж, тогава мога да помисля малко; този въпрос ме интересува. За него съм готов да изменя своето верую. Значи, пред празната торба не се огъва, но като види пълна торба, готов е да се огъне. Това не е никакво верую, никакво убеждение. Покажете ми един човек, който да не се е огънал пред парите. Не е въпрос, че хората трябва да работят без пари. Като работи, човек има право да получи известно възнаграждение за своя труд. Парите, това са заплата на хората за техния труд, която те заслужават. Следователно, смахнат е онзи човек, който се огъва пред парите, а не се огъва пред истината. Който иска човек да бъде, той трябва да се огъва пред Любовта, пред Мъдростта, пред Истината, пред Правдата, пред Добродетелта. Той трябва да се огъва пред Божественото, пред доброто в

света. Да се огънеш пред доброто, това значи да отстъпиш пред него. Казват за някого, че е неотстъпчив човек. Да, но като остарее, той отстъпва пред всички.

И тъй, правата линия представя отношенията между две разумни същества. Правата линия се ограничава от две точки, т.е. от две разумни същества. Тия две същества имат една възможност в себе си, а именно, да бъдат правдиви, истинолюбиви, любещи. Освен за прави и криви линии, в геометрията се говори за плоскости, за тела. Всяка плоскост е ограничена с четири прави линии. Плоскостта се образува при пресичането на две успоредни линии с други две успоредни. Тялото е ограничено с плоскости. В тялото присъствуват няколко разумни същества, в плоскостта - четири, в правата линия - две, а в точката - едно.

Що е единица? Единицата е разумност, която се проявява като първопричина на всички последствия. В това отношение всички хора произлизат от тази Първа Причина, от тази разумна сила, наречена Единица. Тази Единица наричаме Бог. Казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Има нещо подобно между Бога и нас, но Бог не прилича на нас. Подобни сме на Бога в това, че можем да мислим, да чувствуваме, да обичаме като Него. Ние можем да бъдем правдиви, истинолюбиви, като Него. В това седи подобието ни с Бога, а не в нашия външен образ: лице, очи, уши, уста. Лицето на човека е неговият капитал в обръщение. Лицето показва, какво може да извърши човек на физическия свят, доколко може да издържи в чувствения свят. Главата, мозъкът показва, какво може човек да извърши с мисълта си в умствения свят. Велика наука се крие в човешкото лице и човешката глава. Разумни сили, разумни закони са участвували при създаването на това лице и на тази глава. Тепърва трябва да изучаваме тази наука. Тя ще ни

даде онези блага, които са необходими за нашето развитие. Човек иска да бъде здрав, но здравето е във връзка с тялото. Как можеш да бъдеш здрав, ако не знаеш законите, по които тялото е създадено? Искаш да бъдеш щастлив. Щастието е във връзка с чувствата, със сърцето на човека. Как ще бъдеш щастлив, ако не знаеш законите, които управляват твоето сърце? Човек иска да бъде силен. Силата е в зависимост от човешкия ум. Как ще бъдеш силен, ако не знаеш условията при, които умът се проявява? Дето има сила, там има ум; дето няма сила, там умът отсъствува. Умният човек е силен. Силата на ума не подразбира грубата, физическа сила. Може ли да се нарече силен камъкът, който се търкаля по наклон и удря, де кого срещне на пътя? Това не е съзнателна проява на някаква сила. Зад камъка се крие някаква причина, която го е заставила да се търкаля. Този камък е откъртен от някоя канара чрез динамит, и под влиянието на тази сила той ще се търкаля надолу, докато срещне някакво препятствие. От резултатите на проявените сили ние съдим за интелигентността на причините, които са ги предизвикали. От търкалянето на камъните по наклона, ученият вижда, че и те не се движат произволно. Всеки камък изминава известен път и взима известно направление според тласъка, който му е даден. Движението на камъка е несъзнателно, но онзи, който му е дал посоката, е съзнателно, разумно същество.

Като наблюдават природата, хората намират, че камъните са разхвърляни, и казват, че в нея съществува известен безпорядък. Донякъде това е вярно, обаче, още по-вярно е, че такъв безпорядък, такава разхвърляност съществува и в човешкия живот. Като ставате сутрин казвате: Какво ще правя днес? Чудите се, какво да правите, а не знаете, че точно определено е, каква работа трябва да свършите през деня. Точно определено е каква посока на

движение трябва да предприемете този ден. Спите, ставате, без да знаете, каква работа трябва да свършите по време на сън, и каква - през деня. Вечер, като спите, вие отивате на аудиенция при разумните същества в невидимия свят да дадете отчет, какво сте свършили през деня, и да ви дадат от там програма за работата, която трябва да свършите на другия ден. Обаче, ставате сутрин и не помните, каква работа ви е дадена. Защо не помните? Като се връщате от онзи свят, по пътя виждате тук-там кръчми, отбивате се ту в една, ту в друга, пийнете си по една.две чашки винце, и като станете сутринта, нищо не помните. Казвате, че сте сънували нещо, но всичко сте забравили. Защо? - Понеже не сте изтрезнели както трябва. Направили сте някаква погрешка някъде и ви пукнали главата. Не е позволено на ученика да пие, да губи своята трезвост. Трезви трябва да бъдете!

Следователно, като се връщате от онзи свят, не трябва да се отбивате никъде. Ще се върнете право в дома си и ще започнете работата, която ви е определена. Щом сте трезви, вие ще помните, каква е програмата ви за деня. Казано е: "Достатъчно е злото на деня." Наистина, ако вечер не отивате в духовния свят да поучите директива за работата ви през деня, да приемете добрите съвети на вашите по-големи братя, вие не бихте могли един ден да прекарате на земята. Следователно, красивото в съня се заключава в посещението, което правим вечер на своя дом и връщането ни сутрин на земята в пансиона, в който сме изпратени да учим и да прилагаме знанието си. Всяка вечер човек отива в онзи свят, сутрин се връща оттам, и въпреки това отрича неговото съществуване. Защо го отрича?

"Отец ти, който види в тайно, ще ти въздаде на яве." Значи, всеки трябва да отиде при Отца си, Който вижда в тайно. И като изпълни Неговата воля на земята, Той ще му въздаде на яве. В какво седи Неговото въздаване?

Който върши волята Божия, той ще бъде здрав, умът му ще бъде на място, хората ще го обичат. Не върши ли волята Божия, ще дойдат за него кармически, икономически лоши условия и т.н. Като не знаят причината за всичко това, хората се оправдават с лошите условия на живота, с лошо наследство и т.н. Всичко лошо може да се измени, при условие, човек да върши волята на Отца си и да Го слуша. Ако слушате Отца си, Който вижда в тайно и въздава на яве, всичко ще се превърне за добро.

Съвременните религиозни вярват, че като умрат, тогава ще отидат на онзи свят да видят, какво става там. Чудна философия! Да чакат да умрат, да ги погребват, да ги опяват, да им носят жито на гробищата, и след това да се надяват да отидат в онзи свят да проверят истината. Тежко на онзи, на когото жито трябва да носят на гроба! Остане ли да очаквате на хората, вашата работа е свършена. Вие ще гладувате там, ще страдате, главата ви ще види и ще пати. Ще кажете, че искате да знаете истината. Коя истина искате да знаете? Има два вида истина: истина на лъжата и абсолютна истина. Понякога и като лъже, човек пак говори истината.

Във времето на един от турските султани живял един прочут мукалитин, който могъл да стъкмява различни лъжи, но така майсторски, че всеки вярвал в лъжите му. Един ден султанът го извикал при себе си и му казал: Кажи една лъжа! - Не мога, зарекъл съм се вече никога да не говоря лъжи. Като се разговаряли върху различни въпроси, мукалитинът се обърнал към султана с думите: Султан ефенди, имам една голяма молба към Вас. Вчера баща ми се помина, трябват ми 500 лири за погребение. - Ще ги върнеш ли? - Непременно ще ги върна. Сега нямам пет пари в джоба си да изпълня последния дълг към баща си. Султанът го съжалил и заповядал на секретаря си да му даде 500 лири. Като взел парите, мукалитинът казал

на султана: Много благодаря за парите, които ми дадохте, но не се надявайте да ги получите назад. Те са възнаграждение за последната лъжа, която ви казах. Вие искахте да Ви кажа една лъжа. Аз ви казах вече, а сега Ви казвам истината, че излъгах. Баща ми не е умрял. Така постъпват много от съвременните хора. Те говорят лъжи, вършат престъпления и после завеждат дела едни против други да се докаже истината. Какво се ползувате, ако в съдилището се докаже, че някой извършил престъпление?

Като разглеждаме живота от тази страна, намираме, че той не представя нищо друго, освен забавления. Приятни са забавленията, но какво допринасят те в света? Актьорът играе на сцената, представя чужда роля. Какво допринася на хората играта на този актьор? Приятно е да отидеш на театър, но в живота има нещо по-важно от игрите на актьорите. Животът не е представление, не е театър. При това, представленията се дават предимно вечер, а човек трябва да разбира възможностите на деня. Всеки ден предвижда известни възможности. Щом намери възможностите на един ден само, човек започва да мисли и да чувства така, както никога не е мислил и чувствувал. Само при това положение той може да си каже: "Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве."

Като се намерят в затруднение, хората търсят помощ отвън, очакват отвън да дойде някой да им помогне. Кой може да помага повече от Онзи, Който е създал света? За да получите Неговата помощ, вие трябва да влезете във връзка с Него. За да създадете тази връзка, вие трябва да изучавате себе си, да изучавате всичко, каквото ви е дадено. Преди всичко на човека е дадено тяло, което той трябва да изучава. Ако имате някакъв физически дефект, болят ви, запример, глава, гърди, стомах, крак, вие трябва да изучавате причините на своя дефект, болката, която изпитвате. Ако стомахът, или коремът ви боли, това

показва, че във вашия физически живот има нещо дисхармонично. Ако главата ви боли, в умствения ви свят е настъпила някаква дисхармония, вследствие на което не можете правилно да мислите. Какво трябва да направите тогава? Вие трябва да възстановите отношенията си между физическия и умствения си живот. Трябва да знаете, как да избирате храната си, как да се обхождате с хората. Главоболието се предизвиква от две противоречиви мисли в човека, а коремоболието - от две противоречиви чувства. Туберкулозата се предизвиква от сблъскване на противоположни мисли и чувства в човека. Всеки може да заболее от туберкулоза, особено младият човек. Млад момък обича една мома, въздиша по нея. Тя му казва, че не го обича, и че не иска да го види. Той се отчае, започва да линее, да чезне, докато един ден заболее. Щом тя му каже, че не го обича, и той да и каже: И аз не те обичам. Когато момата не обича младия момък, тя не върви с него по права линия, но в движението си описва крива линия, окръжност. За да не изпадне в отчаяние и да заболее, момъкът трябва да потърси своя полюс в тази крива линия и да се поляризира, т.е да трансформира състоянието си.

Какво правят младите моми и момци, когато възлюбеният, или възлюбената не отговарят със своята любов? Те веднага се отчайват и са готови да се самоубият. Защо момата и момъкът решават въпроса със самоубийство? Когато момъкът откаже на някоя мома, тя иска да се самоубие, за да може после, когато същият момък се ожени за друга, тя да се прероди в тяхното семейство, като негово дете. Същата причина може да застави момъкът да се самоубие. Обаче, това е едно обяснение само. Има ред причини още за самоубийството на млади моми и момци. Ако е умен, момъкът никога няма да стане причина за самоубийството на някоя мома. Той знае, че според закона за ликвидиране на кармата, след

убийството си, момата може да се роди като негово дете. Не е желателно този начин за ликвидиране на кармически отношения.

Научни ли са тези неща? Това са научни твърдения, аксиоми. Това може да се провери навсякъде в живота. Чувате, че еди-кой си ваш познат заминал за онзи свят. След известно време някъде се ражда дете, със същия характер, със същите качества и прояви, със същите черти, каквито имал вашия познат, който заминал преди години за онзи свят.

Една госпожа, наша позната, имаше малко момиченце, на шест години, което заболя и умря. Майката плака дълго време за него, но няколко години след смъртта му се роди друго момиченце. Като виждало майка си да плаче, момиченцето и казвало: Мамо, не плачи за моята сестричка. Аз съм същата, която по-рано заминах и сега пак се преродих между вас. Второто момиченце порасна, свърши гимназия, стана мома. Вие ще се усъмните, ще питате, дали това момиченце говори истината. Ако ви кажа, че говори, или не говори истината, вие как ще я проверите? - Може ли човек с ума си да приеме тези неща? Не са ли това някакви въображаеми теории? - От човека зависи да приеме, или да отрече истината. Разумният разбира законите и вярва в тях. Не е въпрос само да кажете на човека, че е смахнат и не разбира нещата. Умният трябва да вземе положението на учител и да учи глупавия. Той трябва да му покаже пътя, по който да върви, а не само да казва, че е на крив път. Лесно е да се каже нещо, но то трябва да бъде обосновано. Казвате, че носът на еди-кого си бил дълъг. Какво показва дългият нос? Ще кажете, че дългият нос определя интелигентността на човека. По носа се познава, дали някой човек е умен, или не. Не, умът не се определя само от дължината на носа. Носът има известни възвишения, известна широчина

и дебелина, които също трябва да се вземат пред вид, като се определя интелигентността на човека. Изобщо, интелигентността на човека е написана на много места по неговото лице, но трябва да разбирате написаното. Като погледнете лицето на гениалния писател, поет, музикант, вие веднага можете да кажете, каква ще бъде неговата музика, каква ще бъде неговата поезия. Това може да познае само онзи, който разбира писаното върху човешкото лице. Сократ, запример, нямаше красив, правилен нос. С този нос той създаде философия, но не можа да стане поет и музикант. В него нямаше музика и поезия. Обаче, Сократ имаше един ученик, Платон, който беше музикален. След отравянето на Сократа, Платон продължи неговата работа. В Платона живееше Сократ, и по този начин взаимно се допълваха, образуваха нещо хармонично. В едно тяло живееха и двамата, но Сократ беше невидим. Те заедно създадоха философията на Платона. Такова общение между душите имаме и след възкресението на Христа. Често Христовият Дух влизаше в Павла, и тогава Павел пишеше посланията. Платон никъде не е казал, че Сократ живее в него, но Павел казваше: "Не живея сега аз, но Христос живее в мене." На това, именно, се дължи силата на Павла. Ще кажете, че Христос не е бил учен. Четете посланията на Павла, да видите, какво дълбоко разбиране е имал Той за живота.

Съвременните материалисти не приемат съжителството на душите, защото те признават съществуването само на ума, на сърцето, донякъде и на духа, а душата съвършено отричат. В ума се включват ред способности, които, ако са добре развити, определят дали даден човек е умен. Човек може да има ум, без да е музикален, без да е поет, без да е философ. Умен човек е този, в който са развити онези умствени способности, необходими за неговото сегашно развитие. При това в

човешкия мозък съществуват много центрове, свързани с проявата на известни чувства. Запример, моралните чувства на човека се намират на горната част на главата. Те се огряват от лъчите на Божествената светлина. С изправянето си, със стоенето прав на краката си, човек приема повече светлинна енергия, която отправя към моралните си чувства, и по този начин се отдалечава от животинското си състояние. В животните, обаче, светлината пада повече върху онези части на тялото им, дето се намират техните инстинкти, вследствие на което те се развиват повече за сметка на моралните им чувства. Наистина, животните нямат морал. Следователно, увлеченията не са присъщи на човека, но на животинското в него. Колкото по-добре са развити моралните чувства в човека, толкова по-добре се развива неговият ум. Колкото по-слабо са развити моралните чувства в човека, толкова по-малки са възможностите за развитието на неговия ум. Моралните чувства придават устойчивост на човешкия характер. Понякога човек мисли морално, а не чувства и не постъпва морално.

Двама светии живели 20 години в пустинята, дето прекарвали в пост и молитва, в работа върху себе си. Те мислили, че придобили вече голяма чистота и святост и решили да слязат заедно в града, да изпитат силата си, да видят, докъде са стигнали. Като пробен камък за своята чистота и святост, те взели с ръцете си по една малка топка сняг и си казали: Ако топката сняг се стопи в ръката ни, или я изгубим при някакъв случай, това значи, че не сме постигнали много нещо. Като вървели из града, те срещнали няколко млади, красиви моми. Първият светия веднага изпуснал снежната топка от ръката си, но се навел да я вземе. Вторият светия се захласнал в една от красивите моми и изпуснал снежната топка от ръката си. Като се сетил да погледне към снега в ръката си, било

късно вече. Ръката му била празна. Върнал се да го търси, но не могъл да го намери. Де е лошото сега? Де е грехът? Грехът не седи в поглеждането на красивата мома, а в това, че снежната топка паднала от ръката на светията. Топката сняг представя идеала на светията. Какъв светия, какъв човек, бил той мъж или жена, е този, който изгубва своята топка сняг? Каква жена е тази, която се захласва в един мъж? Какъв мъж е този, който се захласва в една жена? Мъжът има право да гледа жената, но той трябва да държи снежната топка в ръката си. И жената има право да гледа мъжа, но да държи снежната топка в ръката си. Някой се хвали, че е чист. Нека при слизането си от планината вземе топка сняг в ръката си и да слезе с нея в града, за да опита своята чистота. Ако снегът не падне от ръката му и не се изгуби, нито стопи, той е чист. Гледай красивата мома, но здраво дръж снежната топка в ръката си. Тази е мярката за чистотата. Когато видите, че някой човек изпуща топката сняг от ръката си, вие знаете вече, какво може да стане от него.

И тъй, ще знаете, че при слизането на човека от невидимия свят, дадена му е в ръката снежна топка, с която трябва да работи през целия си живот. Като се върне в невидимия свят, веднага ще погледнат, държи ли топката в ръката си, или я изгубил. Ако я изгубил, или стопил, той ще почне да се извинява, че условията на неговия живот били тежки, че нещастия го сполетели, че се захласнал някъде и т.н. Колкото и както да се оправдава, всичко е напразно. След като те изслушат внимателно, ще ти кажат: Сега пак ще се върнеш в пустинята, дето отново ще прекараш 20 години в пост и молитва, - на покаяние. След това ще вземеш една снежна топка в ръката си и ще слезеш в града да видиш, какво си придобил. Но тогава ще държиш топката с двете си ръце. Като срещнете някоя красива мома, вие ще се усмихнете само и ще си заминете. Ако

момата ви запита, защо се смеете, ще и кажете: Едно време ти ме излъга. Аз се захласнах подир тебе и загубих снежната си топка. Днес имам опитност, не се лъжа вече. Мога да те погледна, но снежната топка ще държа здраво в ръката си.

Като слушате тези неща, ще кажете, че искате да ви се говорят сериозни работи. Кои неща са сериозни? Сериозни са тия неща, които са свързани с вътрешната чистота на човека. Вътрешно чист е онзи, който знае, какво върши. И всяко нещо, което върши, е съзнателен процес за него. Като се смее, той знае, защо се смее; като яде, знае, защо яде; като се моли, знае, защо се моли; като чете, знае, защо чете. Чистият знае, защо има глава, защо има гърди, защо има ръце, крака и т.н. Той знае, че има глава, за да мисли право; има гърди, за да бъде смел, решителен; има ръце, за да работи с тях, да свърши някаква работа. И като свърши нещо, да мълчи. В това отношение птиците са научили закона на мълчанието. Мълчанието освобождава човешките добродетели от изкушение. Разумният човек никога не се поставя на изкушение. Защо? - Защото той мисли, той е смел, той знае да мълчи. Който е научил закона на мълчанието, той разбира живота. Той знае, че в света съществува разумност, която превръща всичко на добро. Каквото и да изгуби, мълчаливият е доволен. Когато учителят преподава, учениците трябва да слушат и да мълчат. Докато учителят преподава, учениците мислят. Щом преподаването се свърши, учениците имат право да разискват. Значи, определено е, кога човек трябва да говори, и кога трябва да мълчи. Когато мълчи, той слуша. Мълчанието е свързано със слушането.

Христос казва: "И Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве." Всеки трябва да знае, че колкото и да е малко онова, което е вложено в него, то е истинско, то е неизменно. Това трябва да бъде за вас аксиома. Защо

трябва да ви се доказва, че имате ум, сърце, душа и дух? В тези неща вие не трябва да се разколебавате нито за момент. Човек не трябва да се разколебава в убежденията си. Какво виждаме в живота? Като остареят, някои хора започват да се разколебават в убежденията си. Те съжаляват, е са изгубили младините си, че не са живели, както трябва. Ако старият на старини се разколебава в убежденията си, той не е имал никакви убеждения. Какво излиза тогава? Младият иска да живее като стария. Старият пък съжалява, че не е живял като младия, иска да живее като него. Според мене, младият трябва да живее като млад, и старият трябва да живее като стар. Младите хора не трябва преждевременно да остаряват; старите хора не трябва да съжаляват, че не са млади. Щом остарее, човек трябва да разреши въпросите на живота по друг начин - чрез закона на мъдростта. Старият може да се подмлади по закона на мъдростта, а не по закона на любовта. Да си намери средство за подмладяване, това значи, да си намери елексирът на живота, който са търсили учените още в древността, който търсят и днес. Достатъчно е старият човек да вземе една капка от елексира на живота, за да стане моментално млад: брадата му ще падне, бръчките на лицето му ще изчезнат, тялото му ще се изправи. Като видят този млад човек, на 21 години, всички ще се чудят, къде отиде старият. Старият се е подмладил по закона на мъдростта. Подмладяване може да става и по закона на любовта, но той е друг път, друг начин. Ако си остарял по причина на това, че си иждивил любовта си, ти не можеш да се подмладиш по закона на любовта. Ти ще проявиш своята мъдрост и ще се подмладиш по закона на мъдростта. Ако си остарял по причина на това, че си живял с истината, по същия закон ще се подмладиш. Следователно, всеки човек ще намери възможностите за своето подмладяване в пътя, по който е минал.

Сега аз говоря за възможности, които още днес ни се откриват, а не в бъдеще. Някой се оплаква, че остарял, че главата му побеляла от учение. Този човек не подозира даже, че има възможност за подмладяване. От него се изисква да работи, да види, по кой закон може да се подмлади. - Кога ще стане това? - Ще почакаш малко. - Глух съм, отвори ушите ми. - Ще почакаш малко. - Сляп съм, отвори очите ми. - Ще почакаш малко. - Сърцето ми е закоравяло, смекчи го малко. - Ще почакаш. Върви смело в правия път и ще намериш разрешение на въпросите, които те интересуват. Този път ще намерите законите, с които ще можете да отворите ушите си, очите си, да смекчите сърцето си. Това може да стане в един момент, може да стане и след години. Всичко е възможно за онзи, който знае законите. Христос взе малко кал, направи кашичка със слюнката си, намаза с нея очите на слепия, и той прогледна. Христос не отвори очите на всички слепи, а само на едного. Защо? - Причини има за това. Цяла история се разправя за слепия, на когото Христос отворил очите. Христос излекувал жената, която боледувала 12 години. Той излекувал момчето на стотника, а Лазара възкреси. Които разбират законите, те знаят, че всички чудеса, които Христос извърши, не са произволни. Те почиват на разумни закони. Има дълбоки вътрешни причини, заради които Христос е помогнал на неколцина, а не на всички страдащи. Христос казва за себе си: "Както ме е научил Отец, така правя."

В днешната беседа ви се дават условия, които трябва да използувате разумно. Когато отивате на екскурзия, дават ви се условия да дишате чист, свеж въздух. Ако можете да използувате тези условия разумно, вие ще се радвате цял живот от това, което сте придобили. Един ден разумно използуван носи благоприятни условия за цял живот. Един ден неразумно използуван, разваля добрите

условия за цял живот. Представете си, че слизате от един висок планински връх, но бързате, искате в няколко минути да слезете в подножието на планината. Обаче, дрехата ви се закачва на един камък, вие падате и счупвате крака си така, че цял живот оставате инвалид. Ето, как с една неразумна постъпка, вие се осакатявате за цял живот. Не можете ли да слизате спокойно, бавно? Повече време щяхте да употребите докато слезете долу, но поне здрав щяхте да останете.

Съвременните хора търсят правият път, за да стигнат по-скоро на определената цел. Те не знаят, че правият път не е всякога най-добър. Пък и силите в природата не вървят всякога по прави линии. Електричеството, запример, върви по прави линии. Често линиите, които електричеството образува, са много своеобразни. Енергиите на електричеството и магнетизма се направляват от разумни същества, които имат пред вид благото на цялото човечество, както и на целия органически свят. Обаче, тия два вида енергии, на електричеството и на магнетизма, са различават едни от други. Енергиите на магнетизма вървят по криви линии, които се извиват спиралообразно и развиват топлина. До голяма степен нашето здраве се дължи на магнетичните енергии, които текат в организма. Електрическите енергии вървят повече по прави линии. Изсушаването на организма се дължи на електричеството, което се събира понякога в голямо количество. Човек трябва да разбира законите, за да може да се справи с излишното количество от електричество и магнетизъм в тялото си. Електричеството и магнетизмът са сили, които действуват във вътрешността на организма. Светлината и топлината действуват отвън. Тези сили се взаимно поляризират, но човек трябва да познава законите, по които те се движат, за да може съзнателно да ги трансформира.

Всеки християнин, или ученик на Христовото учение, трябва да разбира своя организъм, да знае, какви сили действуват в него. Същевременно той трябва да знае законите и методите, чрез които да трансформира състоянията си. За тази цел той се нуждае от положителна наука. Всяка вечер, преди да си легне, тай трябва да прегледа състоянието на своите мисли и чувства, и ако намери някаква неизправност в тях, да приложи известен метод, чрез който да ги хармонизира. Ако чувствата и желаният а на човека не се задоволят, той става неврастеник. Като направите опит в това направление, ще се уверите в казаното. Поставете някакво препятствие при реализиране на някои стремежи и желания на човека, и ще видите, че в скоро време той ще стане неврастеник. Махнете препятствието в неговия път, и неврастенията ще изчезне. Ако пък оставите човека да се пресити в своите чувства и желания, в него ще се явят особени отрицателни състояния. Следователно, както в незадоволяването на чувствата, така и в пресищането им, човек е изложен на опасности. За да не изпадне в това положение, той трябва да намери онова естествено отношение между сърцето и ума, което да хармонизира неговите състояния. Това значи, да дойде човек до Божественото начало в себе си. За да дойде до това начало, от него се иска не само да вярва в Първата Причина, но и да има готовност в себе си всеки момент да върши нещо, заради Нея. Великият не иска от нас нищо, но щом живее в нас, Той има желание да ни събуди, да ни направи съработници с Него във великото дело, което сега се твори. Ако не вземем участие в това велико дело, от нас нищо не може да излезе. Следователно, да работим за себе си, да работим и за Великия, Който вижда в тайно и ще ни въздаде на яве.

Това е велика истина, която всеки момент можете да

проверите. Вярвайте в Божественото начало в себе си без никакво съмнение, и каквото търсите, ще постигнете. Дразните се нещо. Кажете: Заради Онзи, Който живее в мене, ще се въздържам. Не ви се учи. Кажете: Заради Онзи, Който живее в мене, ще уча. Имате да взимате от някъде пари. Кажете: Заради Онзи, Който живее в мене, ще простя дълга на своя ближен. Ако можете да простите дълга на ближния си, заради любовта си към Онзи, Който живее във вас, Той ще ви посочи да отидете на някъде, дето дядо ви е заровил гърне със злато. Ще намерите парите, ще ги вземете, и по този начин ще бъдете задоволени от две страни: от една страна ще запазите добрите отношения с брата си, а от друга страна ще ви се въздаде десетократно. Какво ще спечелите, ако дадете под съд своя ближен? Ще го осъдите да лежи в затвор няколко години. Какво ще спечелите с това? Нищо няма да спечелите. А тъй, като намерите гърнето с парите, които дядо ви е заровил в земята, ще бъдете доволни и в благодарност на това ще дадете угощение, на което ще поканите и своя длъжник. Ако сте месоядец, угощението ще бъде от местна храна; ако сте вегетарианец, угощението ще бъде изключително от вегетариански храни. Според мене, истински вегетарианец е онзи, който никога не се съблазнява от месото, в широк смисъл на думата. Някой е вегетарианец, но рибата го привлича. Защо? - Защото рибата има особена магнетична сила, от която човешкият организъм се нуждае. Същата магнетична сила се намира и в растенията, даже в по-голямо количество, отколкото в рибите. При изключителни случаи човек може да яде риба - няма нищо престъпно в това. За предпочитане е рибата да живее в човека, отколкото човек в рибата. Как може човек да живее в рибата? Представете си, че някой се отчае от живота и се хвърли в морето, дето го изяждат големите риби. Не живее ли той в рибата? Всичко, което

Бог е създал, е чисто.

"Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве." "Ще ти се въздаде." Кога? Когато вършиш всичко заради Него. Този е пътят, по който трябва да вървите. Този път е здравословен. Той е път на любовта, път на светлината, път на истината. Този път ще освободи хората от всички мъчнотии, в които сега живеят. Мъчнотиите ще се разрешат сами по себе си, и тогава всички хора ще се убедят, че няма невъзможни неща в света. Кога няма невъзможни неща? Когато хората вървят в пътя на любовта. Казва пророкът: "И заключи Бог небето; три години не падна дъжд в Израил." Това показва, че Бог управлява света. Всички закони, всички войни, глад, сиромашия, плодородие, земетресения се дължат на великата разумност в света. Тази разумност работи и управлява целия свят. Ако хората работят в хармония с тази разумност, и животът им ще се оправи.

Сега ние не искаме да се наложим на хората да вярват в това, което казваме. Те сами ще проверят думите ми. Ние не сме за онези вярвания, които се налагат на хората. Ние не сме за онзи ред и порядък, който се налага на хората. Всичко, което се налага, не е Божествено. Божественият ред и порядък е общ за всички. Човешките блага засягат само част от хората. Божествените блага засягат всички хора, всички живи същества. Когато пали огън, човек го запалва само за себе си. Бог запалва огъня за всички. Човешкото дава подтик само на едно нещо. Божественото дава подтик на всичко. То едновременно дава подтик и на ума, и на сърцето, и на волята в човека.

"Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве." Нека тази мисъл остане в съзнанието ви. Вечер, когато лягате да спите, вие отивате в невидимия свят да учите. Там ви преподават уроци, казват ви много неща, които трябва да помните. Като ставате сутрин, направете малко

усилие, да си спомните, какво ви е казано. Ако не можете да си спомните, това показва, че или съзнанието ви не е било будно, или паметта ви е отслабнала. Щом паметта ви е отслабнала, работете върху нея, да я засилите. Колкото по-малко се безпокоите, толкова по-голямо самообладание ще имате. Самообладанието е във връзка с вярата.

Като говорим за Бога, ние имаме пред вид Живия Бог, Който живее в нас. Ние трябва да ходим в Неговия път, по Неговия ум и вършим всичко заради Него. Само по този начин ще се освободим от противоречията на живота. Съвременните хора се натъкват на противоречия, защото имат много богове. Тия богове внасят раздвояване в умовете им, вследствие на което те се измъчват едни други. Интересите на тия хора се сблъскват и те се отнасят помежду си като врагове. Когато някой беден дойде при вас и ви каже искрено, че е гладен, че се нуждае от нещо, приемете го като брат. Когато хората дойдат до съзнание да виждат в лицето на човека свой брат, всички мъчнотии в живота ще изчезнат. Ако хората не дойдат до това съзнание, насилието все още ще продължава да се прилага. Обаче, насилието не решава въпросите. Само любовта, мъдростта и истината са в състояние да оправят света. Те представят път, по който хората трябва да вървят.

"Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве." Вървете в пътя на любовта, на мъдростта, на истината, за да може вашият Отец да ви въздаде на яве. Да ви въздаде на яве, това значи да бъдете здрави, умни, любещи, доволни. Каквото пожелаете, ще имате. Щом имате всичко, ще любите всичко.

"Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве."

15. Неделна беседа от Учителя, държана на 12 май, 1929 г.
София - Изгрев

•СЪДЪРЖАНИЕ•

Който има невестата 3
Сам Отец 25
Вързано и развързано 55
Той е реченият 78
И огорчи се в сърцето си 107
Наклали огън 129
Момчето ми 161
Ела след мене 183
Ще ти въздаде 213

Учителя Петър Дънов

КОЙТО ИМА НЕВЕСТАТА

Беседи

Българска, второ издание
Формат 60x84/16
Печатни коли 15

Издател: ·555· Варна
ISBN 954-9733-19-3

"Невестата" е вътрешна тайна на Битието. Само силата на жертвата е всемогъща и само тя може да види лицето на мистичната "Невеста". Само Синовете на Истината могат да видят първичното лице на "Невестата". "Невестата" е името на Великата Дева, която символизира Етера. Знаеш ли какво сърце трябва да имаш за тази среща ? Знаеш ли, че сърцето ти трябва да се превърне в Ухо, което да е изцяло слух за шепота на "Невестата". "Невестата" говори само от името на Вечността.

Елеазар Хараш

Цена: 4 200 лв.